

3

Mai
1977

Pris kr.12,-

Arbeidere og undertrykte
i alle land, foren dere!

INTERNASJONALEN

Tidsskrift med stoff fra den kommunistiske verdensbevegelsen og frigjøringsbevegelsene. Utgitt av AKP(m-l).

Les om:

Kina

Albania

Kampuchea

Færøyane

Island

Danmark

TIDSSKRIFT FRA AKP(m-l)

3

Mai
1976
Pris kr. 12,-

Arbeidere og undertrykte
i alle land, foren dere!

INTERNASJONALEN

Tidsskrift med stoff fra den kommunistiske verdensbevegelsen og frigjøringsbevegelsene. Utgitt av AKP(m-l).

Redaktør og ansvarlig utgiver: Knut Johansen.
Bestill fra Forlaget Oktober, boks 6875,
St. Olavs plass, Oslo 1.

FRÅ REDAKSJONEN

Med dette kommer det tredje nummeret av **INTERNASJONALEN**, et nytt tidsskrift fra **AKP(m-l)** med stoff fra den kommunistiske verdensbevegelsen og frigjøringsbevegelsene. Bladet kommer ut som et svar på den store interessen det er blant revolusjonære og anti-imperialister for erfaringer og analyser fra de revolusjonære kampene i hele verden. Vi trykker og alle uttalelser og hilsninger fra **AKP(m-l)** vedrørende internasjonale spørsmål i tiden juli 1976 - september 1976.

Det kommer til å bli gitt ut et eller to nummer til av **INTERNASJONALEN** i år.

Vi oppfordrer leserne til å komme med kritikk og synspunkter om bladet.

Redaksjonen

INNHALDSFORTEGNELSE:

AKP(m-l): «Ein del av den kommunistiske verdsrørsla».	3	EIK(m-l) Island: Kommunistene og arbeiderklassens enhet.	s. 42
Minneartikkel av Mao's livgarde: «Formann Mao vi vil alltid stå vakt over din revolusjonære linje.»	5	I Innledning.	s. 43
Hua Kuo-Feng: Tale ved den andre nasjonale konferanse om å lære av Tachai i jordbruket.	7	II Klassene og samfunnsformen på Island.	s. 43
Mehmet Shehu: Melding om direktiva frå den 7. Kongressen i APA for den 6. femårsplan (1976-1980): Om dei viktigaste oppgåvene for å tryggje den økonomiske og kulturelle utviklinga av Folkerepublikken Albania.	20	III Strategi og taktikk.	s. 45
Demokratisk Kampuchea:		IV Revisjonismen.	s. 47
Minnehøgtid over formann Mao Tsetung i Phnom Penh.	29	V Situasjonen i verden.	s. 51
Minnemøte i Phnom Penh på 9-årsdagen for skipinga av den revolusjonære hæren i Kampuchea.	32	Færøyske kommunister mot revisjonisme og sosial-imperialisme.	s. 53
PAC-representant i Oslo: Den væpna kampen er veien til Azanias frigjøring.	38	Den openhartige NATO-majoren på Færøyane.	s. 54
		Formannen i OFML, Færøyane: NATO-hæren vekk frå Færøyane.	s. 55
		«Arbeidid» Færøyane: Veksande sovjetisk rovfiske.	s. 56
		Danske kommunister forsvaret Færøyane rett til sjølstyre.	s. 57
		Kommunistisk Arbejderparti, Danmark: Reis kampen mot begge supermaktene og all Imperialisme.	s. 58
		Vedtak fra AKP(m-l) om internasjonale spørsmål i tidsrommet juli-desember 1976.	s. 61

AKP (m-l) : Ein del av den kommunistiske verdsrørsla

I november 1976 avslutta AKP(m-l) sitt andre landsmøte. Landsmøtet vedtok et nytt prinsippprogram, reviderte partivedtøkene fra fyrste landsmøtet i 1973 og vedtok «Beretning til AKP(m-l)s 2. landsmøte». Oktober forlag har gjeve ut ei bok som inneheld prinsippprogrammet og vedtekter. Vi prentar her eit utdrag av prinsippprogrammet - om AKP(m-l) sin plass i den kommunistiske verdsrørsla.

2. Ein del av den kommunistiske verdsrørsla

AKP(m-l) er partiet til proletariatet i Noreg. Samtidig er det politiske målet partiet strir for internasjonalt: siger for kommunismen i heile verda. Det same er det politiske grunnlaget vårt. Marxisme-leninisme-Mao Tsetungs tenking byggjer på røynsle som heile den proletariske verdsrørsla har gjort og ikkje berre på dei avgrensa røynsle som proletariatet har gjort i Noreg.

Alt ved starten slo den marxistiske rørsla fast at ho var internasjonal og stridde for internasjonale mål. I det fyrste vitskaplege kommunistiske programmet, *Det kommunistiske manifestet* frå 1848, gav Marx og Engels alle verkelege kommunistar denne rettesnora: ARBEIDARAR I ALLE LAND, GÅ SAMAN. Difor er og eit verkeleg kommunistisk parti som AKP(m-l) utenkjeleg utan som ein del av den internasjonale kommunistiske rørsla. Denne rørsla er dei verkelege marxist-leninistiske partia og organisasjonane i alle land. AKP(m-l) står saman med dei, stør dei og lærer av dei.

I tidbolken for den proletariske verdsrevolusjonen som vi lever i no, må dei verkelege marxist-leninistiske partia og organisasjonane slutta seg stadig tettare saman og utvikla kampfelleskapen. AKP(m-l) stør og samarbeider med dei partia som leier arbeidarklassen i dei landa der proletariatet har sigrar, som Kina og Albania. Vi stør og samarbeider med verkelege kommunistiske parti og organisasjonar i grannelanda våre og marxist-leninistiske parti og organisasjonar over heile verda. Vi må stø frigjeringsrørslene som fører folkekrig mot imperialismen/sosialimperialismen. Vi må stø striden arbeidarklassen og folkå fører over heile verda. Berre då gjer vi vår plikt mot det marxist-leninistiske prinsippet om den proletariske internasjonalsmen.

AKP(m-l) studerer røynsle frå andre parti. Særskilt studerer vi dei viktige røynsle frå bolsjevikpartiet under Lenin og Stalin, før det skifta farge og vart borgarleg og fascistisk under Khrusjtsjov, og dei sigerrike og røynde systerpartia våre i Kina og Albania.

Samstundes kan ikkje partiet vårt kopiera. Det er berre vårt parti sjølv som kan nytta marxisme-leninisme-Mao Tsetungs tenking rett på klassekampen i Noreg. Ingen andre kan utforma ei rett line for oss i vårt land.

I den marxist-leninistiske rørsla finst det parti og organisasjonar med meir og mindre røynsle, det finst unge og gamle, store og småe parti. Alle verkelege marxist-leninistiske parti, mellom dei AKP(m-l), avviser den revisjonistiske tesen om «storebror»-parti som kommanderer over «småbrørne», om eit «førande parti» i verdsrålestokk. I den kommunistiske verdsrørsla står alle verkelege marxist-leninistiske parti på like fot. Alle må stø kvarandre, lære av kvarandre og samstundes stå til ansvars åleine for å forma ut ei rett line for sitt land.

Den verkelege kommunistiske verdsrørsla skil seg grunnleggjande frå den revisjonistiske verdsrørsla som kallar seg «kommunistisk». Den revisjonistiske verdsrørsla har gått frå den proletariske internasjonalsmen. I staden blir ho brukt av den svarte, kontrarevolusjonære og fascistiske sosialimperialismen som vil gjera alle revisjonistparti til reiskapar i striden for å bli herre over verda. Dei russiske sosialimperialistane vil ikkje godta nokon like rett for andre parti, men ynskjer at alle andre parti skal vera under kommando av dei. Samstundes strir andre revisjonistparti for eit «sjølvstende» som berre skuldast at dei er blitt reiskapar for borgarskapa i sine eige land og står for dei sjåvinistiske interessene deira. Difor finst det heller ingen verkeleg einskap i denne «internasjonale rørsla» som rotnar meir for kvart år som går.

AKP(m-l) er byrgt over å høyra til den verkelege kommunistiske verdsrørsla som strir for å styrta imperialismen over heile verda og fri menneska frå all klasseunderkuing.

«MAO TSETUNGS TANKER VIL ALLTID LEDE OSS FRAMOVER»

I tida rett etter at den store lederne for det kinesiske folket, Mao Tsetung døde, strømmet det inn sørgeerklæringer fra arbeidere, bønder og soldater over hele Kina. Mange av disse var fra folk som personlig hadde møtt formann Mao eller arbeidet sammen med han. Felles for de var at alle var grepet av den ydmyke hengivne holdning Mao hadde overfor massene. Denne artikkelen er typisk. Den er skrevet av Maos personlige livgarde. Den stod trykt i Peking Review nr. 41. - 1976, og er oversatt fra engelsk av redaksjonen.

Formann Maos livgarde:

«Formann Mao, vi vil alltid stå vakt, over din revolusjonære linje»

Formann Mao var den store leiaren vår, og vi var vakter ved hans side. Då han gjekk bort slo det ned på oss som lyn frå klår himmel. Det fyller oss med uendeleg sorg. Vi har ikkje kunna eta eller sova skikkeleg på fleire dagar. Tankane er hjå den store leiaren vår dag og natt. Tek vi opp geværa våre, trur vi at vi skal vakta formannen vår på ei ferd rundt om i landet. Når vi står på vaktpostane våre, trur vi framleis vi står vakt for formannen vår. Går vi forbi vindaugo hans, er vi stille som vanleg, så vi ikkje skal uroa han medan han arbeider eller søv. Let vi att augo våre, kan vi sjå formannen vår føre oss. Han står der høg og sterk og med det venlege andletet vendt mot oss. Vyrde og elska formann Mao, du er ikkje gått bort. Du lever for alltid i hjarto våre!

Formann Mao! Du har grunnlagt partiet vårt, hæren vår og det nye Kina. Du brukte alle kreftene dine på å gjera det kinesiske folket fritt, for at dei undertrykte nasjonane og folka over heile verda skulle få fridom, og for saka til kommunismen. Vi som arbeidde ved di side, såg at du utrøyteleg, dag og natt, brukte all tida di til å fremja den kinesiske revolusjonen og verdsrevolusjonen. Du kvilte aldri på fridagane. Du arbeidde og studerte støtt. Nokre gongar heldt du på i fleire dagar og nettar i trekk utan å ansa at måltid vart varsla. Av og til måtte maten din varmast om att fleire gongar før du åt han. Vi tykte dette var svært ille. Vi såg ofte opp til vindaugo dine dei nettene vi gjekk vakt og såg det var lys der. Då tenkte vi med oss sjølve — «du må ta det meir med ro og kvile litt, formann Mao.» Då du kjempa ein uthaldande kamp mot sjukdommen din, syntu du ein jarnvilje verd ein proletær revolusjonær. Trass i sjukdommen, heldt du fram å lesa bøker og dokument, og leidde arbeidet i heile partiet, hæren og nasjonen vår til siste dagen din. Du kjempa utrøyteleg og streva til siste andedrag med å gjera deg føre for å tryggja at partiet vårt og staten vår aldri skulle skifta politisk farge og for at menneskeslekta skal vinna fridom.

Høgvyrde og elska formann Mao! Du var meir oppteken av massane enn nokon annan og kjende dei vel. Du reiste frå stad til stad i landet vårt. Du gjekk djupt inn mellom arbeidarar, soldatar, fattige, mindre og mellomstore bønder. Du granska alle slag spørsmål, studerte situasjonen og syntu støtt at du brydde deg om korleis massane hadde det. Du drog heim til bøndene rett før vårfesten og tala til dei på ein måte som varmar hjarta. Du sende oss ut på granskingsferder, lytta med

tolmod når vi la fram rapportane våre, og gjekk over det skrivne materialet vårt ord for ord for å retta det og gjera det betre. Du smaka til og med på mjølkakene vi hadde med heimanfrå og oppmoda alle kameratane som var der til å smaka. Du lærte oss aldri å gløyma den vonde fortida.

Vyrde og elska store leiar! Du levde enkelt og arbeidde hardt. Du var smålåten og venleg. Huset du budde i var gammalt. Du sa likevel nei til alle tilbod om å få det reparert i alle dei meir enn tjue åra som har gått sidan frigjeringa. Skjortene dine, ullteppa dine og skorne dine var tynnslitne etter mange års bruk. Mange gongar rådde vi deg til å få nye, men du ville ikkje høyra tale om det. Dei tre åra vi hadde mellombels vanskar i den nasjonale økonomien, slutta du til og med å eta kjøt og drikka te. Du delte gode og vonde dagar med folket kring i landet. Dette gjorde du attpå at du oppmuntra oss til å halda oppe det moralske samhaldet i det kinesiske folket gjennom å arbeida hardt og iherdig, vinna over alle vanskaner for å stå mot presset frå sosialimperialistane og vinna over verknadene av naturkatastrofer. Du minte oss ofte om at vi måtte fostra den gode vanen sparsemd, ikkje kasta bort ein drope vatn, ein einaste kilowattime eller eit riskorn. Ein dag plukka du opp ei tom fyrstikkøskje og sa: «Arbeidarane har hatt strevet med å laga henne. For ei sløsing å kasta henne! Gå og kjøp fyrstikker i laus vekt og øskja kan brukast om att.» Vi gjorde som du sa og du vart svært glad. Då du snakka til oss den fyrste gongen, var vi fyrst litt nervøse. Men det venlege smilet ditt og dei gode orda dine gjorde oss rolegare. Da vart vi varmare om hjarto enn om det var våre eigne foreldre som tala til oss.

Du store lærar, formann Mao! Du var svært oppteken av byggjinga av hæren og framgangen til vaktstyrkane. Den gongen vi rykka inn i byane, sette du opp oppgåvene, prinsippa og politikken for vaktstyrkane. Du ba oss halda nøye vakt heile tida, gjera tryggjingsarbeidet godt, halda overtaket på fienden og ikkje skilja oss frå massane. Trass i den harde timeplanen din, tok du deg alltid tid til å vera saman med oss, snakka med oss, førelesa for oss og rettleia oss. Du lærte oss opp i klassekampen, striden mellom dei to linene, historie, naturvitskap og politikken til partiet. Du

greidde ut for oss kva kommunisme er og oppseda oss til å tena folket. I den kvasse striden mellom dei to klassane, dei to vegane og dei to linene bad du oss studera Marx, Engels, Lenin og Stalin samvitsfullt. Du bad oss gå djupt i politikken, vera opptekne av statssaker og kjempa mot og hindra revisjonisme. Du rådde oss til å sjå verda i augo, våga oss ut i stormane ved å kasta oss inn i dei tre store revolusjonære rørslene — klassekampen, kampen for produksjonen og dei vitskaplege eksperimenta. Du sende oss ut for å ta del i rørsla for den sosialistiske undervisninga, gjera kroppsarbeid på landsbygda og til fronten så vi kunne stålsetja oss i kamp. Du gjekk sterkt inn for at vi skulle ta aktiv del i den store proletære kultur-revolusjonen. Du las dei veggavisene vi slo opp med massekritikk, og lærte oss at det vil koma mange fleire kulturrevolusjonar i framtida. Du fortalde oss at vi måtte fylgja nøye med så vi kunne peike ut Krustsjovane i Kina. Du bad oss aktivt kritisera borgarane i partiet. Du sende oss til fabrikkane og skulane på inspeksjonsreiser i ulike delar av landet, var du med når vi song «Internasjonalen» og «Dei tre hovudreglane for disiplin og åtte viktige reglar». Du heldt fram for oss at vi måtte leva i samsvar med desse songane. Du lærte oss å vera smålåtne og varsame, vera på vakt mot fåfengd og ikkje vera sjølv gode, visa massane vørndnad, nekta å ta imot særforemoner og kasta av oss uvanar som å spela storkarar, vera storflotte og gje dyre gåver. Du lærte oss å arbeida hardt og leva enkelt, stilla oss høge mål i arbeidet vårt og halda levestandarden vår så låg som råd. Du sette oss i gong med å revolusjonera området rundt brakkene våre. I staden for potteplantar og drivhusblomar skulle vi planta frukttre, grøn-saker, oljeberande plantar og tre det kan drivast tømmer av. Du oppseda oss til å alltid stå mot nedbrytande borgarleg påverknad og innskrenka borgar-retten. Du sette sjølv opp dei tre oppgåvene for ein vaktpost — vaktteneste, studiar og etterrøkingar. Du skreiv utkastet til «Reglar for dei som er ute i offisielle ærend», og fastsette reglar for dei som skulle på landsbygda og stå føre etterrøkingar. Du la på oss å auka kunnskapsmengda vår og tok på deg å vera æresrektor for «les og arbeid»-skulen vår. Du gjekk over pensa, spurde oss korleis det gjekk med læringa, retta heimearbeidet vårt og viste oss korleis vi skulle bruka oppslagsbøker. Du sa vi måtte setja i gong fabrikkar og gardsbruk og gå på Sjuande mai-skulen. Du inspiserte sjølv den vesle jarn- og stål-smia vår. Du sette oss føre at vi måtte gå vidare etter vegen for å få arbeidsfolk til å meistra intellektuelt arbeid, og verta revolusjonære stridsmenn, like flinke i sivilt og militært arbeid, og at vi skulle arbeida i fabrikkane og på markene. Sjølv om du var sjuk, heldt du nyst fram for oss at vi måtte auka det politiske medvitet vårt og øva oss opp i å vera leiarar.

Vyrde og elska formann Mao! Du passa nøye på korleis vi hadde det. Du kom ofte til sovesalane våre for å sjå til oss, spurde korleis det gjekk med familiane våre og korleis vi hadde det sjølve. Du ville vita kor mange gongar vi hadde sett dei revolusjonære mønsterstykkja på teatret, og sende oss billettar til dei. Du ville høyra om vi hadde fått brev heimanfrå, om alt stod bra til der og om det var noko nytt. Då skulle du vita det med ein gong. Om sommaren spurde du om myggen plaga oss, og gav sjølv ordre om at romma våre skulle sprøytast. Om vinteren strauk du oss over hendene for å kjenna om vi fraus, og du kom til kjøkenet vårt for å sjå korleis maten var. Du passa godt på helsa vår, spurde oss kor ofte vi bada, oppmoda oss til å ta symjeturar, trenar og halda oss i form. Du sende ofte vidare til oss dei gåvene du fekk av utanlandske gjestar eller folket i vårt eige land. Vi fekk blomar frå plommetrea, solsikkefrø og frukt. Du gav oss vaks-graskar og poteter du hadde dyrka sjølv. Du hugsa oss til og med då du var sjuk. Fleire gongar når gjestar frå utlandet eller frå vårt eige folk kom med mangofruktar, vassmelonar og nudlar, sa du: «Vaktene har ein stri tørn. Dei bør få dei.»

Formann Mao! Sjølv om du er gått bort, høyrer vi framleis lyden av dei gode råda dine. Det varmar oss framleis om hjarto at du passa så godt på oss. Vi kjem aldri til å gløyma dei viktige og gode dagane vi hadde saman med deg. Det vi har lært av å arbeida ved di side, kjem alltid til å vera ei sterk og drivande kraft til å oppmunttra oss til å føra revolusjonen vidare.

Utviklinga i hærleiinga vår, og den modninga kvar einskild av oss har gått gjennom, spring ut av den kjærlege omsuta og opplæringa du har gjeve oss. Vi er søner og døtre av arbeidarar, fattige, mindre, og mellomstore bønder. Nokre av oss var tiggjarar, gjetarar, barnearbeidarar eller foreldre-lause i det gamle samfunnet. Det var du som gjorde oss frie og førde oss framover på revolusjonens veg. Vi har modna som revolusjonære gjennom å arbeida ved di side. Dei glimande tankane dine lyser opp vegen for oss så vi stadig kan vinna nye framgangar. Vi gjer eiden vår på at vi skal leva opp til det du venta av oss. Vi er fast budde på å venda sorga vår om til styrke og gjennomføra dei ordrane du gav, slik oppropet fra sentralkomiteen i partiet, den ståande komiteen i folkeforsamlinga, regjeringa og militærnemnda i sentralkomiteen ber oss om.

Kjære formann Mao! Du var den store leiaren vår. Vi skal alltid vera lojale vakter for deg. Vi skal stå vakt for den revolusjonære lina di resten av livet og bera vidare den proletære revolusjonen du gjekk i brodden for i Kina, og halda fram til målet er nådd.

Tale ved den andre nasjonale konferansen om å lære av Tachai i jordbruket

Hua Kuo-feng

*Formann for Sentralkomiteen i Kinas
Kommunistiske Parti*

25. desember, 1976

Formann Hua Kuo-Feng og viseformann Yeh Chien-Ying på den andre lær av Tachai-konferansen.

HUA KUO-FENG: TALE VED DEN ANDRE TACHAI-

I talen sin ga Formann Hua en kort oversikt over den kampveien som partiet vårt har fulgt i 1976 og skisserte oppgavene våre for 1977.

Han påpekte: 1976 er et høyst uvanlig år i historia til partiet vårt og proletariatets diktatur i Kina. Det er et år da hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter over hele landet har gjennomgått harde prøvelser, et år da vi har vunnet en stor historisk seier. Den nåværende situasjonen både hjemme og ute er utmerka. Det er vår tro at 1977 vil bli et år da vi kommer til å knuse «banden på fire» fullstendig og gå mot større orden, et år med forent kamp og seierrikk framrykking. Folket i hele landet må fullføre Formann Maos befalinger, ta den proletariske revolusjonens sak som han ga oss i arv, på sine skuldrer og føre den fram til siste slutt. Vi er beslutta på å vinne seier. Vi kan med sikkerhet vinne seier. La oss, folket på 800 millioner og mer enn 30 millioner partimedlemmer, forene oss og føre en felles kamp for å vinne enda større seirer!

Han la fram de følgende hovedkampoppgaver for 1977: For det første, utdyp den store massebevegelsen for å avsløre og kritisere «banden på fire». Dette er den sentrale oppgava i 1977. For det andre, styrk bygginga av partiet. Det er nødvendig å gjennomføre en skoleringsbevegelse i marxistisk ideologi i hele partiet som skal samle seg om styrkinga av partiets énhetlige ledelse og den demokratiske sentralismen og fremme av dets fine arbeidsstil, slik at partiet vårt blir godt bygd opp. For det tredje, utdyp massebevegelsen med «lær av Tachai i jordbruket, lær av Taching i industrien» og stri for å «drive den nasjonale økonomien framover». For det fjerde, gjør ytterligere anstrengelser for å få i stand ei ny flodbølge i massebevegelsen for å studere verker av Marx, Engels, Lenin og Stalin og Formann Maos verker.

Kamerater,

Konferansen vår går mot slutten.

Konferansen har forløpt meget bra. Kamerat Chen Yung-kuei har avlagt en meget bra beretning på vegne av Sentralkomiteen i partiet. Mange kamerater har talt ved konferansen. Alle er ved godt mot og har høy kampånd og er fullstendig trygge på seier. Formålet for konferansen er å mobilisere de 700 millioner bøndene til grundig å avsløre og kritisere Wang-Chang-Chiang-Yao «banden på fire», på dyptgående vis å fremme bevegelsen for å lære av Tachai i jordbruket og bygge opp fylker av typen Tachai over hele landet og å forene vår forståelse og handling med Mao Tsetungs Tenkning. Det er en konferanse for enhet og seier.

Ved denne konferansen har vi samvittighetsfullt studert Formann Maos strålende verk «Om de ti store forholdene». Hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter over hele landet bør studere dette strålende verket samvittighetsfullt og på en grundig måte. Formann Mao som hadde lærdommene fra Sovjetunionen i tankene, oppsummerte i 1956 i dette verket Kinas erfaring, la fram ti store forhold i den sosialistiske revolusjonen og den

sosialistiske oppbygginga og satte fram de grunnleggende ideene om general-linja for bygginga av sosialismen med større, raskere, bedre og mer økonomiske resultater, ei linje som hørde for forholdene i landet vårt. Den grunnleggende politikken som Formann Mao la fram i verket, er at: «Vi må gjøre vårt beste for å mobilisere alle positive faktorer, både innafor og utafor partiet, både hjemme og i utlandet, både direkte og indirekte, og bygge Kina opp til et mektig sosialistisk land.» Vi har fulgt denne grunnleggende politikken på den nåværende konferansen, og vi bør gjøre dette på alle områder i arbeidet vårt.

Jeg tror at etter konferansen vil det raskt oppstå et nytt oppsving på hele landsbygda i den store revolusjonære massebevegelsen for ytterligere å avsløre og kritisere «banden på fire» og lære av Tachai i jordbruket og bygge opp fylker av typen Tachai over hele landet. Dette er ei viktig sak som har livsviktig betydning for den allmenne situasjonen. Det vil kraftig påskynde den kraftfulle utviklinga i arbeidet til partiet og landet vårt på alle områder.

Kamerater!

1976 vil snart være forbi, og 1977 nærmer

KONFERANSEN

seg raskt. Alle kamerater er interessert i situasjonen i landet og oppgavene som ligger forut. Her vil jeg gjerne foreta en kort oversikt over den kampveien som vi har fulgt i 1976, og skissere kampoppgavene våre for 1977.

1976 er et høyst uvanlig år i historia til partiet vårt og proletariats diktatur i Kina. Det er et år da hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter over hele landet har gjennomgått harde prøvelser, et år da vi har vunnet en stor historisk seier. I dette året har proletariats ført en voldsom, betydningsfull kamp mot borgerskapet og knust den partifiendtlige «banden på fire» til Wang Hung-wen, Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan. Som et resultat er en stor tilbakegang og splittelse blitt avverget i Kina, og vi kan fortsette å drive den proletariske revolusjonære saka framover i den retningen som Formann Mao har pekt ut.

Den historisk avgjørende kampen i 1976 mellom partiet vårt og Wang-Chang-Chiang-Yao «banden på fire» blei utkjempa under kolossale vansker som partiet vårt sto overfor etter Formann Maos død. Det var derfor en særskilt alvorlig kamp.

Dette året var vitne til bortgangen til vår høyt aktede og elskede leder og lærer Formann Mao Tsetung, den store stifteren av partiet vårt, hæren vår og Folkerepublikken vår, som hadde leda partiet og folket vårt i tapre kamper i mer enn et halvt århundre. Og dette året var vitne til bortgangen til Formann Maos lenge prøvde og nære våpenbrødre, vår aktede og elskede statsminister Chou En-lai og formann Chu Teh i det faste utvalget i Den nasjonale Folkedebat. Vara-formann i Sentralkomiteen i partiet Kang Sheng og vara-formann i det faste utvalget i NFK Tung Pi-wu døde i fjor. Bortgangen til så mange store proletariske revolusjonære like etter hverandre i løpet av så kort tid, revolusjonære som nøt godt av høy anseelse i folket, førte utvilsomt til kjempemessige vansker for ledelsen i Sentralkomiteen i partiet vårt. Særskilt Formann Maos død er et uvurderlig tap for hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonalitetene våre, og vår sorg lar seg ikke skildre.

Dette året var også vitne til alvorlige naturkatastrofer i landet vårt. I et veldig land som vårt blir alltid en del områder rammet av naturkatastrofer hvert år. Men i år led ikke bare ei rekke områder alvorlig un-

der tørke, oversvømmelse, lave temperaturer, tidlig frost og andre motgangar. Det var også voldsomme jordskjelv i en størrelsesorden på 7 og oppover i områdene Lungling, Tangshan og Sungpan ved seks anledninger. Særskilt Tangshan-jordskjelvet førte til et tap av menneskeliv og eiendom som en sjelden ser i historia. Sentralkomiteen i partiet tok øyeblikkelige og effektive tiltak for å hjelpe folket i de ramma områdene til å gjenopprette produksjonen og gjenoppbygge hjemmene sine og for å lede massene i de heltemodige kampene for å overvinne vanskene som jordskjelvet var årsak til.

Det var på dette tidspunktet at «banden på fire», den partifiendtlige klikken Wang-Chang-Chiang-Yao, ondsinnet utnytta de alvorlige vanskene partiet og folket sto overfor, og prøvde å rane til seg den øverste ledelsen i partiet og staten, noe de lenge hadde nært ambisjoner om. Før Formann Maos død gikk de imot ei rekke direktiver Formann Mao sendte ut og mot Sentralkomiteen i partiet, sang en annen melodi i kritikken av Teng Hsiao-ping, og var med dette årsak til stor ideologisk og politisk forvirring og kjempemessige økonomiske tap. Etter Formann Maos død mente de at sjansen deres var kommet. Derfor økte de takten sin for å rane til seg den øverste ledelsen i partiet og staten og satte i gang uhørt ville angrep i et forsøk på å slå partiet og folket over ende. Hadde planen deres lyktes, ville dette ha ført til en stor tilbakegang og splittelse i partiet og landet vårt og utløst en større borgerkrig. De ville ha kapitulert direkte for imperialismen og sosial-imperialismen, og stolt på aggressorenes bajonetter for å holde marionette-tronen sin oppe, og det ville ha blitt både indre strid og utenlandsk aggresjon. På dette tidspunktet sto vi overfor den høyst øyeblikkelige faren for en kapitalistisk restaurasjon, faren for at partiet vårt skulle bli revisjonistisk og landet vårt skulle endre sin politiske farge. Ei tid hang bølgernde svarte skyer over Kina. En slik alvorlig situasjon hadde aldri oppstått etter grunnlegginga av Folkerepublikken vår og var et særsyn i historia til partiet vårt.

På dette tidspunktet strålte klassefiender hjemme og i utlandet av glede, mens folket vårt, kameratene våre og de utenlandske vennene og kameratene våre var naget av dyp engstelse og bekymring for skjebnen til partiet og staten vår. Enhver sa til seg sjøl: før i tida, da Formann Mao sto ved roret,

HUA KUO-FENG: TALE VED DEN ANDRE TACHAI-

trasset vi alle vansker eller farer foran oss; nå da Formann Mao er gått bort, er vi da i stand til å stå imot de ville angrepene fra banden Wang-Chang-Chiang-Yao? Hva skal skje med Kinas framtid? Vil det bli et lyst Kina eller et mørkt Kina? Slik engstelse og bekymring er fullt forståelig. Det er imidlertid folket som skaper historia, og de har svart på spørsmålet. I den skarpe og sammensatte kampen mellom de to linjene i 1976, særskilt den avgjørende kampen i oktober, tok Sentralkomiteen i partiet vårt besluttomme tiltak og knuste med ett slag sammensvergelsen til «banden på fire» om å rane til seg parti- og statsmakta. Det heltemodige folket vårt, den heltemodige hæren vår og det veldige antallet av partimedlemmer og kadrer viste under lede'se av partiet vårt et høyt politisk bevissthetsnivå og en fast enhet i denne store kampen. Med en gang Sentralkomiteen i partiet ga ordre om det, reiste de breie massene seg som svar og gikk til aksjon, og saken blei løst uten at det blei avfyrt ett eneste skudd eller spilt en dråpe blod. Soldater og folk over hele landet jubla, og situasjonen var meget stabil. Ta for eksempel Shanghai. I årevis hadde «banden på fire» gjort store anstrengelser for å bygge opp innflytelsen sin der, og kjente seg trygge på at herredømmet deres var helt sikkert. Men arbeiderklassen og folket fra andre lag i Shanghai hadde lidd mye under undertrykking og hundsing fra «banden på fire» og lenge nært intenst hat mot de bakstreverske handlingene deres. Hatet og harmen de kjente inni seg brøt fram med like stor fart og kraft som et vulkanutbrudd. Shanghai er blitt gravplassen til banden. Formann Mao sa: «Hvis de høyreorienterte setter i gang et anti-kommunistisk statskupp i Kina, er jeg sikker på at de heller ikke vil få noen fred. Og herredømmet deres vil høyst sannsynlig bli kortvarig fordi det ikke vil bli tolerert av de revolusjonære som representerer interessene til folket som utgjør mer enn 90 prosent av befolkningen.» Den kjensgjerningen at «banden på fire» raskt brøt sammen før de kunne lykkes med sammensvergelsen sin om et høyre-orientert anti-kommunistisk statskupp, bekrefter fullt ut den kloke vurderinga til Formann Mao.

Fulle av seiersstolthet erklærte det kinesiske folket overfor hele verden: Vi har bestått den harde prøvelsen. Under veiledning av den revolusjonære linja til Formann Mao har partiet vårt vunnet, proletariatet

har vunnet, folket har vunnet, det lyse sosialistiske Kina har vunnet!

Kampen til partiet vårt mot den partifiendtlige klikken Wang-Chang-Chiang-Yao er enda en viktig kamp mellom de to linjene i historia til partiet vårt. Den partifiendtlige klikken Wang-Chang-Chiang-Yao er en gjeng ultra-høyrefolk og den kontrarevolusjonære revisjonistiske linja deres er ei ultra-høyrelinje. De er ultra-høyrefolk fordi de praktiserer revisjonisme, skaper splittelser og driver med intriger og konspirasjoner under marxismens kappe, prøver på alle måter å rane til seg den øverste ledelsen i partiet og staten, å undergrave proletariatets diktatur og gjeninnføre kapitalismen. I spørsmålet om hvem som er fiendene våre og hvem som er vennene våre, noe som er av største viktighet for revolusjonen, satte de bevisst tingene på hodet med omsyn til forholdet mellom oss sjøl og fienden i sosialismens historiske periode. De utga seg for «venstreorienterte» og «revolusjonære», mens de som skyteskive for «revolusjonen» sin utpekte de revolusjonære ledende kadrene i partiet, regjeringa og hæren på alle nivåer som hevder marxismen. De har med dette forfalska sjølve kjernen i Formann Maos store teori om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur.

Oversiktsbilde fra Tachai-konferansen

KONFERANSEN

Den store leder og lærer Formann Mao oppsummerte den positive og den negative erfaringa til landet vårt såvel som i den internasjonale kommunistiske bevegelsen, og ved å nytte den marxist-leninistiske teorien om motsetningenes enhet foretok han en gjennomtrengende analyse av klasseforholdene i sosialismens periode og la fram den store teorien om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur. For første gang i marxismens utviklingshistorie påpekte han i klare ordelag at etter at den sosialistiske forvandlinga av eiendomsretten til produksjonsmidlene i hovedsak er fullført, og i hele det sosialistiske samfunnets historiske periode, finnes det fortsatt klasser, klassemotsigelser og klassekamp. En har kampen mellom den sosialistiske veien og den kapitalistiske veien, og en har faren for en kapitalistisk restaurasjon. Det er derfor av vesentlig betydning å fortsette revolusjonen. Formann Mao lærte oss: **«Dere gjør sosialistisk revolusjon, og likevel veit dere ikke hvor borgerskapet er. Det er midt i det kommunistiske partiet – de med makt som følger den kapitalistiske veien. Tilhengerne av den kapitalistiske veien følger fortsatt den kapitalistiske veien.»** Han satte også fram de grunnleggende prinsippene: **«Praktiser marxisme, og ikke revi-**

sjonisme. Foren, og ikke splitt. Vær åpne og likeframme, og driv ikke med intriger og konspirasjoner.» Dette er våre grunnleggende kriterier for å gjenkjenne tilhengere av den kapitalistiske veien i partiet. Formann Maos store teori har gitt løsningen på det viktigste spørsmålet i vår tid, spørsmålet om å kjempe mot og forebygge revisjonisme, konsolidere proletariatets diktatur og forebygge en kapitalistiske restaurasjon, og har berika og utvikla marxismen-leninismen meget. Den store proletariske Kulturrevolusjonen er et stort eksempel på tillempinga av den store teorien om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur. Under Formann Maos personlige ledelse vant Kulturrevolusjonen store seirer med å knuse de to borgerlige hovedkvarterene til Liu Shao-chi og Lin Piao og ga partiet rik erfaring med omsyn til å stole direkte på de breie massene av folket for å seire over tilhengerne av den kapitalistiske veien i partiet.

«Banden på fire» som klynga seg til standpunktet til godseierne og borgerskapet, gjorde alt de kunne for å forvrengte og fikle med Formann Maos store teori om å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur. Og de hadde hele tida retta spydodden i angrepet sitt mot partiet vårt, mot proletariatets diktatur, mot den store Det kinesiske Folkets Frigjøringshær og mot de ledende kadrene som holder fast på marxismen. I de siste åra hadde folk bestandig de følgende spørsmålene i tankene: Hvorfor står de bestandig i motsetning til den store leder Formann Mao og fikler så tøylesløst med marxismen-leninismen Mao Tsetungs Tenkning, holder tilbake eller forvrenger direktivene fra Formann Mao og blander seg opp i eller saboterer de strategiske planene til Formann Mao? Hvorfor er de så oppsatte på å styrte vår aktede og elskede statsminister Chou En-lai og andre proletariske revolusjonære i den eldre generasjonen, og vil ikke nøye seg med mindre enn at de blir knust? Hvorfor er de så fiendtlige mot den store Det kinesiske Folkets Frigjøringshær som i flere tiår har gitt storslåtte bidrag, og nærer ikke noen skrupler med å bekjempe og splitte hæren i et forsøk på å rasere denne «Store muren» vår? Hvorfor nærer de et bittert hat til og angriper hensynsløst det store antallet av ledende kamerater i partiet, regjeringa og hæren på det sentrale og lokale nivået, ryggraden i partiledelsen vår, som i flere tiår har

HUA KUO-FENG: TALE VED DEN ANDRE TACHAI-

fulgt Formann Mao i å gjøre revolusjon, er høyst lojale og trofaste mot folket og med fasthet følger den sosialistiske veien? Hvorfor undertrykker og forfølger de så hensynsløst de unge kameratene som våger å være prinsippfaste og å gjøre motstand og kjempe mot dem? Hvorfor ønsker de med ett slag å gjøre det av med de nye og gamle kadrene som har gjort feil, innbefatta de som har begått alvorlige feil men er villig til å bedre seg, og hvorfor tillemper de ikke prinsippet om å **«lære av feil i fortida for å unngå feil i framtida og helbrede sjukdommen for å redde pasienten»**? Hvorfor hisser de til borgerlig fraksjonsvirksomhet, går inn for bruk av makt i kamp og provoserer til en altomfattende borgerkrig, skaper splittelser innafor rekkene til arbeiderklassen og folket, setter nye kadrer opp mot de gamle og fører usigelig sorg og lidelse over massene? Hvorfor prøver de å så splid mellom nasjonalitetene, å skape splittelser blant dem og sprengne enheten i den kinesiske nasjonens store familie? Hvorfor stoler de alltid på slike nyfødte kontrarevolusjonære som Weng Sen-ho og Chang Tieh-sheng og på de dårlige elementene som er værhaner med ville ambisjoner, og som driver med å gi folk juling, med å knuse og plyndre, stjeler stats-eiendom og truer fred og orden i samfunnet? Hvorfor trækker de hovmodig på massene av arbeidere, fattige og lavere mellomstore bønder, revolusjonære intellektuelle og andre folk, spiller herrer over dem, vender det døve øret til lidelsene deres og ikke en gang bryr seg med om de lever eller dør? Hvorfor prøver de å undergrave Formann Maos revolusjonære linje og politikk i utenriks-politiske anliggender, tilber utenlandske ting, smisker for utlendinger, opprettholder ulovlige utenlandske forbindelser og kapitulerer for imperialismen? Hvorfor prøver de å styrte alle, fornekte fullstendig de kolossale vinningene i den sosialistiske revolusjonen og oppbygginga, sverter partiet vårt og proletariats diktatur, gjøre hærverk på sosialistiske kulturelle og økonomiske tiltak og saboterer revolusjonen og produksjonen? Det eneste mulige svaret er: De er ultra-høyrefolk, gjennomførte tilhengere av den kapitalistiske veien og de mest grusomme kontra-revolusjonære. For noen «venstre-orienterte»! For noen «radikalere»! De kunne ikke ha fulgt ei linje som lå mer til høyre!

Det berykta rullebladet til Chang Chun-chiao, Chiang Ching og Yao Wen-yuan viser

at de på tusen og en måter var knytta til Chiang Kai-sheks Kuomintang-reaksjonære. Fra å være kontra-revolusjonære i fortida til å være kontra-revolusjonære i dag — det er den veien de hele tida har fulgt. Wang Hung-wen derimot er en typisk representant for det nyfødte borgerskapet. «Banden på fire» er i virkeligheten en skummel bande av disse nye og gamle kontra-revolusjonære. Det sosiale grunnlaget for denne banden er godsseierne, de rike bøndene, kontra-revolusjonære, dårlige elementer og det nye og gamle borgerskapet. De danna sitt eget system, et parti innafor partiet, alt sammen for interessene til banden sjøl og i den hensikten å rane til seg partimakta. Det var et sjølstendig kontra-revolusjonært underjordisk kongerike. De er typiske representanter for borgerskapet og Chiang Kai-sheks Kuomintang innafor partiet vårt. Etter å ha revet av dem forkledningene deres og undersøkt det tidligere rullebladet deres er vi ikke lenger overraska over å ha oppdaga at de hater revolusjonen så intenst og kjemper så voldsomt mot kommunismen og folket. Kampen vår mot dem er en fortsettelse av den langvarige kampen som blei ført mot de Kuomintang-reaksjonære av Kinas Kommunistiske Parti og massene av det revolusjonære folket under partiets ledelse, en fortsettelse av klassekampen mellom proletariatet og borgerskapet og en fortsettelse av kampen mellom marxismen og revisjonismen. Knusinga av «banden på fire» er enda et stort eksempel på tillemplinga av Formann Maos store teori om å fortsette revolusjonen under proletariats diktatur. Det er en stor ny seier for Den proletariske Kulturrevolusjonen og for kampen vår mot tilhengerne av den kapitalistiske veien i partiet som fortsatt følger den kapitalistiske veien.

Jeg har ei dyp kjensle av at den store seieren vi har greid å vinne med omsyn til å knuse «banden på fire», bør tillegges vår store leder Formann Maos kloke beslutning. Før sin død kritiserte Formann Mao ikke bare «banden på fire» gjentatte ganger og med strenghet, men tok strategiske tiltak for å ta seg av denne banden. Han fortalte på betydningsfullt vis historia om hvordan Liu Pang gjennomskuet keiserinne Lus hensikter om å rane til seg makta, og sa: **«Chiang Ching har ville ambisjoner»** og **«etter min død kommer hun til å lage vansker»**. I skarpe og tydelige ordelag fikk han med dette oss til å være på vakt mot sammen-

KONFERANSEN

svergelsen til «banden på fire» om å rane den øverste ledelsen i partiet og staten. Tiltakene med omsyn til personell som Formann Mao tok før sin død, hindra på enda mer effektivt vis sammensvergelsen til «banden på fire» om en kontra-revolusjonær restaurasjon. «Banden på fire» blei nettopp knust i samsvarende tiltakene og befalingene til Formann Mao.

Den store seieren vi har greid å vinne med omsyn til å knuse «banden på fire», bør tillegges den store Mao Tsetungs Tenkning og Formann Maos proletariske revolusjonære linje og det store partiet vårt, hæren og folket. Formann Maos store teoriom å fortsette revolusjonen under proletariatets diktatur væpna hele partiet vårt, hæren og folket. Den store proletariske Kulturrevolusjonen som blei satt i verk og leda av Formann Mao sjøl, har herda og skolert hele partiet, hæren og folket. Uten slik skolering og herding ville det vært utenkelig med den høye politiske bevisstheten og revolusjonære begeistringa som blei vist av massene av arbeidere, bønder og soldater i kampen for å knuse «banden på fire». Den store seieren med knusing av «banden på fire» viser i fullt monn at partiet vårt er verdig til å bli kalt et parti som er stifta og fostra av Formann Mao sjøl, at hæren vår er verdig til å bli kalt en hær som er stifta og fostra av Formann Mao sjøl, og at folket vårt er verdig til å bli kalt et folk som er væpna med Mao Tsetungs Tenkning. Partiet vårt har ei stor framtid, landet vårt har ei stor framtid.

Kamerater!

Vi har vunnet en stor historisk seier i 1976. Men vi bør ikke være sjøltfredse midt i all seiersjubelen. Vi bør fortsatt gå framover. Oppgavene som ligger foran oss, er både ærerike og slitsomme. Det vil være alle former for vansker på veien vår, særskilt slike som skyldes langvarig innblanding og sabotasje fra «banden på fire» på det politiske, ideologiske, organisatoriske, økonomiske og andre områder. Ikke desto mindre er vi fullstendig sikre på at vi kan overvinne dem alle sammen. Vi må urokkelig følge Formann Maos proletariske revolusjonære linje og hans forskjellige prinsipper og politikk, «være beskjedne, forsiktige og fri for overlegenhet og ubetenksomhet» og i det kommende året ta et grep om klassekamp som nøkkelledet og anstrenge oss for å vinne enda større seirer.

Hva er de viktigste kampooppgavene for hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter over hele landet i 1977?

For det første, utdyp den store massebevegelsen for å avsløre og kritisere «banden på fire». Dette er den sentrale oppgava i 1977.

Å avsløre og kritisere «banden på fire» er en stor politisk revolusjon. I de siste to månedene og mer har det vært et oppsving i denne massebevegelsen som har utfoldet seg i alle deler av landet. Vi bør gjøre det enda bedre neste år. Vi må ha et fast, klart standpunkt, dristig reise massene, bygge opp ei revolusjonær drivkraft og føre en folkekrig for å avsløre og kritisere «banden på fire» grundig og intenst på det politiske, ideologiske og organisatoriske området. Den nåværende kampanjen har som brennpunkt å avsløre og kritisere sammensvergelsen til «banden på fire» om å rane til seg parti- og statsmakta. Det neste skrittet er å avsløre og kritisere de kontra-revolusjonære trekkene og den forbryteriske fortida til «banden på fire», å avsløre og kritisere den ultra-høyrekjernen i dens kontrarevolusjonære revisjonistiske linje og alle sider ved denne linja slik den kommer til uttrykk, og å gjendrive banden teoretisk fra filosofiens, den politiske økonomiens og den vitenskapelige sosialismens synsvinkel. Gjennom avsløring og kritikk må vi utrydde den skadelige innflytelsen fra «banden på fire» på alle fronter.

Med massemedia under sin kontroll spredte «banden på fire» i lang tid en hærske av revisjonistiske feilslutninger, trampa på de grunnleggende prinsippene i marxismen som de lysta, og fikla med og forvrengte Formann Maos proletariske revolusjonære linje og hans forskjellige prinsipper og politikk. Metafysikken fikk rase fritt, og idealismen herja. Banden presenterte mange riktige ting som uriktige, og omvendt, bytta om på rett og galt, forveksla svart og hvitt, og skapte forvirring i folks tenkning. Det er tvingende nødvendig i løpet av kamp å studere marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning samvittighetsfullt og la massene sjøl skjelne mellom marxisme og revisjonisme og mellom den riktige linja og den uriktige linja. I industri, jordbruk, handel, utdanning, militære anliggender, i regjeringa og partiet, er det av vesentlig betydning å ta den grunnleggende linja til partiet som er formulert av Formann Mao, som veiledning, oppsummere gjennom inntrengende undersøkelser og studere den

HUA KOU-FENG: TALE VED DEN ANDRE TACHAI-

positive og negative erfaringa fra fortida såvel som fra Den store proletariske Kultur-revolusjonen, få klarhet med omsyn til den spesifikke linja for arbeidet og de spesifikke prinsippene, politiske retningslinjene og metodene på hvert område og stadig forbedre og gjøre dem fullkomne i løpet av praksis slik at arbeidet på alle disse områdene kan gå raskere framover etter den revolusjonære linja til Formann Mao. Det er av vesentlig betydning å forsvare og utvikle seirene fra Den store proletariske Kulturrevolusjonen og fortsette å gjøre bra arbeid i revolusjonen på områdene utdanning, litteratur og kunst, folkehelse og vitenskap og teknologi og gjøre godt arbeid for ungdom med utdanning som drar på landsbygda, oppmuntre nye sosialistiske ting, begrense borgerlig rett og sikre at oppgava med å konsolidere proletariatets diktatur blir gjennomført i grasrotenheter.

I kampen for å avsløre og kritisere «banden på fire» er det nødvendig å trekke et skarpt skille mellom de to typene av motsigelser med forskjellig natur og gi dem ei riktig behandling og med alvor sette partiets politikk ut i livet. Motsigelsen vår med «banden på fire» er en motsigelse mellom oss sjøl

og fienden. Vi må ha en klar forståelse av dette. De som fulgte «banden på fire» og gjorde feil, må behandles utfra sidene i hver enkelt sak. Blant dem deltok bare noen få i sammensvergelsen deres, mens det store flertallet tok feil fordi de ideologisk sett hadde kommet inn under innflytelse av banden. Sjøl de som deltok i sammensvergelsen, gjorde det i større eller mindre grad. Uansett graden, så er de velkomne med en gang de innrømmer sin andel i sammensvergelsen overfor partiet og folket og trekker ei klar linje mellom seg sjøl og «banden på fire». Angrepsmålet bør avgrenses til «banden på fire» og handfullen av de uforbederlige svorne tilhengerne deres. Med omsyn til de som tok feil under ideologisk innflytelse fra banden, så er det desto mer nødvendig å legge vekt på behovet for å skolere dem, hjelpe dem til å skjelne mellom den riktige og uriktige linja og erkjenne innholdet i de skadelige følgene av og årsakene til feilene deres og måten å korrigere dem på. Overfor de villfarne kameratene bør vi tillemppe politikken: «først må vi iaktta og så må vi gi hjelp» og «lære av feil i fortida for å unngå feil i framtida og helbrede sjukdommen for å redde pasienten.» Dette er den konsekvente

Folkekommunemedlemmer pløyer i Wancheng-kommunen.

KONFERANSEN

politikken til Formann Mao og en fin tradisjon som blei utvikla under korrigeringskampanjen i Yenan. Denne politikken og tradisjonen blei alvorlig undergravid av «banden på fire» i lang tid, og vi må på effektivt vis blåse nytt liv i dem i løpet av kampen vår. Vi må forene seg med alle det er mulig å forene seg med, innbefatta de som en gang feilaktig gikk imot oss, for å kjempe sammen mot fienden.

For det andre, styrk bygginga av partiet. Det er nødvendig å gjennomføre en skoleringsbevegelse i marxistisk ideologi i hele partiet som skal samle seg om styrkinga av partiets enhetlige ledelse og den demokratiske sentralismen og fremme av dets fine arbeidsstil, slik at partiet vårt blir godt bygd opp.

Partiet er den kjernekräfta som leder alt. «Banden på fire» svek fullstendig de grunnleggende prinsippene for «de tre tingene en skal gjøre og de tre en ikke skal gjøre» og praktiserte revisjonisme, skapte splittelser og drev med intriger og konspirasjoner for å undergrave og oppløse partiet, og rotta seg sammen for å følge opp sine egne egoistiske interesser og rane til seg partimakta. På de få stedene og enhetene der de opprettholdt stram kontroll og gjorde store skader, blei den enhetlige partiledelsen svekka, alle prinsippene for partilivet blei tråkka under fot og den fine arbeidsstilen til partiet blei sabotert. Nye medlemmer blei rekruttert på tvers av bestemmelsene i partivedtektene, kadrer blei forfremma uten hensyn til de fem kravene Formann Mao satte fram, og til og med dårlige elementer blei trukket inn i partiet og smugla inn i ledende organer. Under beskyttelse av «banden på fire» ba en del frekt om ledende stillinger og grafsa til seg makt ved enhver anledning. De nedlot seg til hva som helst av omsyn til sine egne og bandens egoistiske interesser. Denne onde borgerlige tendensen virka sterkt tærende på organismen til partiet vårt og ødeleggende for sinnet til partimedlemmene våre. Den var høyst skadelig for kampkräfta til partiet vårt og dets forhold til massene. Vi må gjennomføre omfattende skoling blant partimedlemmene slik at de virkelig innser alvoret av skadene som «banden på fire» var årsak til i spørsmålet om partibygginga. De kommer til å forstå det grunnleggende prinsippet at partiet er stifta av omsyn til offentlighetens interesser, at interessene til partiet og folket står over alt annet, og at det

ikke er tillatt å rotte seg sammen av omsyn til private interesser. De vil forstå den partiregelen som forbyr danning av noen som helst fraksjon eller hemmelig gruppe innafor partiet. De vil forstå betydningen av en enhetlig partiledelse og partidisiplin og det skadelige ved anarkisme. De vil forstå at partimedlemmene må hevde den proletariske partiånden og kjempe mot borgerlig fraksjonering. De vil forstå at alle partikadrene er tjenere for folket og ikke i noe tilfelle må be partiet og folket om høyere stillinger og makt. De vil forstå at partimedlemmene må følge de grunnleggende prinsippene med «de tre ting en skal gjøre og de tre en ikke skal gjøre» og oppfylle de fem grunnleggende kravene partivedtektene fastsetter. Vi må avvise praksisen til «banden på fire» med å rotte seg sammen for å tjene egoistiske interesser og rane til seg partimakta, og må på grundig vis bringe den i vanry. Det må bli slik som når ei rotte farer over gata og alle roper: «Slå den! Slå den!» På samme måte skal den miste enhver innflytelse og ikke finne noe marked i partiet.

Samtidig er det nødvendig at en inntar en riktig holdning til Den store proletariske Kulturrevolusjonen, til massene og til seg sjøl. Det er nødvendig å skolere de kameratene hvis holdning ikke er riktig.

Da han trakk lærdommer av forsøket fra Chang Kuo-tao på å splitte partiet, påpekte Formann Mao: «Det er nødvendig på ny å fastslå partidisiplinen: (1) Enkeltpersonen må underordne seg organisasjonen. (2) Mindretallet må underordne seg flertallet. (3) Lavere nivåer er underordna de høyere. Og (4) Hele partiet er underordna Sentralkomiteen.» Når vi i dag trekker lærdom av forsøket fra «banden på fire» på å rane til seg partimakta ved å danne en liten klikk, må vi også slå fast den demokratiske sentralismens fire prinsipper for organisasjon og disiplin og be alle partiorganisasjoner og hvert partimedlem om strengt å overholde disse prinsippene i handlingene sine og føre besluttomme kamper mot alle ord og handlinger som står i strid med disse prinsippene.

«Banden på fire» skydde heller ingen anstrengelser for å undergrave det demokratiske livet innafor partiet og undertrykke enhver kritikk som var retta mot dem. De drev et «stålverk» og en «luefabrikk» for å angripe de revolusjonære kadrene og revolusjonære massene. Vi må

HUA KUO-FENG: TALE VED DEN ANDRE TACHAI-

bedre det demokratiske livet innafor partiet og i folket i samsvar med prinsippene for den demokratiske sentralismen, la folk gi luft for synspunktene sine, la folk kritisere, gi mindretallet lov til å forbeholde seg de avvikende synspunktene sine og stri for å skape en politisk situasjon der det både er sentralisme og demokrati, både disiplin og frihet, både enhet i vilje og personlig sinnsro og livlighet.

Det er høyst nødvendig å gjennomføre en marxistisk ideologisk skoleringsbevegelse i hele partiet i kampen for å kritisere «banden på fire». På denne konferansen er det blitt lagt planer for partikonsolidering og korrigering på landsbygda. Sentralkomiteen kommer til å sette i gang en bevegelse for partikonsolidering og korrigering i hele partiet på et passende tidspunkt neste år. På grunnlag av den ideologiske skoleringa som er det vi legger vekt på, bør vi samvittighetsfullt, beslutsomt og omhyggelig løse

problemet med de forskjellige grader av urenheter i ideologi, organisasjon og arbeidsstilen innafor partiet som er en følge av sabotasje fra «banden på fire». Vi bør renske ut rekkene i partiet vårt, gjenopprette og videreføre den fine arbeidsstilen til partiet vårt som innebærer å forene teori med praksis, smi nære bånd med massene og praktisere kritikk og sjølkritikk. Og vi bør bygge partiorganisasjonen på alle nivåer opp til kraftfulle fortroppsorganisasjoner som er i stand til å lede proletariatet og de revolusjonære massene i kampen mot klassefienden.

Samtidig med at vi styrker partibygginga, bør vi styrke bygginga av revolusjonskomiteer på forskjellige nivåer i samsvar med utviklinga i situasjonen. På et passende tidspunkt neste år bør det bli avholdt folkekongresser i provinsene, bykommunene og de autonome regionene. Og kamerater som oppfyller de fem kravene til verdige arvtakere som er satt fram av Formann Mao, opprettholder nære bånd til massene og får ekte støtte fra dem, disse kameratene bør etter uttømmende drøfting og demokratisk rådslagning bli valgt inn i revolusjonskomiteer, ledende organer sammensatt av de gamle, de middelaldrende og de unge, som bør settes i stand til å spille ei mer aktiv rolle under partiets sentraliserte ledelse.

For det tredje, utdyp massebevegelsen med «lær av Tachai i jordbruket, lær av

Taching i industrien» og stri for å «drive den nasjonale økonomien framover»..

Revolusjon betyr frigjøring av produktivkreftene. Den store revolusjonen som har knust «banden på fire», har gjort det av med en gift som ødela produktivkreftene og hindra veksten deres. Den revolusjonære begeistringa til arbeider- og bondemassene som lenge blei undertrykt av «banden på fire», bryter nå fram. Og framtidsutsiktene er svært lyse når det gjelder ei rask utvikling av den nasjonale økonomien vår. Vi må med virkelig alvor sette ut i livet det strategiske begrepet «**vær forberedt på krig, vær forberedt på naturkatastrofer og gjør alt for folket**» og prinsippet «**ta jordbruket som grunnlaget, og industrien som ledende faktor**», gi fritt spillerom for initiativet til både de sentrale og lokale myndighetene, mobilisere massene, gjøre besluttomme og maksimale anstrengelser for først å drive bra jordbruk og også drive lettindustrien godt og organisere markedet godt. Samtidig bør vi gjøre bra arbeid i transport og samferdsel og i tungindustrien som produserer drivstoff, elektrisitet, petro-kjemiske produkter, jern og stål og andre råvarer og halvfabrikata, for slik å sikre grei drift i industrien som helhet. Vi må sette i gang en stor kampanje for å øke produksjonen og praktisere økonomi, øke de tekniske nyvinningene, utnytte produksjonsmuligheter, senke kostnadene, bedre kvaliteten av produktene, heve arbeidsproduktiviteten, øke oppsparinga, gi fritt spillerom for produksjonskapasiteten i de foretak som finnes, og få i stand et oppsving med omsyn til å ta et grep om revolusjonen og fremme produksjonen. Vi må sørge for at den nasjonale økonomien vår tar et fast og sikkert skritt framover i det kommende året for å forberede en stor vekst i den nasjonale økonomien i de siste tre åra i den femte årsplanens periode.

Oppgavene med å lære av Tachai i jordbruket og bygge flere fylker av typen Tachai og med mekanisering i jordbruket er blitt drøfta og stilt på den nåværende konferansen, og hele partiet må gjøre alvorlige anstrengelser for å oppfylle dem. Sentralkomiteen har beslutta å avholde en nasjonal konferanse om å lære av Taching i industrien før neste 1. mai for å spre erfaringa fra Taching med å holde fast på linja til Formann Mao i drifta av sosialistiske foretak og med å sette ut i livet «Charteret for Anshan

KONFERANSEN

Jern- og stålkompagni» på omfattende vis, og for å mobilisere hele partiet og arbeiderklassen til å stri for å bygge flere foretak av typen Taching. Formann Mao holdt fram Tachai og Taching som to røde bannere, men «banden på fire» prøvde forgjeves å rive dem ned. Vi må holde dem høyt. Å lære av Tachai og Taching betyr å drive på med å ta klassekamp som nøkkelledet og grundig avsløre og forkaste «banden på fire». Det betyr å sette ut i livet instruksene fra Formann Mao «**forvaltning er i seg sjøl et spørsmål om sosialistisk skoling**», bygge opp ledende organer som følger den revolusjonære linja til Formann Mao og opprettholder en militant enhet, slik at ledelsen virkelig er i hendene på marxistene og arbeiderne og de fattige og lavere mellomstore bøndene. Det betyr å gjøre samvittighetsfullt og effektivt ideologisk og politisk arbeid, styrke den revolusjonære enheten til arbeiderklassen og de fattige og lavere mellomstore bøndene og å revolusjonere rekkene våre. Det betyr energisk å sette i gang massebevegelser, gi fritt spillerom for begeistringa, klokheten og skaperevna til kadrene og massene, utfolde sosialistiske kappestridskampanjer og bygge sosialismen i stor stil. Enten det er i industrien eller i jordbruket, eller i noe annet økonomisk tiltak, så må vi følge politikken med å bygge landet vårt og drive alle foretakene våre med flid og sparsommelighet og stole på massen, og systematisere fornuftige regler og bestemmelser og bedre og styrke den sosialistiske økonomiske forvaltningen. Vi bør oppmuntre folk til å heve det kulturelle og tekniske nivået sitt av omsyn til revolusjonen og til å skaffe seg kyndighet i arbeidet sitt slik at de både er røde og eksperter. Ledende kadrer på alle nivåer må drive på med å ta del i kollektivt produktivt arbeid og spise, bo og arbeide sammen med arbeiderne og bøndene. Vi må vie oppmerksomhet til massenes velferd og heve levestandarden til folket skritt for skritt på grunnlag av økt produksjon.

Det er en av de grunnleggende oppgavene til proletarietets diktatur å utvikle den sosialistiske økonomien på energisk vis. Jo mer og raskere produksjonen utvikler seg, desto bedre er det, under forutsetning av at en følger den sosialistiske retningen og gir den proletariske politikken kommandoen. Ved å stemple dette som «teorien om produktivkreftene» forvrengte «banden på

fire» marxismen og bakvaska arbeiderne, bøndene og andre arbeidsfolk. Så tidlig som i 1957 pekte Formann Mao på at bare når de sosialistiske produktivkreftene var blitt ganske tilstrekkelig utvikla, kunne en si at det sosialistiske økonomiske systemet og politiske systemet vårt hadde fått sitt eget ganske tilstrekkelige grunnlag. I beretningen sin om regjeringas arbeid ved Den fjerde nasjonale Folkekongressen i 1975 gjentok statsminister Chou En-lai den storslåtte planen Formann Mao utarbeidet for at landet vårt skulle oppnå omfattende modernisering av jordbruk, industri, nasjonalt forsvar og vitenskap og teknologi og føre den nasjonale økonomien vår fram i første rekke i verden før slutten av århundret. Og han pekte på at tiåret mellom 1976 og 1985 ville være avgjørende for å gjøre denne planen til virkelighet. Nå er det gått et år. Det skyldes i hovedsak innblanding og sabotasje fra «banden på fire» at vinningene i den nasjonale økonomien vår i år ikke er så store som de burde være. Folket i hele landet håper nå inderlig at den nasjonale økonomien vår etter styrtinga av «banden på fire» vil vokse

Innhøsting i Kirin-provinsen.

HUA KUO-FENG: TALE VED DEN ANDRE TACHAI-

raskt, og de er beslutta på så snart som mulig å oppveie tidstapet banden var skyld i. Arbeidet i 1977 har en livsviktig betydning for situasjonen i de kommende åra. Vi må anstrenge oss, «bevare sjølstendigheten, beholde initiativet i våre egne hender og stole på vår egen innsats» og stri for å oppnå framifrå vinnings på alle områder.

For det fjerde, gjøre ytterligere anstrengelser for å få i stand ei ny flodbølge i massebevegelsen for å studere verker av Marx, Engels, Lenin og Stalin og Formann Maos verker.

«Vi trenger marxismen i kampen vår.» Enten det dreier seg om grundig å avsløre og kritisere «banden på fire», eller med framgang bygge partiet, eller drive den nasjonale økonomien framover, må vi samvittighetsfullt og godt studere verker av Marx, Engels, Lenin og Stalin og Formann Maos verker og teorien om proletariatets diktatur, og nytte marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning som veiledning i kampen vår og som leder for arbeidet vårt.

Straks etter å ha knust «banden på fire» vedtok Sentralkomiteen beslutningen om utgivelsen av «Utvalgte Verker av Mao Tsetung» og forberedelsene til å utgi «Samla Verker av Mao Tsetung». Nå er jeg glad for å kunngjøre en god nyhet for dere kamerater: Bind fem i «Utvalgte verker av Mao Tsetung» som hele partiet, hele hæren og folket av alle nasjonaliteter har sett fram til, kommer fra trykkeriet i første halvdel av neste år. Dette vil bli ei stor hending i det politiske livet til folket vårt såvel som i historia til marxismens utvikling. Bind fem i «Utvalgte verker av Mao Tsetung» vil bli av ytterst stor betydning med omsyn til å veilede den grundige kritikken av «banden på fire», bygginga av partiet vårt og den sosialistiske revolusjonen og sosialistiske oppbygginga i landet vårt og vil utøve en meget dyptgående innflytelse internasjonalt. Utgivelsen av dette bindet vil bli hilst varmt velkommen av det kinesiske folket og det revolusjonære folket over hele verden.

Gjennom samvittighetsfulle studier av verker av Marx, Engels, Lenin og Stalin og Formann Maos verker og gjennomtrengende kritikk av «banden på fire» må hele partiet vårt ta et effektivt grep om teoretisk arbeid, fra Sentralkomiteen og ned til lokale partiorganisasjoner, fra avdelinger med ansvar for ideologisk arbeid til alle andre avdelinger. Ellers vil et stort parti som vårt

ikke greie å lede slike sammensatte kamper. Også i dag må vi gjøre godt teoretisk arbeid for å rydde opp i den politiske og ideologiske forvirringa «banden på fire» er årsak til. Det må bli gjort anstrengelser for gjennom kamp å lære opp en ryggradsstyrke til det teoretiske arbeidet for partiet, og virkelig organisere og bygge opp ei mektig marxistisk teori-avdeling. Det er nødvendig samvittighetsfullt og på effektivt vis å organisere og veilede arbeider-bonde-soldatmassene og kadrene i det teoretiske studiet deres, og først av alt må ansvarlige kadrer på forskjellige nivåer gå i spissen og studere godt. Det er nødvendig å drive god teoretisk propaganda i avisene, gjøre de teoretiske tidsskriftene til en suksess og stri for å heve nivået i dem. Partiskoler på forskjellige nivåer må drives godt, og skoleringa i teori må styrkes. «7.mai»-kaderskoler må drives godt. Arbeider-bonde-soldat aktivister i teoretiske studier og profesjonelle teoriarbeidere må organiseres slik at de kan herde seg sjøl ytterligere og spille rolla si i første rekke i kampen for å kritisere «banden på fire». Vi må blåse nytt liv i den fine stilen til partiet vårt med studier og skriving som blei vulgarisert og fornedra av «banden på fire». Førstesekretærene i partikomiteene i alle provinsene, bykommunene og de autonome regionene og topplederne for de sentrale avdelingene i partiet, regjeringa og hæren må legge tilstrekkelig vekt på teoretisk arbeid og må ta seg av det personlig. Med den levende og rike praktiske erfaringa som den kinesiske revolusjonen og verdensrevolusjonen gir, med marxismen-leninismen-Mao Tsetungs Tenkning som veileder og med oppmerksomheten fra hele partiet vil det teoretiske arbeidet til partiet vårt med sikkerhet gi gode resultater.

Kamerater!

Den innenrikspolitiske situasjonen er for tida utmerka. Vår store leder og lærer Formann Mao sa: «**Stor uorden over hele landet fører til stor orden.**» Med uorden mente Formann Mao uorden hos fienden. Det «banden på fire» gjorde var å skape uorden i partiet, i hæren og blant folket. Nå da vi har skapt uorden for «banden på fire» og styrta dem i revolusjon, vil vi med sikkerhet gjennom den skarpe kampen mellom de to klassene greie å oppnå «**stabilitet og enhet**» i landet vårt, konsolidere proletariatets diktatur og få i

KONFERANSEN

stand stor orden over hele landet. Dette er i samsvar med den allmenne tendensen i hendene og med ønskemålene til folket. Det er en strategisk politisk beslutning tatt av Sentralkomiteen i partiet vårt i samsvar med de grunnleggende interessene og felles ønskene til folket over hele landet.

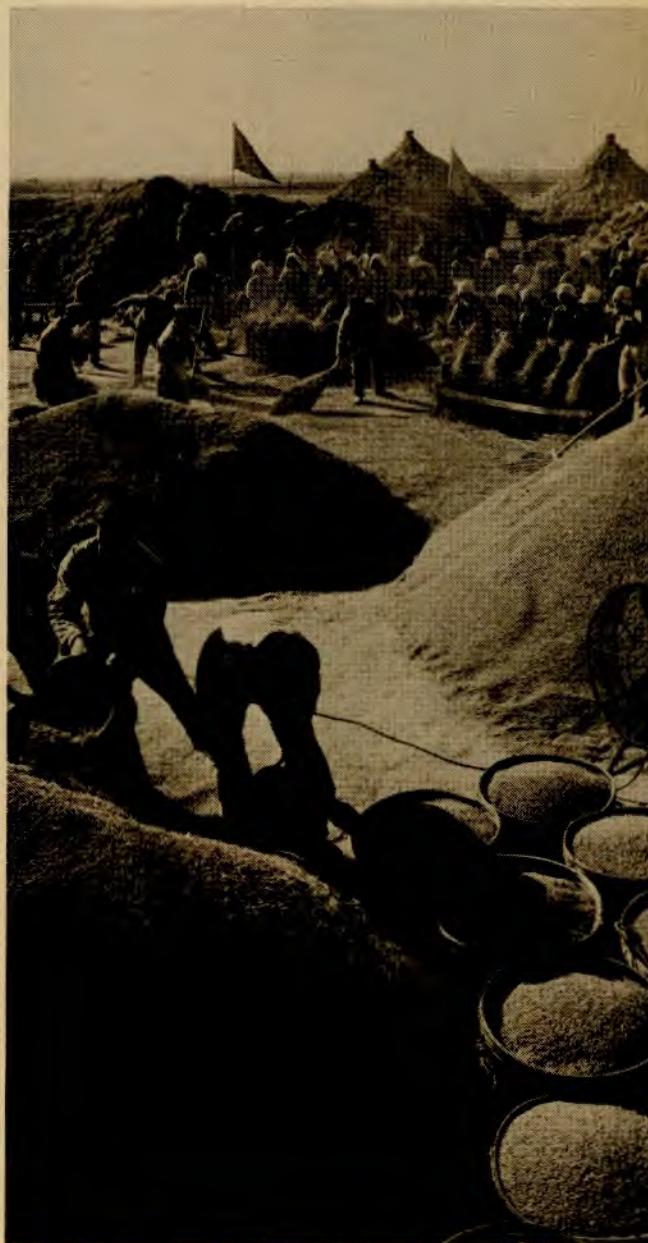
Det er vår tro at 1977 vil bli et år da vi kommer til å knuse «banden på fire» fullstendig og gå mot større orden, et år med forent kamp og seierrik framrykking.

Den nåværende internasjonale situasjonen er også utmerka. Seirene våre har støtte fra de ekte marxist-leninistiske partiene og organisasjonene og det revolusjonære folket i alle land. Vi har venner over hele verden. Imperialistene, og særskilt sosial-imperialistene, satte sin lit til muligheten av en voldsom uro i Kina etter Formann Maos bortgang. Håpet deres er nå blitt til intet. De drømte også om framveksten av ei viss kraft som ville endre den revolusjonære linja og retningen som Formann Mao hadde definert for oss. Også drømmene deres er blitt ødelagt. Både internt og internasjonalt vil vi urokkelig storme framover på den kursen Formann Mao stakk ut. Vi er beslutta på å følge den grunnleggende linja til partiet for hele sosialismens historiske periode, øke den store enheten hos folket av alle nasjonaliteter over hele landet, helhjerta stole på arbeiderklassen og de fattige og lavere mellomstore bøndene, forene oss med andre arbeidsfolk og det store antallet intellektuelle, ytterligere utvikle den revolusjonære enhetsfronten leda av arbeiderklassen som er grunnlagt på alliansen mellom arbeidere og bønder og omfatter de patriotiske demokratiske partiene, patriotiske personligheter, patriotiske kinesere i oversjøiske områder og landsmenn i Hongkong og Macao, konsolidere proletariatets diktatur i Kina, arbeide hardt for å bygge opp et mektig sosialistisk land, og stri for å yte et større bidrag til menneskeheten. Vi er beslutta på å fullende den hellige saka å frigjøre Taiwan og gjenforene moderlandet vårt. Vi er beslutta på å hevde den proletariske internasjonalismens prinsipper, gjennomføre den revolusjonære linja og politikken i utenrikspolitiske anliggender som Formann Mao formulerte, styrke enheten vår med det internasjonale proletariatet og de undertrykte nasjoner og undertrykte folk i verden, styrke enheten vår

med landene i Den tredje verden og forene oss med alle land som lider under imperialistisk og sosialimperialistisk aggresjon, undergraving, innblanding, kontroll og hundsing, for slik å kjempe mot hegemonismen til de to supermaktene — Sovjetunionen og De forente stater.

Vi er beslutta på å fullføre Formann Maos befalinger, ta den proletariske revolusjonens sak som han ga oss i arv, på våre egne skuldrer og føre den fram til siste slutt.

Vi er beslutta på å vinne seier. Vi kan med sikkerhet vinne seier. La oss, folket på 800 millioner og mer enn 30 millioner partimedlemmer, forene oss og føre en felles kamp for å vinne enda større seirer!

Kornavlingen pr. hektar i Hsinwu kommune har ligget over 7,5 tonn siden 1969. Bildet viser kommunemedlemmer som tresker ris.

Mehmet Shehu:

Melding lagt fram på APAs 7. kongress

Kamerat Mehmet Shehu legger fram den 6.femårsplanen.

Dei viktigaste oppgåvene for å tryggja oppfyllinga av den 6. femårsplanen

I november 1976 vart den sigerrike 7. kongressen til Arbeidets Parti i Albania halden i Tirana. Kongressen var eit stort seg fram for det albanske folket si politiske, kulturelle og materiell utvikling. Vi prentar her eit utdrag av meldinga om den 6. femårsplan som var lagt fram av kamerat Mehmet Shehu. I månadsskiftet april/mai kjem landsmøtemeldinga som kamerat Enver Hoxha la fram på kongressen ut på Forlaget Oktober.

MEHMET SHEHU : OM DEN 6. FEMÅRSPLANEN

Landet vårt har nå begynt det store slaget for å oppfylle den 6. femårsplanen under vilkår som er prega av et nytt oppsving i det revolusjonære pågangsmotet til de breie massene av arbeidende mennesker, av allsidig styrking av den sosialistiske økonomien vår, utdyping av klassekampen og styrking av proletariatets diktatur.

For å sikre gjennomføringa av den 6. femårsplanen står partiorganene, de økonomiske organene og statsorganene, alle kommunistene og alle arbeidende mennesker overfor mange konkrete oppgaver. Arbeidet med å sette dem ut i livet må bli gjort i riktig rekkefølge. Det må bli organisert og kontrollert, og folket, arbeidende kollektiv og ledende organ må hele tida bli konfrontert med de konkrete resultatene av at oppgavene blir satt ut i livet.

Men blant de mange tiltaka som må tas for at femårsplanen skal bli gjennomført, er det enkelte viktige ledd i tiltaka og oppgavene som vi må ta et fast grep om, med begge hendene, og gjennomføre til siste slutt.

For det første må alle og enhver skaffe seg djupere forståelse for situasjonen med omringing og for gjennomføringa av prinsippet om sjølberging. Sentralkomiteen i partiet og kamerat Enver Hoxha har gang på gang understreka at det er nødvendig å forstå situasjonen med omringing på en djupere måte og at prinsippet om sjølberging må gjennomføres konsekvent. Men dette er særskilt viktig under de vilkåra som fins nå. Den imperialistiske og revisjonistiske omringinga og den ville blokaden de setter opp kommer sammen med presset økonomien vår er utsatt for på grunn av den store økonomisk-finansielle krisa i det kapitalistiske systemet. Verdensimperialismen og revisjonismen klekker ut ville og djevlelike sammensvergelses for å styrte det sosialistiske systemet vårt og gjenopprette kapitalismen i landet. Klassekampen mellom oss og våre utenlandske fiender blir stadig krassere. På grunnlag av at alt dette forholder seg slik, er det veldig viktig at alle, i første rekke kommunistene og kadrene, men avgjort også arbeiderklassen og alle arbeidende mennesker, forstår det ansvaret de har individuelt og kollektivt.

Å ha en riktig forståelse av situasjonen med omringing og av personlig ansvar for å mestre denne situasjonen, virkelig å tenke, arbeide og slåss slik som en gjør under en beleiringstilstand, det er det første vilkåret for at vi skal lykkes med å mestre omringinga.

Vi må innse at formålet med det presset som folket vårt blir utsatt for fra borgerlig-revisjonistisk ideologi, levningene fra fortida i bevisstheten til folk og virksomheten til klassefiendene, er å hindre folket fra å få en ordentlig forståelse av situasjonen med omringing og nødvendigheten av sjølberging. Det skal få følelsen av personlig og kollektivt ansvar til å svinne bort, få folket til å bli likegyldige i første omgang og så få dem til å vende seg mot det sosialistiske systemet. Det skal undergrave det sosialistiske systemet vårt, den økonomiske basis og overbygningen, innafra. Det dreier seg om et stort spørsmål av livsviktig betydning for sosialismens skjebne i Albania.

Det fins mange eksempler på folk fra våre egne rekker som ikke forstår situasjonen med omringing

fullt ut og lever i samsvar med det. Og grunnen er at de er påvirket av presset fra borgerlig-revisjonistisk ideologi eller fra fortida i bevisstheten sin, og at de er leda først og fremst av omtanke for sine personlige fordeler på bekostning av samfunnsinteressene.

Å planlegge produksjonen og samtidig holde tilbake reserver, kreve investeringer og import som går lenger enn det staten kan makte; å kreve bygging av anlegg før tida er moden for det; å utarbeide planer ikke slik som en sparsommelig planlegger gjør det, som er varsom med folkets rikdom, men som en ødeland; å strebe bare etter å fylle kvoter og oppnå kvantitet på bekostning av kvalitet for å øke sin egen personlige inntekt; å bruke opp råmaterialer, drivstoff for motorer og andre ting på en uøkonomisk måte, ja, enda verre, å ødelegge dem; å strebe etter å få mest mulig fra staten og samfunnet og yte minst mulig; å forfalske tall som viser hvordan en har gjennomført planen og dekke over manglene for å skjule sitt eget ansvar; å strebe etter fordeler på bekostning av samfunnet; å fly rundt for å finne seg en behagelig jobb og holde seg unna hardt arbeid når fedrelandet trenger det; å gjøre sanne saker eller andre ting av samme slag, det betyr at du ikke har en ordentlig forståelse av situasjonen med omringing og prinsippet om sjølberging. I så fall blir du en bærer av borgerlig og revisjonistisk ideologi, og hvis det ikke blir korrigert i tide, må disse holdningene føre deg enda mer på avveier, få deg til å vike av fra den sosialistiske veien. Dette må vi ikke tillate på noe vis.

Alt dette er utslag av holdninger og måter å arbeide på som er fremmed for oss, og som kommer fram hos folk som er umodne og uprøvde ideologisk. Det verste er at en ofte viser en liberal holdning til sanne utslag. Liberalismen springer ut av den innvirkninga borgerlig ideologi har på folk, og det fører til at en forvrenger den virkelige betydninga av det sosialistiske demokratiet, at en misbruker det sosialistiske demokratiet og oppløser den proletariske disiplinen. Det er akkurat det fienden forsøker å oppnå med aktiviteten sin, den ideologiske aggresjonen han retter mot oss. For situasjonen med omringing krever disiplin av oss, ikke oppløsning, men disiplin og atter disiplin.

På den andre sida er formålet med presset fra borgerlig ideologi også å få byråkrati til å utvikle seg i folket vårt og i apparatet vårt. Byråkrati springer fram av at kadrene og apparatet blir skilt fra massene, av at en undervurderer massene og krenker det sosialistiske demokratiet.

Både i det første og det andre tilfellet, både ved utslaga av liberalisme og utslaga av byråkrati, prøver fiendens ideologi å ødelegge det viktige prinsippet med demokratisk sentralisme, som det marxist-leninistiske partiet vårt, den sosialistiske staten vår og hele det økonomiske livet og samfunnslivet er bygd på. Liberalisme og byråkrati er to dødsfarer for proletariatets diktatur, derfor må vi være strenge og konsekvente med å føre klassekamp mot alle former som de gir seg uttrykk i.

Situasjonen med omringing og blokade er en krigstilstand. Folket må kjempe for å oppfylle statsplanen

MEHMET SHEHU : OM DEN 6.

akkurat som en militær avdeling kjemper for å bryte omringinga i krigstid.

Under de vilkåra som rår hos oss er det umulig å bryte omringinga og blokaden hvis vi ikke lager brødet vårt her i landet, hvis vi ikke lager reservedelene våre her, hvis vi ikke lager olja vår her, hvis vi ikke gjennomfører oppgavene i statsplanen. Å kjempe for det siste kornet hvete eller mais, å spare på grammet av stål, olje eller kol, å kjempe for høy kvalitet i produksjonen, å spare et øre, en eneste enhet elektrisk kraft, å kjempe for å høyne produktiviteten over tallet som er planlagt, å redusere kostnadene i produksjonen eller i tjenesteytinga under det planlagte tallet; å øke den sosialistiske lønnsomheten for en bedrift, å høyne arbeidsnormene uten å ramme kvaliteten, å redusere standardratene for forbruket av råvarer osv., å gjøre leve-tida for maskinene lenger og andre saker som likner dette, det betyr at du har fått en riktig og grundig forståelse av ansvaret du har sjøl som en revolusjonær kjemper, som en statsborger i Folkerepublikken Albania, som kjemper under omringing og bygger sosialismen under beleiring og blokade. Dette er det partiet, folket og fedrelandet krever av hver av oss.

Det som kreves av oss er ikke bare en riktig forståelse for stillinga med omringing og prinsippet med sjølberging, men at vi gjør konkret arbeid for å sette dette revolusjonære prinsippet ut i praksis. Dette må komme til uttrykk i planlegginga og den sosialistiske organiseringa av arbeidet ned til den minste detalj, i styringa med økonomien, i administreringa av den, i alt det hver enkelt av oss gjør fra dag til dag.

For det andre må partiorgana og -organisasjonene gjøre ledelsen sin enda bedre i arbeidet med å sette oppgavene i femårsplanen ut i livet. Som på alle felter i livet er det avgjørende vilkåret for å lykkes på områda for økonomi og kultur, at en sikrer partiets ledende rolle.

Her skal vi ikke gå inn på en analyse av hele arbeidet til partiet, for partioppgavene blei slått klart og riktig fast i beretninga som kamerat Enver Hoxha la fram. Men her ønsker vi å understreke nødvendigheten av at hver eneste kommunist spiller en rolle som fortropp på det området han arbeider, og nødvendigheten av at partiets grunnorganisasjoner og partikomiteene tar et fastere grep om spørsmålet om å oppfylle statsplanen.

Vi bør ikke la noe slippe uten kontroll, gjennomtenking og handling fra partiets grunnorganisasjon i bedrifter, jordbrukskooperativ, eller i statsapparatet eller i det økonomiske apparatet og alle andre steder. Partiets grunnorganisasjoner skal ikke gjøre det samme som de økonomiske organa og statsorgana eller tre i stedet for dem, men lede dem, bruke dem som løftestenger for å gjennomføre statsplanen. Partiets grunnorganisasjon må ikke stille seg likegyldig til brudd på disiplinen i en bedrift eller et jordbrukskooperativ, til at det blir lagd produkter av lav kvalitet, til at planen ikke blir oppfylt, til misbruk av samfunnseiendom, til utslag av ting som er fremmede for oss samme hva slags form de får. Den må handle som det ledende organet innafør sitt distrikt og sitt virkefelt, og må kjempe med et høyt bevissthetsnivå og en rein revolusjonær ånd for å gjennomføre partilinja i alle saker. Den må ikke la ad-

ministrasjonen ta noe av plassen fra den ledende rolla som partiets grunnorganisasjon må ha, for partiets grunnorganisasjon står over administrasjonen og administrasjonen står ikke over partiets grunnorganisasjon.

Partiets grunnorganisasjon spiller ikke bare si ledende rolle og rolla som fortropp som kollektiv, men også gjennom de enkelte medlemmene som den består av og som er tildelt forskjellige oppgaver. Det hender ganske ofte at et partimedlem syns han gjør som han skal når han personlig utfører oppgava si, samme hva de andre gjør. Et slikt partimedlem fyller ikke rolla si som fortropp på en skikkelig måte. Å spille ei rolle som fortropp vil ikke bare si å gjøre som en skal når det gjelder de oppgavene du sjøl har fått, som en kommunist, men også å lede andre. Partimedlemmet er en leder for massene. Han må ikke være likegyldig overfor dårlig arbeid eller fremmede symptomer hos andre, i de omgivelsene han jobber i eller utafor dem. Likegyldighet er ei holdning som er fremmed for en kommunist. Likegyldighet overfor utslag av ting som er fremmede for oss er et bruhode som borgerlig og revisjonistisk ideologi kan trenge fram gjennom.

Partiorganisasjonen og medlemmene der må være prega av en opphøyd ånd av revolusjonær kampvilje og streve etter å gjennomføre oppgavene i statsplanen og stadig bedre måltalla i den. De må lede alt livet og den økonomiske statsvirksomheten på grunnplanet og kjempe mot alle slags utslag av fremmede ting, samme hva slags form de opptrer i. Særlig må de kjempe mot utslag av liberalisme i gjennomføringa av oppgavene, av småborgerlig likegyldighet, av byråkrati og teknokratisme. De må kjempe for å sikre at allmenninteressene blir satt over alle andre ting, for det første av dem sjøl, men også av de andre. De må sette masselinja konsekvent ut i livet, mobilisere og oppdra massene, legge fram regnskap for dem om virksomheten sin og rolla de må spille som fortropp og lede dem i det store slaget for å gjennomføre statsplanen.

De konkrete resultata i kampen for å gjennomføre statsplanen og den moralske og politiske situasjonen i det arbeidende kollektivet er ei direkte gjenspeiling av holdninga og virksomheten hos kommunistene, hos partiets grunnorganisasjon og partikomiteen.

Det er ikke noen tvil om at medlemmene, organisasjonene og organa i partiet vil streve med all kraft etter å gjøre arbeidsmetodene sine veldig mye bedre for å styrke den ledende rolla og rolla som fortropp enda mer når det gjelder å oppfylle statsplanen. Det er ikke noen tvil om at de vil slite natt og dag for å sette partilinja og partinormene ut i livet, og at de vil komme til den neste partikongressen med måla i den 6. femårsplanen oppfylte og overoppfylte.

For det tredje må statsorgana og de økonomiske organa styrke styringa og organiseringa av arbeidet for å fullføre oppgavene i femårsplanen. Spørsmåla om at statsorgana og de økonomiske organa må styrke og forbedre styringa og organiseringa av arbeidet har vært grunnleggende spørsmål i partiets politikk for å revolusjonere disse organa, for styrkinga av proletarietets diktatur.

FEMÅRSPLANEN I ALBANIA

Partiet har hele tida tatt tiltak i rette tid for å få i stand et godt samsvar mellom den sentraliserte, planmessige ledelsen av økonomien og det revolusjonære initiativet og den sjølstendige virksomheten fra organa på grunnplanet, fra arbeiderklassen og de andre massene av arbeidende mennesker — i forhold til de vilkåra som den økonomiske utviklinga og samfunnsutviklinga skaper.

Under de vilkåra som rår nå da vi står overfor sånne svære oppgaver i økonomien vår, krever gjennomføringa av masselinja at statsorgana og de økonomiske organa tar enda grundigere tiltak for å bedre årsånn at det blir bygd enda fastere på den revolusjonære skapende tenkninga til massene av arbeidende mennesker og åpner for det revolusjonære pågangsmotet og entusiasmen hos massene. Dette krever at sambandet mellom kadrene og massene må bli styrka og revolusjonert; at en må sørge for streng gjennomføring av skikken med å avlegge regnskap fra apparata til de valgte organa og fra kadrene og statsorgana og de økonomiske organa til folkemassene; at en må sørge for at kadrene deltar direkte i produksjonen; at utslaga av byråkrati, som hindrer at masselinja blir satt ordentlig ut i livet på alle livets områder, må bli bekjempa i samsvar med de reglene partiet har bestemt.

Massene skal ha sitt ord med i laget når planen blir lagt og når den blir gjennomført, og for at det skal skje, er det viktig at vi legger vilkåra til rette for det. For å få det til må vi gjøre oppgavene i planen kjent vidt og breitt blant dem i god tid, gjøre dem kjent med situasjonen og utsiktene for bedriften og de mulighetene som fins for å sette dem ut i livet, bekjempe formalisme og globalisme på dette feltet.

Samtidig som en setter masselinja ordentlig ut i livet, er det også nødvendig at statsorgana og de økonomiske organa, sentralt og på grunnplanet, utøver myndigheten sin når det gjelder organisering, ledelse og planmessig utvikling av økonomien på en ordentlig måte og i en proletarisk partiånd. Å utvide myndigheten til organa på grunnplanet har vært og er et riktig, revolusjonært tiltak mot byråkratisk sentralisme i styringa av økonomien, og det har gitt organa på grunnplanet større ansvarsfølelse når det gjelder å sette i gang med større oppgaver og løse dem.

Men i praksis har det vært en god del tilfelle der en har kommet over forestillinger og handlinger som har forvrengt de korrekte direktiva partiet har sendt ut om å øke makta som disse organa kan utøve. Grunnen er at klassefiendene og renkesmedene prøvde å spre borgerlig-revisjonistisk liberalisme for å knuse det viktige prinsippet med den demokratiske sentralismen og åpne veien for anarkistisk desentralisering og den revisjonistiske uskikken med sjølförvaltning.

Kamerat Enver Hoxha lærer oss at utslag av ting som er fremmede for oss i økonomien i mange tilfelle er et resultat av grunn forståelse og anvendelse av forholdet mellom sentralisme og demokrati, mellom enhetlig ledelse og masselinja. For å oppnå en skikkelig forståelse for myndighetsområdene og en skikkelig bruk av dem, er det derfor nødvendig at arbeidet til partiorganisasjonene og statsorgana og de økonomiske organa må bli heva opp på et høyere nivå, slik at de alltid bruker myndigheten de har fått seg tildelt riktig og i samsvar med partiets politikk og ideologi. Den demokratiske sentralismen må bli styrka og en må kjempe mot de hyppige utslaga av liberalisme når opp-

Kongressdeltagerne ankommer under hyllest av innbyggerne i Tirana.

MEHMET SHEHU : OM DEN 6.

gavene skal utføres, ånden med at en bare ser sitt område eller sitt distrikt, og alle utslaga av byråkrati.

Statsorgana og de økonomiske organa må bedre metoden med å planlegge strengt i samsvar med de objektive økonomiske lovene for sosialismen og alle de prinsippa som springer ut av generallinja som partiet har for å gjennomføre den fullstendige oppbygginga av det sosialistiske samfunnet. Vitenskapelig planlegging av utviklinga i økonomien er den første forutsetninga for å få til ei riktig sosialistisk utvikling av økonomien. Vitenskapelig planlegging krever at en stoler på tenkninga til massene, studerer spørsmåla grundig, bruker metoden med å gjøre opp regnskap, tar omsyn til de forholdstalla som er nødvendige for å få til ei avstemt utvikling i ulike bransjer osv. Voluntarisme, planlegging på grunnlag av ønsketenkning, må aldri finne sted i den sosialistiske planlegginga vår. **Vi må legge planer i samsvar med de virkelige og konkrete mulighetene som fins i økonomien og staten vår, og ikke i forhold til ønskene våre, ikke med grunnlag i subjektivisme.**

Å holde interne reserver skjult og la være å ta dem med i planen, tendensen til å kreve størst mulig arbeidsstyrke og lønnsfond, større fond til investeringer og anlegg og import, å planlegge lavest mulige måltall for produktivitet, kostnadsreduksjon og lønnsomhet og andre utslag av liknende saker, er fremmed for folkets økonomi og sosialismen og veldig skadelig, og derfor må en bekjempe sånt og utrydde det uten å nøle.

Statsorgana og de økonomiske organa må interessere seg mer alvorlig i den sosialistiske organiseringa av arbeidet, vise mer interesse for vitenskapelig og teknisk disiplin, for å styrke den proletariske økonomiske og finansielle disiplinen, må slutte med å undervurdere de finansielle sidene ved planen og behandle dem med det samme alvorret som de behandler problema i produksjonen.

Når det gjelder arbeidsmetodene i statsorgana og de økonomiske organa er det svakeste leddet mangelen på ordentlig kontroll med utføringa av oppgavene. Derfor må det tas alvorlige tiltak for å styrke statens økonomiske og finansielle kontroll hele tida, for å få statskontrollen til å virke sammen med arbeiderkontrollen, og det må ikke finnes noen slapphet når det gjelder å gjennomføre statens lover.

Kampen for å gjennomføre sparesystemet over alt, for å øke arbeidsproduktiviteten, gjøre kostnadene lavere, øke effektiviteten i investeringene, minske tap, senke normene i forbruket av materialer, råmaterialer og brennstoff, kampen for å verne og forvalte den sosialistiske eiendommen godt, kampen for å styrke arbeidsdisiplinen, bedre kvaliteten og utvide varespekteret — alt dette og andre ting av samme slag er forskjellige sider av det samme spørsmålet, sider ved den mangslungne kampen for å oppfylle statsplanen.

For det fjerde må vi drive en gjennomtenkt, planlagt og kontrollert spredning av framskredne erfaringer, av de beste eksemplene under likeverdige vilkår. I det sosialistiske systemet fører folkets frie arbeid til et kraftig utløp for den skapende tenkninga og den revolusjonære aktiviteten hos arbeiderklassen, kooperativ-

bøndene og folkets intellektuelle, og det driver produksjonen og den sosialistiske oppbygginga framover hele tida. I denne prosessen oppstår det mange dristige tiltak, de erfaringene som blir høsta blir grunnfesta og utvikla videre og berika, og vokser til stadig nye høyder.

Partiets ideologi, tiltaksånden, den praktiske skaperånden, den sosialistiske patriotismen og det revolusjonære pågangsmotet som massene eier er grunnlaget for at det blir skapt framskredne erfaringer og at det oppstår strålende eksempler i det sosialistiske samfunnet vårt.

Uansett hvor du vender blikket, på alle felter i den sosialistiske oppbygginga, ser du at resultatet av arbeidet til enkeltpersoner eller kollektiv ikke alltid er likeverdig, men veksler fra den ene til den andre, sjøl om vilkåra kan sammenliknes med hverandre: Noen oppnår strålende resultater, andre oppnår tilfredsstillende resultater, mens det er noen som oppnår mindre enn gjennomsnittet eller dårlige resultater. Det er mange årsaker til ulike resultater av arbeid under like vilkår, men vanligvis er det tre hovedårsaker: mangel på bevissthet, mangel på sosialistisk organisering og styring av arbeidet eller mangel på skikkelige kvalifikasjoner hos folka som er med i bildet. Alle disse årsakene har en subjektiv karakter. Det er opp til oss å overvinne dem.

Oppgava vår består i å få et fast grep om det strålende eksemplet, den framskredne erfaringa (og det vi regner som framskreden erfaring er resultatet som alltid overgår statsplanen, overoppfylninga av planen når det gjelder alle måltall), å studere denne erfaringa grundig, gi den energisk støtte, å stille denne framskredne erfaringa opp mot de andre erfaringene og finne fram til årsakene til at de andre som arbeider under likeverdige vilkår henger etter, å lage planer på grunnlag av denne framskredne erfaringa og å heve det tilbake-liggende opp på nivået til eksemplet med det beste. Dette er en dialektisk kjedeprosess, for i løpet av kampen med å spre den framskredne erfaringa vil det måtte komme fram en annen og enda mer framskreden erfaring. Denne kjedeprosessen gjentar seg sjøl gang på gang, men alltid på et høyere nivå, og på denne måten er vi sikra framgang hele tida.

Når vi snakker om å finne fram til og mobilisere indre produksjonsreserver, må vi først og fremst se etter disse reservene i kløfta mellom den framskredne erfaringa og den tilbake-liggende erfaringa, mellom det konkrete resultatet av arbeidet til folk som har gitt det beste eksemplet og resultatet av arbeidet til de tilbake-liggende. Her ligger de største indre reservene. Og det er nettopp dette vi må ta et alvorlig grep om for å fremme produksjonen, anleggsvirksomheten, transporten, utdanninga, all virksomhet i livet hos oss.

Det fins hundrer og tusener av strålende eksempler i økonomien i landet vårt. Vi ser gjenskinnet av disse mange eksemplene i dagspressa vår, som sjølsagt bare kan legge fram en helt liten del av dem.

Dersom gjennomsnittsavlinga av hvete på slette-landet har nådd 33 quintaler* pr. hektar over hele republikken i år, har vi hele kooperativer på slettelandet som får mye høyere avlinger, for eksempel jordbruks-

* quintal (kintål), vektenhet, ca. 50 kg

FEMÅRSPLANEN I ALBANIA

kooperativene i Plasa og Pojan i Korça-distriktet, som fikk mer enn 50 quintaler pr. hektar på hele området der det var sådd hvete, og som arbeider under vilkår som svarer til de som de andre kooperativene på slettene har. Vi har jordbrukskooperativene i Seman og Cakran i Fier-distriktet, som fikk 45 og 43 quintaler pr. hektar hver over hele området der det var sådd hvete, jordbrukskooperativet i Këmishtaj fikk 44 quintaler pr. hektar over hele området der det var sådd hvete, enda de fikk store skader på grunn av haglvær like før innhøstinga. Jordbruksforetaket i Maliq fikk 43 quintaler pr. hektar osv. Men også blant de framskredne jordbruksøkonomiene er det fortsatt store forskjeller mellom ulike sektorer og brigader under mer eller mindre likeverdige vilkår.

I 1975 fikk 16 prosent av alle brigader som dreiv med *mais* på slettelandet mer en 50 quintaler pr. hektar. Over 8 prosent av alle brigadene i høydedraga fikk mer enn 40 quintaler pr. hektar. Og om lag 14 prosent av brigaden i fjellområdene fikk mer enn 30 quintaler pr. hektar. I 1976 økte antallet av disse framskredne brigadene som dreiv med maisproduksjon. Når det gjelder hveteproduksjon i 1976 fikk 24 prosent av alle brigadene som dreiv med *hvete* på slettelandet mer enn 40 quintaler pr. hektar, 15 prosent av brigadene i høydedraga fikk mer enn 30 quintaler pr. hektar og over 11 prosent av brigadene i fjellområdene fikk mer enn 25 quintaler pr. hektar.

Det fins framskredne erfaringer i alle andre områder av jordbruksproduksjonen også.

Disse talla forteller klart om at det fins framskredne eksempler i stort omfang i jordbruksproduksjonen.

Ved å spre disse framskredne erfaringene er vi nødt til å revolusjonere jordbruksproduksjonen enda mer. Dette er den mest tvingende praktiske oppgava i jordbruket.

I runde tall er det regna ut at hvis alle jordbrukskooperativene og foretaka på slettelandet hadde oppnådd den gjennomsnittsavlinga av hvete som de jordbruksøkonomiene vi nettopp har nevnt oppnådde i år, og hvis alle jordbrukskooperativene og foretaka i høydedraga og fjellområdene hadde høsta den gjennomsnittsavlinga som blei høsta av Fusha-Peshtan-kooperativet, i Berat-distriktet (34 quintaler pr. hektar), «Misto Mame»-kooperativet i Gjirokastra-distriktet (30 quintaler pr. hektar), Çarshova-kooperativet i Përmet-distriktet (29 quintaler pr. hektar) og Shoshaj-Lis-kooperativet i Mat-distriktet (38,5 quintaler pr. hektar); likeens, hvis alle jordbruksøkonomiene på slettelandet hadde fått ei maisavling på 58 quintaler pr. hektar av land under kunstig vatning, eller så mye som gjennomsnittet i kooperativene i Cakran og Frakulla i Fier-distriktet, kooperativet i Grapsh i Gjirokastra-distriktet, Këmishtaj i Lushnja-distriktet eller Buçimas i Pogradec-distriktet i 1975, og hvis alle jordbrukskooperativene i høydedraga og i fjellområdene hadde fått ei gjennomsnittsavling på 44 quintaler mais pr. hektar på land under kunstig vatning, slik som tilfellet var i 1975 med kooperativet i Kaçinar i Mirdita-distriktet og mange deler av andre kooperativer i høydedraga og fjellområdene: hvis alle disse framskredne erfaringene i hvete- og maisdyrkinga i 1975 og 1976 hadde blitt satt ut i livet henholdsvis på lavlandet og i høydedraga og fjellområdene, da ville vi vært i stand til å overoppfylle

Enver Hoxhas rapport på kongressen gjengitt i avisa Zeri i Popullit leses høyt rundt om i landet. Her på et kooperativbruk.

MEHMET SHEHU : OM DEN 6.

målet for femårsplanen i 1980 for produksjon av brødkorn med om lag 10 prosent så tidlig som i 1976.

Det samme kan en si om hver eneste jordbruksavling, husdyrbruk, hver eneste produksjonsgrein, anleggsvirksomheten og tjenesteytinga i den sosialistiske økonomien vår.

Derfor må alle fra og med planen for 1977 og deretter regne det som ei stor oppgave som kongressen har gitt til hvert eneste arbeidende kollektiv og hver eneste arbeidende mann og kvinne, at planlegginga absolutt må gjøres på grunnlag av det framskredne gjennomsnittet. Og det må bli tatt alle tiltak slik at planen som er bygd på det framskredne gjennomsnittet blir gjennomført uten svikt.

Å studere de framskredne erfaringene og de beste eksemplene, å sette det tilbakeliggende opp mot det framskredne, å planlegge for neste år på grunnlag av det framskredne gjennomsnittsnivået, å sette planen ut i livet og kontrollere det med streng disiplin, det må bli hovedmetoden i arbeidet for å spre det beste eksemplet og framskredne erfaringer. Dette må gjøres i jordbruket og i alle andre sektorer av folkets økonomi.

Framskredne erfaringer og det beste eksemplet er det nye som går framover, det som hører fortida til. Dialektikken er på det nyes side. Dialektikken er den marxist-leninistiske metoden partiet vårt bruker når det skal dømme om forhold og drive revolusjonær virksomhet. La oss derfor gripe det framskredne, det beste eksemplet, spre framskredne erfaringer hele tida, oppmuntre folk til å rykke framover til enhver tid, heve de tilbakeliggende opp på nivået til de framskredne og hjelpe de framskredne til å fortsette å gå framover, knuse hver eneste liberal, byråkratisk og teknokratisk hindring som hemmer spredninga av framskredne erfaringer og går imot at en støtter seg på det progressive nye! Dette er det partiet krever av oss alle, dette er det folkets og sosialismens interesse krever.

Kamerater delegater, la meg på deres vegne fra talerstolen på denne kongressen få gratulere de jordbruksbrigadene, sektorene og økonomiene, både statlige og kooperative, som har blitt det fineste eksemplet på jordbruket vårt, og ønske at de alltid må holde partifana høyt, alltid være det fineste eksemplet, stå i første rekke i det store slaget for å intensivere jordbruket vårt, i første rekke i slaget for å bryte omringinga og overvinne blokaden, ved å sikre brød for folket og andre jordbruksprodukter og husdyrprodukter som folket trenger fra heimeproduksjonen.

Sentralkomiteen i partiet gratulerer særskilt følgende framstående forgjengere blant jordbruksøkonomien med de bra resultatene de har oppnådd: jordbruksforetaka i Maliq, Sukth, «Perlat Rexhepi» i Shkodra, og Lukova; kooperativene av høyere type i Këmishtaj, Plasa, Pojan i Korça, Cakran, Grapsh, Buçimas og Dajç i Shkodra; fjellkooperativene i Shmil, Shoshaj-Lis, Çepan, Bicaj, Bolena, Qeparo, Llugaj osv.

Sentralkomiteen i partiet gratulerer alle de arbeidende menneskene i jordbruket med de store resultatene de har oppnådd i det hele tatt, men den gratulerer særskilt brigadene i jordbruk og husdyrhold som har skapt fine eksempler for alle jordbruksarbei-

dere ved å oppnå høye produksjonstall: 80—100 eller flere quintaler mais pr. hektar, 40—50 og over 60 quintaler hvete pr. hektar, 20—25 quintaler bomull pr. hektar, 15—20 quintaler tobakk pr. hektar, 25—30 quintaler solsikke pr. hektar, 400—500 quintaler sukkerroer pr. hektar, 200—250 quintaler poteter pr. hektar, 300—400 quintaler poteter pr. hektar, 100—120 quintaler føreheter i føravlinger pr. hektar, årsproduksjon på 2.500—3.000 liter mjølk fra hver ku av «Sukthi»-rasen og 4.000—6.000 liter pr. ku av «Laramane»-rasen, 120—200 liter mjølk fra hver geit, 60—70 liter mjølk og 3—4 kg ull fra hver søye, 12—15 quintaler kjøtt pr. år fra hver avlspurke, 180—200 egg pr. høne, osv.

Det er hundrer og tusener av sånne eksempler. La oss ta et fast grep om disse foregangseksemplene og gjøre dem alminnelige i hele jordbruket vårt! Dette er hovedveien og hovedmetoden vi må følge for å utvikle jordbruksproduksjonen. Her ligger de viktigste indre reservene på jordbrukets område.

Sentralkomiteen i partiet er helt overbevist om at det arbeidende folket i jordbruket vil svare på oppfordringa fra kongressen slik som de bør, at de vil sammenlikne resultatene sine systematisk med de beste eksemplene og sørge for at disse eksemplene blir fulgt på brei front hvert år, og dette vil uten tvil sikre en varig framgang i jordbruket.

Vi hilser de dyktige foregangsfolka blant bygningsarbeiderne, sjåførene, mekanikerne, oljearbeiderne, maskinførerne, tekstilarbeiderne, alle de mange folka og kollektiva som fins i fortroppen i produksjon, anlegg, tjenesteyting, utdanning og forsvar, og ønsker dem lykke til med å vinne framgang i arbeidet sitt og få enda mer lysende resultater, med å skape foregangseksempler hele tida i dette store for den fullstendige oppbygginga av det sosialistiske samfunnet under de vanskelige vilkåra med fiendtlig omringing og blokade!

Partiet føler seg sikker på at det revolusjonære pågangsmotet og tiltaksånden vil flomme enda rikere fram i hvert eneste arbeidende kollektiv under ledelse av partiorganisasjonene, og at hver og en vil mobilisere seg sjøl akkurat som i krigstid, for å sette oppgavene ut i livet, spre det beste eksemplet og framskredne erfaringer, alltid vil være på det framskrednes side og vil overvinne det tilbakeliggende og oppfylle og overoppfylle oppgavene som kongressen stiller.

For det femte må klassekampen bli videre utdypa og ført konsekvent i løpet av arbeidet med å oppfylle oppgavene i femårsplanen. Hele forløpet av arbeidet med å sette oppgavene i femårsplanen ut i livet foregår gjennom en klassekamp. Å la være å holde fast på prinsippet med klassekamp og føre den i samsvar med ideologien og linja til partiet, å undervurdere den, betyr å gi fri vei for revisjonisme og kapitalisme, for gjenreisning av kapitalismen i landet vårt.

Kamerat Enver Hoxha sa: «Å holde prinsippet med klassekamp i hevd eller ikke gjøre det, å ha en grundig eller en overflatisk forståelse av den, å føre den over brei front eller på en ensidig måte, å føre den på den korrekte revolusjonære måten eller svekke den og gjøre

FEMÅRSPLANEN I ALBANIA

innrømmelser, dette er et livsviktig spørsmål som avgjør sosialismens skjebne.»¹

Denne tesen til kamerat Enver Hoxha har en svært djup betydning. Klassekampen er en objektiv realitet. I følge partiets syn vil klassekampen fortsette til kommunismen har vunnet en fullstendig og endelig seier, ikke bare i nasjonalt omfang, men i internasjonalt omfang.

Fienden vil aldri gi opp kampen mot oss. Hvis vi slapper av på kampen mot fienden, lar vi dem få handlingsfrihet til å overvinne oss. I denne veldig kompliserte og langvarige politiske, ideologiske, økonomiske, organisatoriske, ja, også militære kampen er vi nødt til å gå av med seieren og vi kommer til å gjøre det. Men for å vinne en fullstendig og endelig seier i denne lange og kompliserte kampen på liv og død som nødvendigvis må gå for seg mellom den sosialistiske veien og den kapitalistiske veien, må vi holde klassekampen i hevd på en fast måte, føre den konsekvent på alle områder av livet i samsvar med de marxist-leninistiske prinsippene, aldri gjøre retrett når vi står ansikt til ansikt med fienden og virksomheten hans eller slippe av i kampen mot dem, ellers vil sosialismens sak komme i alvorlig fare i landet vårt.

Men det fins eksempler på at faren ved å la være å føre klassekampen i samsvar med læra til partiet ikke er ordentlig forstått. Å se gjennom fingrene med tjuver og folk som ødelegger felleseiendommen, å ta en liberal holdning til utslag av forhold som er fremmede for oss, å være udisiplinert sjøl eller likegyldig til at andre bryter den proletariske disiplinen i eller utafor arbeidet, å gjøre innrømmelser overfor den borgerlige og revisjonistiske politikken til de ytre fiendene, osv. — betyr at en ikke holder prinsippet om klassekampen ordentlig i hevd og trekke seg tilbake når en står ansikt til ansikt med klassefienden og dens ideologi, å åpne veien for fienden, å vike av fra kursen på den sosialistiske veien og gli over på en veldig gal kurs. Hvis du ikke drar deg tilbake i tide fra en sann kurs og kommer deg over på den riktige veien, kommer du til å bli en av dem som følger den kapitalistiske veien. Dette må vi ikke tillate, for det står i motstrid til sosialismens interesser.

Vi må ikke gløkke den kampen vi har ført mot de indre klassefiendene og mot de anti-sosialistiske elementene som har kommet fram i rekkene våre. Vi må ikke gløkke det bitre eksemplet vi nettopp hadde på fiendtlig virksomhet fra renkesmeder og kuppmakere. Vi må ikke gløkke hva de italienske fascistene, de tyske nazistene, de amerikanske og britiske imperialistene, de jugoslaviske revisjonistene og andre revisjonister, særlig de sovjetiske revisjonistene, har gjort mot oss.

Også i framtida kommer de indre og ytre fiendene våre til å prøve å hemme den sosialistiske frammarsjen vår, å undergrave økonomien vår og kvele den. De kommer til å prøve å få partiet vårt og folkemakta til å forfalle innafra, ideologisk og organisatorisk. Når vilkåra i den internasjonale situasjonen tillater det, kan de ytre fiendene også komme til å sette i gang et militært angrep på oss, med sikte på å okkupere landet, styrte

det sosialistiske systemet og gjenreise kapitalismen i Albania, hvis vi faller i søvn, hvis vi ikke bygger opp forsvaret av fedrelandet og blir råtne av liberalisme og byråkrati, for det betyr å åpne veien for militær aggresjon fra de ytre fiendene.

Klassekampen sikter ikke bare mot de indre og ytre fiendene, men også mot utslag av forhold som er fremmede for oss, som enten er et resultat av etterlevninger fra fortida i bevisstheten på folk eller av den innvirkninga som borgerlig-revisjonistisk ideologi har på folket, eller av begge deler sammen. Men det er kjent at restene fra fortida i folks bevissthet, som har røttene sine i sansen for privateiendom og lengtet tilbake til den, en sans som fører til at en setter enkeltpersonens interesser over allmenninteressene, også er et «drivhus» der den borgerlig-revisjonistiske ideologiens såkorn finner seg et fint jordsmonn å spire og gro i.

Derfor lærer partiet og kamerat Enver Hoxha oss at vi ikke må begrense klassekampen bare til kampen mot fiendene, men utvide den til våre egne rekker også. Klassekampen i våre egne rekker er en ideologisk kamp mot utslag av borgerlig-revisjonistisk ideologi, for å feie dem vekk og redde folket vårt fra de giftige restene fra fortida i bevisstheten deres og fra innvirkninga fra fremmed borgerlig-revisjonistisk ideologi. Men når noen blir uheldbrelig og farlig for samfunnet, da er det ikke vår skyld, men deres skyld at vi uskadeliggjør han ved å slå til mot ham med de tvangsmidlene som proletarietets diktatur har til rådighet, i arbeiderklassens navn og i dens interesse.

På alle områder av livet og virksomheten vår, i alle tiltak vi setter i gang for å bygge sosialismen, støter vi på forskjellige sider av klassekampen.

Å føre klassekamp mot den erklærte fienden, mot imperialismen eller den moderne revisjonismen, i det hele tatt, og å la være å føre den på arbeidsplassen, også, på den andre sida, å jakte etter individuelle fordeler på bekostning av samfunnet, eller å tillate brudd på den proletariske disiplinen, eller å være liberal og mild mot utslag av forhold som er fremmede for oss der du arbeider, i samfunnet, i familien, osv., det betyr i praksis at du ikke tar en proletarisk holdning i klassekampen. Og dette er til skade for sosialismens interesser og helt utillatelig. Derfor må vi alltid være konsekvente med å føre klassekamp, under alle omstendigheter og når det gjelder alle de mange sidene av den, og sette læra i marxismen-leninismen og partilinja ut i livet.

Å stille seg likegyldig til feil hos kameraten din eller hos hvem som helst ellers, eller å gjøre feilen hans så liten som mulig, enten en tar utgangspunkt i småborgerlige følelser eller de snevre interessene til usunne forbindelser eller det skyldes mangel på revolusjonært mot til å kritisere og fordømme den som tar feil og gjør noe galt, det betyr å slå inn på en opportunistisk kurs. Og opportunisme kan føre deg langt avsted, til revisjonisme og gjenreisning av kapitalismen.

Partilinja når det gjelder å forstå, utvikle og lede klassekampen, både fra den teoretiske sida og fra den politiske sida, må derfor bli satt ordentlig ut i livet.

Når det gjelder planlegginga kan vi ofte treffe på begreper som er forvridde ideologisk sett og skadelige økonomisk sett, f.eks. å legge planer som holder reser-

1. Enver Hoxha: Beretning til det 4. plenumet i Sentralkomiteen i APA 26. juni 1973, s. 98 i heftet (alb. utg.)

MEHMET SHEHU

ver tilbake, å kreve så store fond som mulig til investeringer og anleggsvirksomhet, å bygge anlegg før tida er moden for det, å kreve størst mulige lønnsfond og størst mulig arbeidsstyrke og midler i utenlandsk valuta til import, alt sammen over det staten kan makte. Utslag av denne typen og mange andre av samme slag er fremmede for oss når en ser det ut fra klassestandpunkt, og derfor må vi bekjempe dem og overvinne dem slik at den revolusjonære klasseholdninga til partiet vårt kan seire: å ta med alle reserver i planlegginga, å lage en plan som mobiliserer og bruke prinsippet om å planlegge etter det beste eksemplet, å kreve minst mulig fra staten og yte mest mulig, og anvende prinsippet med sjølberging riktig. Hvis den første holdninga som er fremmed for oss skulle seire, og hvis den holdninga blei vanlig i hele folkeøkonomien over flere år på rad, da ville økonomien vår komme til å stå på randen av en katastrofe, den ville ikke lenger marsjere på den sosialistiske veien, og porten ville være åpna til den kapitalistiske veien. Dette må vi aldri tillate. Men hvis den andre holdninga seirer, den revolusjonære, blir arbeiderklassens og hele folkets interesser beskytta og vi marsjerer med framgang på den sosialistiske utviklingsveien. Dette blir krevd av hver enkelt av oss, som revolusjonens soldater. Dette er den måten vi må bedømme spørsmåla om den sosialistiske planlegginga av økonomien på.

På samme måte møter vi også mange sider av klassekampen. Å bryte den proletariske disiplinen, å jage etter å oppfylle arbeidskvoten uten omsyn til kvaliteten med sikte på å fylle si egen lomme på samfunnets bekostning, å gå over normene for forbruk av materialer og vrak, å la være å avlegge regnskap og be andre om å avlegge regnskap for gjennomføringa av planen, kort

og godt, å være årsak til eller å se gjennom fingrene med at liberalismen får blomstre i bedriften eller kooperativet eller alle andre steder, det betyr å se bort fra sosialismens interesser og slå inn på en kurs som er fremmed for oss, som er til skade for sosialismen, som fører ut på den kapitalistiske veien. Hvis denne liberale holdninga skulle bli vanlig i økonomien i landet vårt, ville økonomien snart komme til å bli ødelagt og sjølve det sosialistiske samfunnet ville stå i fare. Det er dette de imperialistiske og revisjonistiske fiendene våre ønsker. Men å bygge og styrke en bevisst proletarisk jerndisiplin i arbeidet, i gjennomføringa av oppgavene, i administrasjonen og styringa av økonomien, det betyr at økonomien vil gå seierrikt framover på den sosialistiske veien. Det er dette partiet vårt, folket og sosialismens interesser krever.

En fremmed holdning til arbeidet og samfunnet er et utslag av forhold som er farlige for sosialismen, et uttrykk for klassekampen. Snylteren, dovenpelsen, dagdriveren som prøver å rive til seg så mye som mulig fra samfunnet uten å bidra så mye som han skulle eller ikke noen ting i det hele tatt, landstrykeren, svindleren, den som bedrar staten, tjuven — er alle sammen *«alen av samme stykke»*, *«avkom av kapitalismen»*, som Lenin har kalt dem, og derfor må vi føre en ubarmhjertig kamp mot dem. *«Vi må ikke vise noen barmhjertighet, ikke være milde,»* har kamerat Enver Hoxha sagt, *«mot folkets og sosialismens fiender, og til dem regner vi tjuvene. Vi må ikke vise noen tilgivelse overfor dem som begår sånne forbrytelser, heller ikke overfor dem som prøver å formilde dommene som blir avsagt over dem.»*

Det store slaget for å gjennomføre femårsplanen eller den årlige planen eller alle andre oppgaver må begynne med at en fører en korrekt, grundig og konsekvent klassekamp. For at klassekampen skal bli ført korrekt og på en revolusjonær måte må den være leda av partiet, av hver enkelt kommunist, av partiets grunnorganisasjon, av partikomiteene. Dette er den grunnleggende forutsetninga for å sikre at klassekampen blir ført på et korrekt, revolusjonært vis.

Det er ikke noe tvil om at partiets organisasjoner og organer, alle arbeidende kollektiv vil ta enda grundigere fatt på alle sider av denne kampen på grunnlag av den store mengden erfaringer som de har høsta i løpet av klassekampen. Væpna med den marxist-leninistiske ideologien, med den korrekte kamplinja til partiet vårt og læra til kamerat Enver Hoxha, vil de kaste seg ut i ny og enda mer kraftfull revolusjonær virksomhet for å utdjupe og utvikle klassekampen i riktig omfang uavlatelig, for å sette oppgavene i den 6. femårsplanen ut i livet, styrke proletariatets diktatur, styrke forsvaret av fedrelandet, mestre omringinga og blokadene, og sikre at vi får en seierrikt framgang for sosialismen.

Arbeidere på sigarettfabrikk.

Formann Mao og statsminister Khieu Samphan.

Minnehøgtid over Formann Mao Tsetung i Phnom Penh

I Phnom Penh vart det halde eit minnemøte over Formann Mao Tsetung 18. september 1976. Vi prentar her ein omtale av møtet og talen som statsminister Pol Pot held. Artikkelen er eit samandrag etter ei sending i «Demokratisk Kampuchear røyst» 18. september 1976 og er omsett frå fransk.

I Phnom Penh vart det den 18. september halde eit massemøte i høgtideleg respekt over det namngjetne minnet til formann Mao Tsetung, den høgt elska, store leiaren til det kinesiske folket, venen og den framifrå læraren for proletariatet og undertrykte nasjonar og folk i verda, våpenbror og nær, varm ven av folket i Kampuchea.

Møtet tok til kl. 9 og gjekk føre seg i ein atmosfære av sorg og djup revolusjonær kjærleik for formann Mao Tsetung. Møtet var slutt kl. 11.30.

Alt frå daggry byrja 2.000 personar som representerte alle lag i Demokratisk Kampuchea å kome til møtestaden. Alle var kledde i svart og hadde eit alvorleg uttrykk.

Eit stort bilete av formann Mao Tsetung var hengt opp på ærestribuna, omgjeve av flagga til Demokratisk Kampuchea og Folkerepublikken Kina. Ei parole var hengt over der det var skriva med kvite bokstavar på svart botn: «Vi bøyger oss i sorg og ærer det namngjetne minnet til formann Mao Tsetung med kjensler av revolusjonær brorskap og djup kjærleik.»

To andre paroler som var plassert på høgre og venstre side sa: «Det namngjetne minnet til formann Mao Tsetung, den høgt elska, store leiaren av det kinesiske folket, bror og våpenbror, framstående leiar av den revolusjonære rørsla i verda skal leva evig!»

«Marxismen, leninismen og Mao Tsetung sine tankar vil alltid skine strålende!»

Ni blomsterband med inskripsjonar som var gjeve av den Revolusjonære organisasjonen i Kampuchea og av masseorganisasjonar var plasserte framføre ærestribuna under biletet.

Presidenten i Statspresidiet, Khieu Samphan, formannen i den faste komiteen i Folkeforsamlinga i Kampuchea, Nuon Chea, statsministeren i regjeringa i Demokratisk Kampuchea, Pol Pot, og medlemene i regjeringa i Demokratisk Kampuchea, kom til møtet kl. 9.

Hans eksellense, Sun Hao, ambassadør for Folkerepublikken Kina i Demokratisk Kampuchea og alle hans medarbeidarar kom så til slutt til møtet.

Møtet tok til med fem minutt i togn og alle som var til stades bøyde høyudet fylt av sorg, revolusjonær brorskap og djup kjærleik for formann Mao Tsetung.

Statsministeren i regjeringa i Demokratisk Kampuchea, Pol Pot, heldt på vegne av den Revolusjonære organisasjonen i Kampuchea, Folkeforsamlinga i Kampuchea, Statspresidiet i Demokratisk Kampuchea og den Revolusjonære hæren i Kampuchea ein minnetale som var særst gripande og full av sorg over formann Mao Tsetung.

Hans eksellense, Sun Hao, ambassadør for Folkerepublikken Kina heldt deretter ein minnetale og uttrykte djup takksemd til leiarane og folket i Demokratisk Kampuchea. Til slutt reiste alle seg for å høyre «Internasjonalen».

Etter at møtet var slutt diskuterte leiarane i Demokratisk Kampuchea hjarteleg med ambassadøren for Folkerepublikken Kina og hans medarbeidarar i ein atmosfære fylt av brorskap, militant solidaritet og djup revolusjonær venskap.

Kl. 11.30 forlot hans eksellense, ambassadøren og hans medarbeidarar leiarane av Demokratisk Kampuchea for å vende attende til ambassaden.

Minnetale for formann Mao Tsetung, halden av statsministeren i regjeringa i Demokratisk Kampuchea, Pol Pot, på massemøtet den 18. september 1976.

Kjære vener.

Det er med rørsle og grenselaus sorg vi alle er samla her på eit massemøte for å vise den siste æra med våre djupaste revolusjonære kjensler til det namngjetne minnet til hans eksellense, formann Mao Tsetung. Han var den høgt elska, store leiaren til det kinesiske folket, bror og våpenbror, framstående leiar for det internasjonale proletariatet, undertrykte nasjonar og folk i verda, nær og varm våpenbror til folket i Kampuchea.

Hans eksellense formann Mao Tsetung, formann i Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti, formann for Militærkommisjonen i Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti, æresformann for Landsutvalet i det kinesiske folket sin politiske rådgjevande konferanse, den høgt elska og store leiaren til det kinesiske folket, har hatt eit revolusjonært liv fylt av heltemodige og djerpe revolusjonære kampar.

Frå fødselen den 26. desember i 1893 i Hunan-provinsen i Sentral-Kina har hans eksellense formann Mao Tsetung ført eit stort revolusjonært liv. Han kjempa rådsnart for frigjeringa av det kinesiske folket, for den revolusjonære saka til undertrykte nasjonar og folk i verda, saka til det internasjonale proletariatet og kampen for sosialisme og kommunisme i Kina og i verda. Alt i ungdomen tok han til med revolusjonære aktiviteter. Gjennom alle sine 82 år, frå det første tiåret i det 20. hundreåret og fram til dette åttande tiåret, har hans eksellense formann Mao Tsetung vigd heile livet sitt, heile sin fysiske, moralske og intellektuelle styrke til revolusjonen. Hans ungdom, modne alder og alderdom er som oppstilte rekkjer av revolusjonære kampar. Han har ført uthaldande, rådsnare og djerpe kampar, gått gjennom alle formene for kamp og alle etappene i

revolusjonen, gjennom lange periodar i løpet av fleire tiår: løynd og open politisk kamp, i byen og på landsbygda, i dei revolusjonære basane, i borgarkrigen, i den revolusjonære krigen og i den nasjonale frigjeringskrigen.

Etter den fullstendige frigjeringa av Kina og sigeren i den nydemokratiske revolusjonen vart Folkerepublikken Kina grunnlagt. Hans eksellense formann Mao Tsetung heldt fram med den heftige revolusjonære kampen i ein vanskeleg og komplisert situasjon tvers gjennom hindringar av alle slag, såvel innanlandske som utanlandske. I særskild grad heldt han fram med ein resolutt og djup klassekamp, den sosialistiske revolusjonen og bygginga av sosialismen i Kina ved å følgje ei fast, proletær line. Under proletariatets diktatur, etappen med den sosialistiske revolusjonen og bygginga av sosialismen i Kina, sigra hans eksellense formann Mao Tsetung over alle hindringar og gjekk vidare framover. Det kinesiske folket vann nye sigrar på alle område, forsvar, konsolidering og utvikling av den kinesiske revolusjonen slik at han alltid vil vere ein proletarisk revolusjon bygd på marxismen og leninismen, alltid raud, og slik at verdssituasjonen er til fordel for revolusjonen til dei undertrykte nasjonane og folka i verda, og for sosialismen og kommunismen.

Det er dette som er det djerpe og ærefulle livet til hans eksellense formann Mao Tsetung.

Under leiing av Kinas Kommunistiske Parti byrja det kinesiske folket, våre brør og våpenbrør, dei modige og mangfaldige politiske og militære kampene sine med tome hender. Dei førte særskilt borgarkrigen, den revolusjonære nasjonale frigjeringskrigen og den lange, vanskelege kampen fram mot den endelege sigeren den 1. oktober 1949. Frigjeringa av Kina, som var eit koloniale land, halvt koloniale og halvt føydalt, var eit storslege steg framover i den sosialistiske revolusjonen og bygginga av sosialismen.

Frå 1949 til 1976 førte hans eksellense formann Mao Tsetung Kina fram til stadig større sigrar. Den enorme framgangen som har vorte realisert i byane og på landsbygda der folkekommunane har vorte innført, og den sterke stillinga innan kollektiviseringa og på same tid klassekampen som finn stad i samfunnet og innan partiet, har ført den sosialistiske revolusjonen og bygginga av sosialismen i Kina fram til ein ærefull etappe. Hans eksellense formann Mao Tsetung leia personleg den store proletariske kulturrevolusjonen og knuste dei kontrarevolusjonære og antisosialistiske hovudkvartera til Liu Shao-chi, Lin Piao og Teng Hsiao-ping. Ved å tileigne seg dei klársynte og resolutte direktiva til hans eksellense formann Mao Tsetung og halde seg til lina med klassekamp under leiing av proletariatets diktatur, som formann Mao Tsetung personleg førte fram i heile den lange perioden av den sosialistiske revolusjonen og den sosialistiske oppbygginga, har det kinesiske folket vunne store sigrar og framsteg i oppbygginga av Kina. Kina som ein gong var eit fattig land, har utvikla seg til å verte mektig med eit avansert jordbruk, moderne industri og ein framskriden teknikk. Det kinesiske folket som levde i armød og naud, har sett sine livsvilkår betre seg og lever no i lukke, likskap og under verkeleg demokrati.

Denne framgangen har gjeve Kina ein forsvarsstyrke

som stadig vert større. Æra og prestisja til Folkerepublikken Kina aukar utan stans på den internasjonale scena. Folket i Kina får stadig fleire vener i verda, i særskild grad i den 3. verda.

Dette er signar som kjem av at Kinas Kommunistiske Parti under den faste leiinga til formann Mao Tsetung har ført fram ei revolusjonær proletarisk politisk linje.

Under den rettvisе og klårsynte leiinga til formann Mao Tsetung har den kinesiske revolusjonen gjort mange røynslar som har verdi for linjene i dei revolusjonære rørsleane i verda i dag etter Marx, Engels, Lenin og Stalin.

Han eksellense Mao Tsetung samanfatta alle røynslene sine og skreiv marxist-leninistiske verk, Mao Tsetungs tenking, som er ytterst verdfulle for revolusjonen i Kina og i verda, i dag og i framtida. Verka til formann Mao Tsetung om analysen av klassane i det kinesiske samfunnet, grunnleggjinga av revolusjonære basar på landsbygda, rolla til landsbygda og byane i den revolusjonære krigen, strategi og taktikk for den revolusjonære krigen, folkekrigen, den langvarige krigen, praksis, motseiinga, den riktige handsaminga av motseiingar i folket, nydemokratiet, kulturen, revolusjonær kinesisk litteratur og kunst, folket sitt demokratiske diktatur, den store kulturrevolusjonen, klassekampen og proletardiktaturet i etappen med sosialistisk revolusjon og bygging av sosialismen osv., har stått prøva med uopphørlege signar for den revolusjonære rørsla i Kina og i dei revolusjonære rørsleane i verda, i kampen for nasjonal frigjerings, like så vel som i den sosialistiske revolusjonen og bygginga av sosialismen.

Alle verka hans er levande marxist-leninistiske verk, verk som er uforgjengelege.

Med sine storslagne verk for den kinesiske nasjonen og for verda, vert hans eksellense formann Mao Tsetung sett på som ein framifrå leiar av verdsrevolusjonen etter Marx, Engels, Lenin og Stalin.

For den Revolusjonære organisasjonen i Kampuchea, folket i Kampuchea og regjeringa i Demokratisk Kampuchea er bortgangen til hans eksellense formann Mao Tsetung eit stort tap. Han eksellense formann Mao Tsetung har verkeleg nytta all si moralske og fysiske styrke for å gje vedvarande, mangesidig hjelp og enorme oppmuntringar til den revolusjonære nasjonale frigjeringskrigen i Kampuchea. I den nye fasen i revolusjonen vår, etter den totale og endelege sigeren, heldt han fram med varm og stor støtte til revolusjonen i Kampuchea.

Folket i Kampuchea vil aldri gløyme den verdfulle omsorga og den fine internasjonalistiske ånda som hans eksellense formann Mao Tsetung har synt andsynes revolusjonen og folket i Kampuchea.

Folket i Kampuchea verdset høgt og ovundrar djupt det eksemplariske revolusjonære livet og dei edle revolusjonære eigenskapane til hans eksellense formann Mao Tsetung. Folket i Kampuchea syner si djupaste ære til minnet om hans eksellense formann Mao Tsetung med ei grenselaus sorg og med kjensler av djupt revolusjonært brorskap.

Folket i Kampuchea, under leiing av den Revolusjonære organisasjonen og folket i Kina under leiing av

Kinas Kommunistiske Parti og hans eksellense formann Mao Tsetung, har styrka og utvikla den store militante solidariteten og den store broderlege revolusjonære venskapen, som er mellom den Revolusjonære organisasjonen i Kampuchea og Kinas Kommunistiske Parti, likeeins mellom folka i dei to landa, Kampuchea og Kina. Den Revolusjonære organisasjonen og Kinas Kommunistiske Parti og våre to folk vil alltid slutte fast opp om marxismen-leninismen, prinsippet om verkeleg likskap, gjensidig respekt, prinsippet om suverenitet og sjølvstende og prinsippet om ikkje-innblanding i indre tilhøve.

Det er på dette grunnlaget at folket i Kampuchea som tel nær 8 millionar innbyggjarar og det kinesiske folket som tel over 800 millionar innbyggjarar har eina seg i ein vakker venskap og ein vakker revolusjonær solidaritet. Vi er overtydde om at ved å stå på desse prinsippa vil den store militante solidariteten og den store broderlege og revolusjonære venskapen som eksisterer mellom den Revolusjonære organisasjonen i Kampuchea og Kina, styrkje seg og stendig skine meir strålende.

Den Revolusjonære organisasjonen i Kampuchea, folket i Kampuchea, regjeringa i Demokratisk Kampuchea og den Revolusjonære hæren i Kampuchea vil halde fram med å stå på marxismen-leninismen, på prinsippa for likskap, gjensidig respekt for suverenitet og sjølvstende og ikkje-innblanding i indre tilhøve for å styrkje og utvikle den store militante solidariteten og den store broderlege revolusjonære venskapen mellom den Revolusjonære organisasjonen i Kampuchea og Kinas Kommunistiske Parti, mellom våre to folk, Kampuchea og Kina, for at dei alltid skal skine meir strålende.

Kjære vener.

Hans eksellense formann Mao Tsetung er ikkje lengre. Lekamen hans har gått bort frå det kinesiske folket og undertrykte folk i verda. For den kinesiske revolusjonen og verdsrevolusjonen vil namnet hans og dei revolusjonære tankane hans for alltid vere ei leiarstjerne som lyser opp den revolusjonære vegen til Marx, Engels, Lenin og Stalin.

Med kjensler av djup sorg deler den Revolusjonære organisasjonen i Kampuchea, folket i Kampuchea, Folkeforsamlinga i Kampuchea, Statspresidiet i Demokratisk Kampuchea og den Revolusjonære hæren i Kampuchea den djupe sorga til Kinas Kommunistiske Parti, regjeringa i Folkerepublikken Kina, Folkets Frigjøringshær i Kina og folket i Kina, våre brør og våpenbrør.

Det namngjetne minnet til hans eksellense formann Mao Tsetung vil leve evig. Han var den høgt elska store leiaren av det kinesiske folket, framifrå leiar av den revolusjonære rørsla i verda, nær og varm våpenbror til folket i Kampuchea.

Fra

*«La voix du Kampuchea
Démocratique», 18. sept. 76*

Minnemøte i Phnom Penh på 9-årsdagen for skipinga av den revolusjonære hæren i Kampuchea

17.januar var 9-årsdagen for skipinga av Den revolusjonære hæren i Kampuchea. For å feira denne hendinga vart det halde eit møte i Phnom Penh 16.1.1977. Vi prentar her talen som president Nuon Chea heldt. Han tek opp den historiske utviklinga til hæren og dei ulike stadia i den væpna kampen.

Artikkelen er eit samandrag etter ei sending i «Demokratisk Kampuchear røyst» 17. og 18. januar 1977 og er omsett frå fransk. Den kommunistiske pressa i Noreg har tidligare prenta stoff om det nye Kampuchea. Mellom anna vart den nye grunnloven til Kampuchea prenta i «Røde Fane» nr. 2. - 1976.

(16. januar 1977)

I dag 17. januar 1977 er det 9-årsdagen for skipinga av Den revolusjonære hæren i Kampuchea. For å feira denne hendinga, vart det halde eit høgtideleg møte i Phnom Penh 16.1. 1977. Møtet samla leiara i Demokratisk Kampuchea, målsmenn for dei tre hærkorpsa — infanteri, marine og luftvåpen, målsmenn for alle dei revolusjonære ministeria og organa og målsmenn for alle organisasjonane i hovudstaden og alle område og regionar i landet.

President i statspresidiet, *Kieu Samphan*, president for den stående komiteen i folkeforsamlinga i Kampuchea og statsministeren *Nuon Chea*, alle visestatsministrane, alle formennene i statskomiteane, alle ministrane og likeeins medlemene av Folkeforsamlinga i Kampuchea, kadrar i Den høge militærkomiteen, formennene i alle divisjonane, mannlege og kvinnelege soldatar, kadrar og folkemassar var med på møtet.

På vegner av Den revolusjonære organisasjonen i Kampuchea, Den høge militærkomiteen til Den revolusjonære hæren i Kampuchea og regjeringa i Demo-

kratisk Kampuchea, opna president *Nuon Chea* med å retta varme helsingar til alle deltakarane på møtet, og sa så:

«No då vi er samla her ved dette høvet og då det vert halde samankomstar over heile landet for å feira 9-årsdagen for skipinga av Den revolusjonære hæren i Kampuchea, gjekk tankane våre til desse to sakene:

— For det fyrste: Dette 9-årsminnet er eit høve til å tenkja på det store revolusjonære hitemotet til Den revolusjonære hæren i Kampuchea. Det fyller oss med djupe revolusjonære kjensler å tenkja på dei væpna kameratane våre, mannlege og kvinnelege soldatar og kadrar, som gav store offer under heile den bitre, innfløkte, krokete og vanskelege revolusjonære kampen fram til den fullstendige og endelege frigjeringa av landet vårt og av arbeidarane og bøndene, som no er vortne dei verkelege herrane over landet og over sin eigen lagnad.

— For det andre: Dette minnet er og eit høve til å tenkja på den tida då Den revolusjonære hæren ikkje

DEMOKRATISK KAMPUCHEA

Soldater fra frigjøringshæren etter frigjringa av Phnom Penh.

åtte anna enn sine egne tome hender, og uttrykkja vår grenselause glede over å ha vår eigen djerve revolusjonære hær, som har ein ubrytande truskap til Den revolusjonære organisasjonen, til forbundet av arbeidrarar og bønder, til den revolusjonære makta og til vårt høgt elska fedreland.

Den revolusjonære hæren i Kampuchea har aldri slutta å styrka seg og utvikla seg sidan han vart skipa. Fyrst var han sett saman av hemmelege gardar, deretter av gerilja-einingar, sidan av regionale styrkar og av regulære styrkar. Han har kjempa i geriljakrigen, frontkrigen, borgarkrigen og den revolusjonære nasjonale og folkelege frigjeringskrigen mot dei amerikanske imperialistane og deira tenarar, heilt til han førte heim sigeren den 17. april 1975. Han har hatt stor framgang på det ideologiske, politiske og organisatoriske planet. Denne hæren fyller i dag alle vilkår som vert kravde av ein verkeleg hær, som femnar om tre våpenartar, infanteri, marine og flyvåpen. Han er ein ekte revolusjonær hær og tryggjer forsvaret av landegrensene og sjøgrensene, luftrommet og heile territoriet.

Gjennom heile si mange tusenår gamle soge har folket vårt aldri hatt sin eigen hær slik det har i dag. Folket vårt, hæren vår og i vår Revolusjonære organisasjon er byrge og glade for dette. Dei har kjempa i lang tid for å få gjera Demokratisk Kampuchea til røyndom, med eit samla folk av arbeidrarar og bønder, ei revolusjonær makt og ein djerv revolusjonær hær.

Vi uttrykkjer difor i dag den vyrdnaden vi har for heltemotet til Den revolusjonære hæren og seier oss svært godt nøgde med å ha ein slik hær.»

«Men», la president Nuon Chea til, «kva skal vi gjera for å uttrykkja den takksemnda vi kjenner overfor heltane, soldatane, menn og kvinner, og kadrane i Den revolusjonære hæren i Kampuchea som har gjeve så store offer for å frigjera nasjonen og folket?

Kva skal vi gjera for å uttrykkja den takksemnda vi kjenner overfor Den revolusjonære hæren vår som held på å oppfylle oppgåvene han har i forsvaret og oppbygginga av landet, særleg for å verja landegrensene, sjøgrensene og territoriet?

Framfor minnet om soldatane, menn og kvinner, kadrane og patriotane, må vil lova å la oss inspirera av føredømet deira, anten vi er i hæren eller utanfor hæren, og føra den revolusjonære oppgåva deira vidare. Lat oss fullføra dei revolusjonære oppgåvene vi har i forsvaret og oppbygginga av nasjonen på ein måte som vitnar om ei høg ansvarskjensle, og streva for å gjennomføra dei så godt som råd er. Då kan vi seia at vi har betalt takksemtdsgjelda vårt. Vi er fast rådde på å gjera fylgjande:

Lat oss styrkja og utvikla dei revolusjonære stillingane våre og lat oss kjempa i alt vi tek oss føre, om det er viktig eller mindre viktig, og i alt arbeid vi gjer, stort eller smått! Må løftet vi har gjeve framfor minnet om heltane våre styrkja oss meir i det vi er fast rådde på å gjera! Lat oss gje prov på dobbel glød! Når vi står andlet til andlet med hindringar og vansker, lat oss hugsa på løftet vi har gjeve i dag slik at vi gjer oppgåvene våre endå betre. Berre på denne måten gjennomfører vi oppgåva vår slik det samsvarar med takken

DEMOKRATISK KAMPUCHEA

vi skuldar heltane våre, dei beste soldatane, menn og kvinner, og kadrane i Den revolusjonære hæren. Då har ikkje blodet som er runne av Den revolusjonære hæren vore til inga nytte, det er blitt gjort om til ei revolusjonær kraft. Kvar dråpe blod må bli ei drivkraft for Den revolusjonære hæren, for kvar og ein av oss og for folket når det skal fullføra dei revolusjonære oppgåvene i den tidbolken vi er i no.

Kva er dei revolusjonære oppgåvene på det steget vi er på no?

Det er å avskaffa den mangehundreårige trældomen for all tid. Den 17. april 1975 frigjorde landet vårt seg frå trældomen og folket vårt vart endeleg frigjort. Kva er det så vi må streva for no for å fullføra dei revolusjonære oppgåvene våre vel? I 10 år, 100 år, 1.000 år, 10.000 år, 100.000 år kjem det til å vera å verja Demokratisk Kampuchea, forbundet av arbeidarar og bønder i Kampuchea, og å byggja Demokratisk Kampuchea med ovstore sprang. Dette må vera meininga med innsatsen vår.

Dersom vi gjennomfører dei revolusjonære oppgåvene våre vel, vil dei føra til at æra og sjølvvyrnaden åt nasjonen vert atterreist, etter at han har vore audmjuka og træl bunden i fleire tusen år. Det var trældom inne i landet, og på det ytre planet var vi og træljar. Vi har aldri hatt noko rom for oss sjølve og aldri spela noka rolle. Vi har vore træl i tydinga land-træl og i tydinga folk-træl.

I dag har landet og folket vårt vunne fridomen sin. Arbeidar—bonde—folket vårt har i dag alle rettar. Er ikkje det ei ære? Jo, det er ei ære og ein heider. Den 17. april 1975 er heidersdagen for landet, for folket og for hæren vår. Denne æra må vi ta vare på og få til å skina ved ikkje å la henne dimmast og aldri la henne gå tapt.

Kort og godt, å gjennomføra dei revolusjonære oppgåvene våre vel, det er å uttrykkja takken vår til heltane våre, soldatane, menn og kvinner, og kadrane, som har ofra seg og også å verja æra til nasjonen og folket.»

I den delen som var vigd til eit stutt samandrag av saga til Den revolusjonære hæren, sa president Nuon Chea:

«Den 17. januar 1968 er dagen då Den revolusjonære hæren i Kampuchea vart skipa. Kva har denne dagen å seia i saga?

I byrjinga av 1967 slepte Lon Nol-klikken borgarkrigen laus, og sette i gang med å underkua og drepa uskuldige folk, patriotar og revolusjonære på ein rå, systematisk og massiv måte.

Den 17. januar 1968 er dagen då vi løyste dei fyrste skota. På ordre frå Den revolusjonære organisasjonen gjekk geriljaavdelingar som var samansette av tidlegare hemmelege gardar, til åtak på fiendelægeret i Bay Damran som ligg ved Stung Sanké, 11 km. ovanfor Battambang. Under dette åtaket øydela dei fiendelægeret fullstendig og tok våpen dei kunne utstyra seg med.

Den 17. januar 1968 er på ein gang dagen då folkekrigen vart slept laus over heile landet mot den reaksjonære og kontrarevolusjonære borgarkrigen til

fienden, og dagen då Den revolusjonære hæren i Kampuchea vart skipa.»

Om dei hendingane som hadde funne stad då Den revolusjonære hæren vart skipa den 17. januar 1968, nemnde president Nuon Chea særleg dette:

«Dei fyrste skota den 17. januar 1968 var inga tilfeldig hending. Ho går attende til 1960, då Den revolusjonære organisasjonen i Kampuchea vedtok den strategiske og taktiske linja for den nasjonal-demokratiske revolusjonen. På den tida øvde dei amerikanske imperialistane, tenerane deira og dei ulike utbytarklassane eit rått diktatur og ei vill underkuing over folket. Dei rådde over mykje våpen og middel, og difor kunne ikkje den politiske kampen lukkast åleine. For å rydda dei vekk måtte ein ty til både politisk vald og væpna revolusjonær vald, som Den revolusjonære organisasjonen i Kampuchea slo det fast i 1960. Det var og naudsynt å byggja opp revolusjonære styrkar, særleg ein revolusjonær hær.

I 1961 vart Den hemmelege garden stifta.»

«Dei hemmelege gardane drev hemmeleg verksemd i landsbyane, basane og byane. Somme av dei hadde gevær, men mellom dei fleste fanst det ikkje anna våpen enn øksar, breidblada knivar, steinar og utvegen til å ta i bruk vald. Dei hadde som oppgåve å verja kadrane og folket, og å tilinkjesgjera fiendslege spionar

Soldater fra frigjøringshæren.

DEMOKRATISK KAMPUCHEA

og agentar som gjekk til åtak på folket. Det var oppgåva deira. Dei var sett saman av unge arbeidarar og bønder eller vanlege arbeidsfolk.

Etter det eg veit finst det medlemmer av Divisjonskomiteane blant oss som var med i denne garden, anten som sambandsmenn eller som livvaktar for kadrane.

Kvar gardist hadde ei bukse og ein krama (bluse) og var væpna anten med gevær, med armbrøst, med kniv eller med øks. Talet på dei stansa aldri i vekst, og dei makta å gje eit fullnøydande vern for kadrane. Likevel omkom ein del av dei. Fienden lukkast med å arrestera somme gardistar og kadrar. I denne tida var alle soldatane med i Den hemmelege garden. Dei sikra forsvaret av kadrane, var vakt under arbeidsreiser og ved møte og sikra overføring av meldingar. Dette var svært fårlege oppdrag. Ein kader kunne ikkje fara til ein nabolandsby utan å ha ein hemmeleg gardist som vakt, på grunn av faren for å bli teken av fienden. Samstundes kjende dei hemmelege gardane stoda i landsbyen i kommunen ut og inn, og visste alt om soldatane og politiet til fienden: kva vanar dei hadde med å spela kort og drikka, kvar avdelingane deira var sette opp og kva for ruter dei fylgde. Dei førte og kadrane overalt. Ei svært edel oppgåve!

Eg skal fortelja litt om den hemmelege garden. Gardistane bar som oftast ein «Enfield» eller ein «36» og

var oppglødde av ein svært fastrådd ande. Så sjølv om våpna våre var få, var dei ofselege. Kadrane som måtte flytta omkring for å gjera arbeidet sitt, var svært knytte til dei og leit fullt og fast på dei.

Dei hemmelege gardane utvikla seg år for år, og fem år etter, i 1966, var alle dei revolusjonære basane utstyrt med dei, dei minste avdelingane var då på tre personar. Medlemene av denne hemmelege garden var kimen til den hæren som skulle koma lenger fram i tida.

«Den 17. januar 1968 som er vald som dagen for skipinga av Den revolusjonære hæren i Kampuchea, var ikkje ei tilfeldig hending og oppstod ikkje i eitt slag. Han fann stad i samanhang med utviklinga i kampen, i samsvar med strategien, taktikken og verksemda vår. Fyrst vart det sett ein hemmeleg garde på beina. Så utvikla den seg til geriljaavdelingar. Desse geriljaavdelingane opna eld ved Battambang og spreidde geriljaen til heile landet, og gjorde all motstand frå fienden umogleg. Dersom denne hendinga ikkje hadde vore planlagt eller dersom vi hadde gått til åtak på ein improvisert måte, utan plan, utan strategi og utan taktikk, ville fienden ha utsletta oss med eitt slag.

Kvifor kunne ikkje fienden gjera nokon ting mot oss?

I 1968 var dei geværa vi hadde teke frå fienden svært få, men det gjorde ingenting! For den avgjerande faktoren er ikkje talet på gevær. Den avgjerande faktoren er å kjempa i lag.

Slik braut opprøret laus i januar i nordvest og i februar spreidde han seg til sørvest. Fienden kunne ikkje samla styrkane sine i nordvest fordi han vart halden tilbake i sørvest. Då det oppstod eit opprør til i aust, måtte han flytta ein del av styrkane sine til aust. Slik måtte fienden spreia styrkane sine etterkvart. Det braut laus oppstandar i nordaust, og han sende ein kontingent dit. Det braut laus oppstandar i nord, og han sende endå ein kontingent dit.

I april 1968 hadde geriljaen spreidd seg til 17 av 19 provinsar.

Kva kunne fienden gjera mot dei revolusjonære geriljaavdelingane våre i ein situasjon då dei var i verksemd samstundes over heile landet? Han kunne ikkje gjera nokon ting mot oss, medan vi derimot var i ein offensiv posisjon.

For å samanfatta dette, så kunne ikkje fienden gjera noko mot oss fordi vi hadde førebudd oss med stor omhug. Hæren vart skipa i samsvar med vel fastsette planar når det galdt linja, strategien og taktikken, ved hjelp av hemmelege styrkar og etter å ha prøvd dei ut fleire gonger. Fordi hæren vår er oppstått i rørsle, er han svært sterk. Dette er ein styrke som ikkje skuldast væpninga, som er svært liten, eller talet på soldatar, som ikkje er mange, men den linja Den revolusjonære organisasjonen har for ein rettvís folkekrig. Dei som nytta denne linja på ein rett måte kom frå rørsle, dei var medlemmer av den hemmelege garden, som vart smidd i rørsle og meistra gerilja-linja til Den revolusjonære organisasjonen. Dei var kadrane i geriljaen og kimen til hæren.

Hæren vår kjem ikkje frå eit militærakademi, han er skapt av den revolusjonære rørsle sjølv og starta med

DEMOKRATISK KAMPUCHEA

ingenting. Han heldt seg til linja til Den revolusjonære organisasjonen og meistra den, og difor kunne han gå til åtak, same om det var med tome hender eller med eit gevær. Det er det som har gjeve han styrke. Ein hær som berre veit korleis han skal kjempa med kanonar og avanserte våpen er ikkje sterk. Tvert om er ein hær som har starta med ingenting, som er avla av den revolusjonære rørsle og som utviklar seg steg for steg, denne hæren er svært sterk.

Så mykje om saga om hæren vår.»

Om sigeren den 17. april 1975 sa presiden Nuon Chea:

«Vi kan ikkje greia oss utan å få tak på kva det vi har vunne i revolusjonen har å fortelja. Hadde vi fly for å sigra over dei amerikanske imperialistane? Det er bra å hugsa på dette i dag. Lat oss hugsa dette i år og åra som kjem, lat oss hugsa det i 1980, i 1990, i år 2000, i år 3000, lat oss alltid hugsa det! Når vi sigra over dei amerikanske imperialistane, som var dei sterkaste imperialistane i verda, hadde vi fly?

Nei. Vi hadde heller ikkje skip eller panser, og dei kanonane vi hadde var krigsbytte. Hæren vår hadde korkje fly, panser eller kanonar. Det var akkurat så vidt han hadde nok ammunisjon! Men vi sigra!

Kvifor må vi aldri gløyma dei omstenda som vi vann den store sigeren under? For å skjøna skikkeleg at hæren vår er sterk. Kvar hentar han styrken sin frå? Han hentar styrken sin nettopp frå det ideologiske, politiske og organisatoriske nivået han har og frå det at han har ei rett linje for kampen.

Dette historiske tilbakeblikket på skipinga av Den revolusjonære hæren får oss til å sjå stordomen og styrken til Den revolusjonære hæren betre, og dersom vi held fram med å styrkja han og utvikla han, vil ikkje nokon fiende nokon gong kunna gå til åtak på oss. Hæren vår er ikkje nokon aggresjonshær, men i tilfelle åtak frå kva land det skulle vera, vil han kjempa med folket, så mange år som det trengst, ved å halda seg til denne linja. Dersom vi hadde hatt fly, skip, panser og kanonar, men dersom vi ikkje hadde meistra linja med folkekrig og den militære linja til Den revolusjonære organisasjonen, ville ikkje styrken vår vore som den hæren vår hadde då han sigra over dei amerikanske imperialistane og då han korkje hadde fly, skip eller panser.

Lat oss alltid hugsa på: Då vi sigra over dei amerikanske imperialistane, kva slag omstende var det som rådde då, kva slags materiale var det vi brukte, korleis var det politiske medvitet. Dette fortener å bli studert svært nøye.»

President Nuon Chea heldt fram med å understreka oppgåva med å driva på å byggja opp, konsolidera og utvikla Den revolusjonære hæren. Han la særleg vekt på dette:

Frå Den revolusjonære hæren vart skipa heilt til i dag, gjennom dei lange åra med revolusjonær strid, har han gått gjennom tallause prøver. Han har nytta revolusjonær vald i kronglete og innfløkte situasjonar, har drive geriljakrig i ein bitter borgarkrig og førte den modige nasjonale og folkelege frigjeringskrigen i fem år gjennom alle slags vanskar heilt fram til den storlagde sigeren vart vunnen 17. april 1975. For å vinna denne

sigeren, har hæren vår måtta ha høgståande eigenskapar på det politiske, ideologiske og organisatoriske planet, og har teke fullt og heilt til seg den militære linja til Den revolusjonære organisasjonen og den linja han har for folkekrigen og for kampen.

Kva er oppgåvene til hæren no? Tek dei slutt eller held dei fram? Kan eigenskapane hans vera som dei er, eller må dei framleis halda fram med å falda seg ut?

Eigenskapane ved hæren vår har stått prøva si til i dag og fortener at vi er byrge og nøgde over dei. Ikkje dess mindre må vi halda fram med å byggja han opp, å konsolidera og utvikla han, auka forsvarsevna hans og få han til å ta meir del i den nasjonale oppbygginga.»

Då president Nuon Chea tala om stoda i den nasjonale oppbygginga, understreka han at det var naudsynt å styrkja og utvikla stillinga med å vera sjølvstendig og suveren og lita på sine egne krefter. Han sa:

«Røynslene våre har lært oss at revolusjonen, frigjeringa av landet, forsvaret og den nasjonale oppbygginga utviklar seg bra og har framgang når vi lit strengt på våre egne krefter.

I dei fem åra med aggresjonskrigen til dei amerikanske imperialistane, som sikta mot å øydeleggja alt og som gjekk over grensene for barbariet, løyste vi dei økonomiske problema. Vi importerte ikkje eit grann korn. Vi har blitt sjølvforsynte. Sjølv sagt har vi hatt vanskar, men vi har alltid funne løysingar på dei.

Korleis går det med planen for 1976? Kan vi oppfylle statsmåla når det gjeld forsyninga av ris?

Dei meldingane som har kome frå alle områda etter byrjinga av månaden og dei reisene vi har gjort i det siste gjev oss lov til å slutta at måla er nådd heilt og fullt over alt.

Produksjonen av korn har nådd dei måla som vart fastsette i 1976-planen. Produksjonen av kautsjuk har også nådd dei måla som vart fastsette. Det same gjeld produksjonen av brødkorn og industriplanter.

Etter ein krig som har late etter seg veldige øydeleggingar, har vi ført planen vår til ein god slutt ved å halda 100 prosent på sjølvstendet og suvereniteten vår og ved å lita på våre egne krefter for å overvinna tallause hindringar. Det som det var råd å få til under krigen er det og råd å få til etter krigen. Det er ein tradisjon som vi må verna om, ei stilling som vi må styrkja og utvikla for å styrkja det nasjonale forsvaret og oppbygginga kraftig. Styrken vår sluttar aldri med å auka fordi vi får meir og meir røynsle.»

President Nuon Chea slutta talen sin med å tala om synet for framtida:

«Situasjonen for revolusjonen utviklar seg bra på alle område. Revolusjonen i Kampuchea styrkjer seg og utviklar seg på alle område og går frå framgang til framgang. Sjå på situasjonen vår no slik han er som heilskap. I 1977 vil det heilt sikkert bli endå meir utvikling å sjå enn i 1976.»

I namnet til Den revolusjonære organisasjonen i Kampuchea, til Den høge militærkomiteen til Den revolusjonære hæren i Kampuchea og til regjeringa i Det Demokratiske Kampuchea, avslutta president Nuon Chea med å ynskja alle representantane frå Den revolusjonære hæren som var til stades på møtet, og gjennom dei alle soldatane, menn og kvinner, og kadrar

DEMOKRATISK KAMPUCHEA

som er ved landegrensa, sjøgrensa og i heile landet, til lukke og nye sigrar når dei skal gjennomføra oppgåvene sine i den nye etappen i revolusjonen, i forsvaret for revolusjonen og i arbeidet dei gjer for å ta del i oppbygginga av Det Demokratiske Kampuchea.

Slutten på talen vart markert med gjallande rop: «Leve Den revolusjonære organisasjonen i Kampuchea!», «Leve revolusjonen i Kampuchea!», «Leve folket i Kampuchea!», «Lat oss helsa 9-årsdagen for Den revolusjonære hæren i Kampuchea!», «Leve den revolusjonære hæren i Kampuchea!», «Måtte Den revolusjonære hæren i Kampuchea gå til offensivar i veldige sprang i det nasjonale forsvaret og oppbygginga i den nye etappen av revolusjonen!»

Etter talen til presidenten i Den ståande komiteen i Folkeforsamlinga i Kampuchea og statsminister p. i.,

tok målsmenn for stabane i alle korpsa i Den revolusjonære hæren i alle sonar og område ordet og gav uttrykk for at dei var fastrådde på å læra av saga til Den revolusjonære hæren i Kampuchea og la seg inspirera av offerviljen, kampviljen, den revolusjonære heltemotet og den store kjensla for kollektivet hjå alle heltane som ofra seg for den nasjonale og folkelege frigjeringa si sak og for den revolusjonære saka til folket vårt.

Møtet vart gjennomført i ei stemning som var prega av stor kampeinskap og av sigrar.

Samandrag etter ei sending i «Demokratisk Kampuchear røyst» 17. og 18. januar 1977. Omsett frå fransk.

Frigjøringskampen i Anzania

PAC-representanter under besøk i Norge.

PAC-representant

Den væpna kampen frigjøring

Vi gjengir her en tale som en PAC-representant holdt i Studentersamfunnet i Oslo. Han tar for seg den historiske bakgrunnen for opprettelsen av PAC. Han presiserer den foræderiske rollen til revisjonistene og slår fast at den væpna kampen er den eneste veien til Azanias frigjøring fra det fascistiske hvite mindretallsregime til til Vorster

Kameratar.

På vegner av det undertrykte og utbytta folket i Azania, frigjøringsrørsla vår, PAC*, og leiaren vår, Mangaliso Sobukwe, som sit i husarrest i Azania, er vi glade for å kunne vera her i dag og fortelja dykk om den væpna kampen og oppreisten som i desse dagar går over heile landet.

Striden somdet afrikanske folket fører no, er slett ikkje ny. Han kan delast i tre klårt skilde delar.

Den fyrste perioden varte frå 1652 til 1906. Det var ei tid med motstandskrigar mot dei utanlandske invasjonane. Ikkje mindre enn 38 krigar kan vi rekna opp.

* The Pan Africanist Congress of Azania.

Heile tida vart folket vårt plaga med fælsleg vald, massakrar og tortur.

Den andre perioden gjekk frå 1907 til 1960. Hovudkjennermerket på denne perioden er politisk, ikkje-valdeleg motstand frå det afrikanske folket. Men det kvite mindretalet, dei rasistiske settlarane, heldt fram med å nytta vald og brutalitet utan måte mot folket i Azania. Dei fælslege valdsverka deira, massakrane og torturen varte ved. Til dømes nytta dei vald, massakrar og tortur under MGIJIMA-motstanden i 1925, mot gruvearbeiderstreiken i Johannesburg i 1946, mot utfordringskampanjen i 1952, mot Sharpeville og Langa i 1960. I dag gjer dei det i Soweto og andre stader i landet.

Den tredje perioden har vart frå 1961 til 1976. I denne tida har det afrikanske folket kasta alle reformistiske og ikkje-valdelege politiske åtgjerder på båten. Folket i Azania har med andre ord gått attende til dei opphavlege motstandsmetodane — dei som vart nytta mellom 1652 og 1906.

Vi vil streka under her og no at dei massakrane som er resultatet av den siste oppreisten i Azania slett ikkje er noko uhell. Dei er framhaldet på massakrar gjennom meir enn tre hundre år med kvitt herreveide.

Før vi går vidare er det viktig å påpeika for ei rang rolle kommunistpartiet i Sør-Afrika spela i striden for å frigjera landet vårt.

Vi kan setja det opp punkt for punkt:

1. I 1922 samansverja kommunistpartiet i Sør-Afrika seg med det dåverande rasiststyret. Dei tok berre opp problema til dei kvite arbeidarane og såg bort frå krava til dei afrikanske arbeidarane. Dette var eit rasistisk standpunkt, som eit marxist-leninistisk parti ikkje ville ha teke.

2. På den sjette kongressen i Den kommunistiske internasjonale i Moskva i 1928, nekta kommunistpartiet i Sør-Afrika å fylgja ei oppmoding frå J.V. Stalin om å arbeida for å oppretta ein svart republikk i Azania. Tanken bak dette framlegget var at det afrikanske folket måtte bli fortroppen i frigjeringsstriden i landet vårt.

3. Kommunistpartiet i Sør-Afrika oppløyste seg sjølv i 1950 då partiet vart truga med eit vedtak om forbod frå rasiststyret. Dei forlet striden i staden for å gå under jorda, slik eit marxist-leninistisk parti ville gjera under slike unormale tilhøve.

4. Kommunistpartiet i Sør-Afrika gjekk ideologisk konkurs. Dette viste seg då dei hoppa bukk over det nasjonal-demokratiske stadiet i striden, og gjekk inn for ein sosialistisk revolusjon på ei tid då dei konkrete tilhøva som rådde i Azania ikkje var mogne for det.

5. Kommunistpartiet i Sør-Afrika hadde dessutan aldri grunnplansstøtte frå både svarte og kvite arbeidarar og bønder. Dei hadde ikkje ein gong støtte frå dei vanlege massane i Azania. Den viktigaste grunnen til dette var det range ideologiske synet dei hadde på innhaldet av frigjeringsstriden i Azania.

6. Kommunistpartiet i Sør-Afrika infiltrerte i ANC etter at partiet vart forbode i 1950. På grunn av den innverknaden dei fekk i ANC, vart motseiingane mellom ANC som var mor-organisasjonen, og ungdomsforbundet til ANC (ACNYL) større. Til slutt stod dei så skarpt at ein monaleg del av medlemmene i ACNYL gjekk ut av ANC og skipa PAC i april 1959.

Innhaldet i motseiingane bygde på at ungdommen som braut ut for å skipa PAC, heile tida innanfor PAC

i Oslo:

er veien til Azanias

Denne undertrykkinga har sjølvstendig ført til politisk medvit i det afrikanske folket. Difor vart Den afrikanske nasjonalkongressen (ANC) skipa i 1912, kommunistpartiet i Sør-Afrika (CPSA) i 1921, Fagforeininga for arbeidarar i industri og handel i 1919, Den afrikanske konvensjonen i 1936. Sist, men ikkje minst, må vi ta med framvoksteren av Den panafrikanske kongressen (PAC) i april 1959.

Like etter skipinga av PAC, sa formannen vår, Mangaliso Sobukwe: «Vi står ved inngangsdøra til ei historisk tid. Vi er i ferd med å blenkja ut ein ny veg og må ta på oss å skapa historie.»

Skipingsdokumenta våre viser klårt og tydeleg kva historisk rolle PAC sette seg som mål å spela. Det er dei same måla vi strevar for å nå i dag.

gjekk inn for at PAC skulle syna stridsvilje og gå til positiv handling. Dette måtte føra til væpna kamp. Men ANC heldt framleis fast ved ei reformistisk tilnærming til striden, og ville nytta ikkje-valdsmetodar som var i samsvar med lovverket.

7. PAC si ideologiske line, program og politikk for væpna kamp er rett. Dette har verka til å kvessa til motseiingane mellom leiarane i ANC. Resultatet er at åtte av dei eldste og mest røynde medlemmene braut ut av ANC i desember 1975.

8. Til sist må eg få nemna eit svært viktig punkt. Kommunistpartiet i Sør-Afrika har lenge og heilt til i dag vore lakeiar i hendene på det revisjonistiske partiet i Sovjetunionen, på same måten som alle andre kommunistparti som i hovudsak stør seg på den imperialistiske supermakta Sovjet har vore det.

Kameratar, vi har lært mykje gjennom røynsle med revisjonismen, frå framferda til kommunistpartiet i Sør-Afrika, i vårt eige land. Eg har nemt det heilt stutt. I PAC er vi fast overtydde om at det må vera ei grunnleggjande plikt for alle kommunistparti (marxist-leninistar) og alle nasjonale frigjeringsrørslar å stå skarpt mot revisjonismen og supermakts-

hegemonismen til USA og Sovjetunionen. Vi må vera særleg vakne andsynes revisjonistane fordi dei tek på seg ei marxistisk maske. I røynda er dei vortne sosialfascistar. Der ligg faren. Vi må lita på folkemassane. Vi må auka det politiske medvitet deira slik at dei kan lita på seg sjølve for å verna interessene sine, og slåst viljefast mot supermaktene, hegemonismen og sosialfascismen.

PAC har arbeidd under jorda sidan 1960, då alle politiske parti vart forbodne etter Sharpeville og Langamassakrane. Vi sette i gong underjordiske celler over heile landet, i byane, på godsa, i gruvene og på landsbygda, for å halda fram striden. Nokre av kadrane våre vart sende til utlandet i 1964. Dei skulle skipa ein ekstern fløy i PAC for å knyta banda til den internasjonale proletarrørsla og for å byggja solidariteten med andre undertrykte folk og arbeidare i verda.

Det er verkeleg rett å seia at ein vesentleg kjerne i PAC no står for marxismen-leninismen Mao Tsetungs Tenkning. Det aller viktigaste er likevel at denne kjernen sit i leiinga av PAC i dag.

Fra demonstrasjonene i Soweto.

Det er og rett å seia at PAC spelar rolla som fortropp i frigjeringsstriden. Vi arbeider heile tida for å oppseda massane politisk og ideologisk. Med dette aukar det politiske medvitet i massane. Denne politiseringa har gått føre seg under jorda overalt i landet vårt sidan 1960.

På grunn av dette konsekvente undergrunnsarbeidet i massane, har det vokse fram masseorganisasjonar. I dag er desse i arbeid under oppstandane som går føre seg i Azania.

PAC har vore, og er framleis, opptekne av å politisera massane for å løfta dette oppsvinget til ein revolusjonær situasjon. Vi har handlingsprogrammet vårt som vi no held på å setja ut i livet.

Rasiststyret til John Vorster har til no drepe meir enn tre hundre menneske og skadd meir enn 2000. Meir enn 5000 sit i fengsel og vert torturerte der.

Kameratar, striden held fram!

PAC var den fyrste frigjeringsrørsle som oppmoda til einskapsfront mellom alle frigjeringsrørslene og alle revolusjonære menneske. Vi oppmoda dei til å stå saman for å møte fienden vår — rasiststyret. Vi gjer støtt framlegg om einskapsfront på alle toppmøta og konferansane i OAU. Diverre har vi alltid fått negative svar frå ANC. Men splittinga i ANC, som toppa seg i og med at ei gruppe med namnet Dei afrikanske nasjonalistane vart skipa, ber heldigvis i seg positive teikn til einskap. Denne gruppa og Einskapsrørsle er komne nærare oss på grunn av oppmodingane vi har kome med om å stå saman. Drøftingar går føre seg no.

Kameratar! I Azania spør ein om den endringa vi ynskjer, kan gå føre seg på fredeleg vis. For PAC er svaret *nei*. Det fælslege fasciststyret vi har hatt i meir enn 300 år, kan ikkje fjernast varsamt eller høfleg. I alle år har rasistane nytta rå vald til å trampa folket vårt under hælen. Vi kan ikkje vera så dumme at vi ventar dei skal gå av eigen, fri vilje no. Vi må ikkje gå på dei smarte knepa dei rugar ut — som til dømes skipinga av dei såkalla bantustans. Marionettane som styrar dei, folk som Gatsha Buthelezi og keisar Matanzima, reiser verda rundt for å be om vestlege investeringar i bantustanane sine.

Matanzima, Buthelezi og Mangope er opportunistar av verste slag. Dei er viljuge til å selja kropp og sjel for å vinna personlege føremoner.

PAC fordømer og avviser heilt og fullt bantustanane og marionettleiarane der.

PAC fordømer og avviser dei såkalla fredsdrøftingane og semja mellom Kissinger, Vorster og Smith på den eine sida og dei såkalla frontlinestatane på den andre.

Folka i Zimbabwe, Namibia og Azania må få avgjera sjølve kva styreform dei vil ha. Framfor alt må dei få ta hand om si eiga framtid og sin eigen lagnad utan innblanding utanfrå.

Takk, kameratar.

Fra demonstrasjonene i Soweto.

EIK(m-l) ISLAND: KOMMUNISTENE OG ARBEIDERKLASSENS ENHET

Fra en demonstrasjon i Reykjavik.

EIK(m-l), som er AKP(m-l)'s søsterorganisasjon på Island, fatta i august 1976 et vedtak om prinsippene og grunnlaget for forening av alle kommunister i et Marxist-leninistisk parti. Vedtaket ble gitt ut som bilag til nr. 9 av avisa deres, «Verkalydsbladid» i 1976. Vedtaket er oversatt fra islandsk og trykkes her i sin helhet.

KOMMUNISTENE OG ARBEIDERKLASSENS ENHET

Vedtak fra EIK(m-l) i august 1976.

I. Innledning.

Den marxist-leninistiske bevegelsen på Island styrkes nå målbevisst. Kampen som arbeiderklassen og andre deler av folket fører styrkes også.

Kampsituasjonen og interessene til arbeiderklassen og andre deler av det arbeidende folket krever en enhet om oppbyggingen av et kommunistisk parti — kampens fortropp.

Marxist-leninister forenes på følgende minstegrunnlag.

- Enhet om de grunnleggende prinsippene i marxismen-leninismen.
- Enhet om organisatoriske spørsmål.
- Enhet om enhetsfrontsmetoden og kamplinja i viktige kampsaker.

Følgende fire kapitler (II, III, IV, V) gjør rede for den linja og det standpunktet Kommunistisk Enhetsforbund (marxist-leninistene) — EIK(m-l), stiftet i januar 1975 — har til de viktigste prinsippene i marxismen-leninismen og foreningen av kommunister og arbeiderklassen. Prinsippprogrammet er offentliggjort og lagt fram for alle progressive.

Det dreier seg om prinsippene i marxismen-leninismen og analyser av kampforholdene på Island og internasjonalt: EIK(m-l) er rede til å forene seg med de organisasjonene og arbeide sammen med de enkeltpersonene som er enige i programmet.

II. Klassene og samfunnsforma i Island

A) Klasseanalyse.

1. Klasseanalysen er laga for å veilede organiseringa av kampen. Klasseanalysen sier hvem som er våre — arbeiderklassens og kommunistenes allierte — og hvem som er våre fiender.

Klasseanalysen bygger på erfaringer fra kampene, vitenskapelig studium av samfunnet og marxismen-leninismen. Den deler nasjonen i klasser som er forskjellige i sin karakter — den deler ikke nasjonen opp i yrkesgrupper.

I lyset av at kamplinja bygger på en klasseanalyse og at kunnskap krever kamp, må marxist-leninistiske organisasjoner legge fram utkast til klasseanalyse allerede i begynnelsen av sitt arbeid. For å kunne gjøre dette trengs det allmenne studier av samfunnet og kunnskap

skap om prinsippene i marxismen-leninismen. Klasseanalysen blir så forbedra gjennom større erfaring og videre vitenskapelige studier.

2. De største klassene i det islandske kapitalistiske samfunnet er:

- Borgerskapet.
- Småborgerskapet.
- Arbeiderklassen (proletariatet).

Borgerskapet og arbeiderklassen er hovedklassene og de kjemper om en antagonistisk (uforenlig) kamp. Borgerskapet er den herskende klassen i kraft av sin kapital og kontroll over produksjonsmidler og statsmakt. Arbeiderklassen er en undertrykt klasse og lever av å selge arbeidskrafta si og den skaper alle verdier i samfunnet.

3. Småborgerskapet og mellomlag som er knytta til det, tar standpunkt med den ene av hovedklassene. En mindre del allierer seg med kapitalmakten, en større del allierer seg med arbeiderklassen. Dette som følge av at en stor del av småborgerskapet ser foran seg et fall ned i arbeiderklassen. Småborgerskapet er en klasse som stadig blir mindre og det er undertrykt av monopolkapitalen. Men småborgerskapets kontroll over produksjonsmidler sjøl om den er liten i omfang, fører ofte til reaksjonære standpunkter. Småborgerskapet er derfor avhengig av arbeiderklassens ledelse og kommunistenes riktige masselinje hvis det eller deler av det skal ta et revolusjonært standpunkt.

4. Hvordan kan en dele nasjonen i klasser? Lenin nevner fire prinsipper:

- 1) Forholdet til produksjonsmidlene.
- 2) Den samfunnsmessige rolle — nærmere sagt, rollen i organiseringa av arbeidet i samfunnsmålestokk.
- 3) Sett i lys av 1) og 2) — hvordan en tilegner seg sin del av samfunnsrikdommen.
- 4) Størrelsen av denne delen.

Klassene i det islandske kapitalistiske samfunnet er disse:

5. Borgerskapet.

Det inneholder i det minste eierne av alle større produksjonsmidler, de som disponerer kapital, det øverste sjiktet i staten, og andre embetsmenn som håndterer borgerskapets undertrykkingsapparat, og en del av arbeiderbevegelsens ledelse.

Den delen av borgerskapet som sitter med statsmakta, kontrollerer statskapitalen og storkonsernene, er borgerskapets ledende kraft. Det er monopolkapitalen.

EIK(m-l) ISLAND

6. Småborgerskapet.

Det inneholder i det minste eierne av mindre produksjonsmidler, som i hovedsak arbeider sjøl med disse — medregna bønder og sjølstendige faglærte og fiskere som eier redskapene (båt osv.) selv. I tillegg kommer det øvre sjiktet av lønnstakere i staten og private foretak som driver med daglig administrering, organisering o.l. på vegne av kapitalistene.

De laveste laga i småborgerskapet, f.eks. størstedelen av bøndene, de fleste sjølstendige faglærte, sjøleierende fiskere og lavere lag av intellektuelle, er allierte med arbeiderklassen i den revolusjonære kampen. Til de allierte regner vi også med halvproletariatet som arbeider en del av året som lønnsarbeidere for sitt levebrød.

Ungdom under utdanning er i største grad folk som er i ferd med å plassere seg klassemessig, men som har en bestemt klassebakgrunn.

Etter den obligatoriske skolen må skoleungdommens klassemessige stilling analyseres ut i fra dens stilling i samfunnet.

Det er viktigst å appellere til arbeiderungdommen, overalt hvor den fins i samfunnet.

7. Arbeiderklassen.

Den produktive delen av arbeiderklassen (kjerneproletariatet) er de som arbeider i produksjonen, skaffer råstoffer og utfører arbeid som er i direkte forbindelse med produksjonens sirkulering (transport, osv.). Den produktive delen av arbeiderklassen skaper merverdi (tilleggsverdi), som kapitalistene tilraner seg og disponerer bl.a. som lønn til uproduktive arbeidere. Den uproduktive delen av arbeiderklassen er de som med sitt arbeid sparer kapitalistene utgifter og arbeidskraft, de lever under de samme levevilkår som de produktive arbeiderne (kjerneproletariatet) og de bestemmer ingen ting i samband med (den samfunnsmessige) organisering av arbeidet. Lønna til denne delen av arbeiderklassen er bestemt på samme måte som for kjerneproletariatet — et minimum for livsopphold. Med i denne gruppa er størsteparten av butikkarbeidere, de laveste

laga av kontorfolk, reingjøringsarbeidere og søppeltømmere, postbud osv.

Den uproduktive delen av arbeiderklassen øker relativt fortare enn kjerneproletariatet og den er nå en stor del av klassen. Kapitalen bygger opp et stort byråkrati og servicesystem hvor folk ikke arbeider med framtid as arbeidsmidler. Den uproduktive delen av arbeiderklassen er et ektefødt avkom av den kapitalistiske produksjonsmåten og den har i hovedsak den samme samfunnsmessige stilling som kjerneproletariatet.

På denne måten fortsetter proletariseringa og samfunnet spaltes stadig mer opp i to hovedklasser.

8. *Filleproletariatet.* Dette er en gruppe alkoholister, narkomane, prostituerte osv. som står enda lavere enn arbeiderklassen i det kapitalistiske samfunnet og har et lite progressivt og svært individuelt standpunkt (ligner på standpunktet til mange småborgere).

B. Hvem er allierte og hvem er fiender.

9. Borgerskapet står som helhet mot arbeiderklassen og det arbeidende folket, men innen det står monopolkapitalen som den sterkeste krafta og er derfor *hovedfienden* til arbeiderklassen.

10. *Arbeiderklassen er den eneste fullt ut revolusjonære klassen. Den produktive delen av arbeiderklassen er den viktigste og mest progressive. Arbeiderklassen har allierte blant det arbeidende folket og arbeider for tilslutning til sin ledelse gjennom kampen.*

11. Klassealliansen mellom arbeiderklassen og andre deler av det arbeidende folket under *ledelse* av proletariatet er grunnlaget for proletariatets diktatur — arbeiderklassens nye statsmakt og klasseherredømme.

12. De samfunnsmotsetningene som fram for andre styrer utviklinga av politikken kalles hovedmotsetninger (hovedmotsigelse). Men tanke på disse og et breiest mulig forbund av arbeidere og andre deler av folket, peker vi ut en kampparole på lang sikt.

Kampparolen for kampen på lenger sikt springer ut av virkelige forhold.

Av dette følger at fordi hovedmotsetningene (hovedmotsigelsen) i det kapitalistiske samfunnet er borgerskapet mot arbeiderklassen og monopolkapitalen hovedfienden, så setter vi fram kampparolen:

13. «Enhetsfront av arbeiderklassen og det arbeidende folket mot monopolkapitalen og dens allierte.»

Parolen betyr klasseallianse mellom arbeiderklassen og alle grupper av småborgerskapet, mellomlaga og halvproletariatet som kan forenes i kampen under ledelsen av arbeiderklassen.

14. Målet er å forsvare seirene til det arbeidende folket, vinne flere seire over borgerskapet og avskaffe kapitalismen. Det kan bare skje gjennom væpnet sosialistisk revolusjon som gjennomføres av arbeiderklassen og det arbeidende folket under ledelse av arbeiderklassen og det kommunistiske partiet, og gjennom oppbygginga av proletariatets diktatur, det sosialistiske og seinere det kommunistiske samfunnet.

EIK(m-l) ISLAND

C. Utviklingsstadiet i det islandske kapitalistiske samfunnet.

15. Den islandske kapitalismen karakteriseres av sammensmelting mellom industri- og bankkapital i staten og storkonsernene. Samfunnet er på monopolkapitalismens og imperialismens utviklingsstadium og utvikler seg stadig mer i retning av statsmonopolkapitalisme. Statens rolle har vært å rydde veien for monopolkapitalen, fordi den islandske monopolkapitalen sjøl er svak i verdensmålestokk. Derfor har det oppstått meget sterk statsmonopolkapital her i landet. Islandske konserner som SH, SÍS, Flugleidir, Eimskip har flere milliarder i omløp. Sammen med statsmakta behersker de i all hovedsak den islandske økonomien.

16. Monopolkapitalens og borgerskapets mål er å øke produktiviteten, strekke sin dominans og kontroll ut over alle områder i samfunnet og på denne måten å øke utbyttinga. Men det er monopolkapitalen som først og fremst tar profitten og bruker den for å styrke monopoliseringen.

17. Den islandske kapitalismen er imperialistisk, sjøl om den ikke er mektig i verdensmålestokk. Dens bedrifter i utlandet, i USA, Skottland, Nigeria, Luxembourg, på Bahamaøyene og på flere steder, stadfester dette.

18. Samtidig blir utenlandsk kapital sluppet inn i landet hvis kapitalens interesser er tjent med det. Den islandske kapitalen driver med salg av såvel land som energi for å oppnå lettvinnt profitt og for å styrke sin virksomhet i utlandet. Økende utenlandske investeringer på Island og økende politiske forbindelser med de imperialistiske landa truer arbeiderklassens og folkets kampposisjoner og undergraver Islands politiske og økonomiske sjølstendighet.

19. Storkapitalens utviklede produksjonsmåter bærer framtida i seg. Men samtidig fører utbyttinga og undertrykkinga til kamp mellom arbeiderklassen, de lavere laga av småborgerskapet og mellomlagene på den ene sida og storkapitalen og hele borgerskapet på den andre sida. Nye eiendomsforhold og nye samfunnsforhold avløser nødvendigvis det råtnende kapitalistiske system. Monopolkapitalens og borgerskapets diktatur blir avløst av proletariatets diktatur og sosialistiske produksjons- og samfunnsmåter uten noen mellomstadier. Det er vårt mål.

III. Strategi og taktikk.

A. Marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning er grunnlaget for kommunistenes strategi og taktikk. Denne metoden er bestemt av den dialektiske materialismen slik Marx, Engels, Lenin, Stalin og Mao Tsetung har satt den fram.

Klassekampen kjempes på tre områder — det politiske, det økonomiske og det ideologiske området. Med riktig strategi og taktikk tar kommunistene del i klassekampen på alle disse områdene og legger størst vekt på det politiske området.

b. *Strategien* bestemmer hvor arbeiderklassen skal rette hovedangrepet på ethvert stadium i den sosialistiske revolusjonen. Den bestemmer hvordan de revolusjonære kreftene blir delt opp i avantgarde (fortropp), reserve osv. Den bestemmer planen om hvordan kampbeslutningene gjennomføres på ethvert stadium i kampen.

Taktikken er bestemt ut fra strategien. Dens innhold uttrykkes i kampformer, paroler og krav, som gjør massenes kampposisjoner bedre, dvs. sikrer strategisk maksimum-resultat i forhold til den objektive og subjektive stilling i klassekampen.

Kvinnelige arbeidere på fiskefiletfabrikk.

EIK(m-l) ISLAND

C. De islandske marxist-leninistenes strategiske mål.

1. Dannelse av et kommunistisk parti på marxismen-leninismens fundamentale grunnlag og program, som inneholder som et minimum hovedprinsippene for praksis.

2. Bygge opp og arbeide for partiets ledende rolle. Til den ledende rollen kreves det ei riktig grunnleggende linje og stadig sterkere forbindelse med den mest progressive delen av arbeiderklassen. Dette bygges opp samtidig med kampen om den ledende rollen i klassekampen.

3. Forberede arbeiderklassen og de arbeidende massene for gjennomføringa av den sosialistiske revolusjonen og forberede arbeiderklassen, med størst vekt på industriproletariatet, for den ledende rollen.

4. Gjennomføringa av den proletariske revolusjonen og oppbygginga av arbeiderklassens og de allierte massenes statsmakt — proletariatets diktatur.

5. Oppbygginga av at sosialistisk samfunn og kamp mot de reaksjonære og kapitalistiske kreftene på dette stadiet. Ved at statens rolle blir mindre og at klassene forsvinner blir det endelige målet oppnådd, et klasseløst felleiesamfunn — kommunismen.

For at det strategiske målet kan bli realisert må alle kommunister og alle progressive kjempe mot:

revisjonisme — dvs. avvik fra klassekampen og den revolusjonære linja,

imperialismen — dvs. supermaktene, annen imperialismen og den islandske imperialismen,

borgerskapet og dets fortritt — monopolkapitalen.

D. Hovedtrekkene i de islandske marxist-leninistenes og arbeiderklassens taktikk.

1. Hovedoppgava til de islandske marxist-leninistene er å forberede stiftelsen av et kommunistisk parti og samtidig knytte den mest progressive delen av arbeiderklassen til kommunismen. Partiet er en nødvendig ledende kraft i kampen mot borgerskapet, revisjonismen og opportunisten. I denne kampen må allmenn massepropaganda og propaganda for sosialismen gå side om side, sjøl om det siste er viktigst. Arbeidet blant massene er til å begynne med hovedsakelig propaganda, men samtidig er det meget viktig å vekke, styrke og organisere massenes økonomiske og politiske kamp. Kamperfaringene og det teoretiske grunnlaget er en løftestang for arbeiderklassens og folkets klassebevissthet. En av hovedoppgavene overfor massene er å organisere dem og drive propaganda for nødvendigheten av å organisere seg til kamp innenfor klassens fagforeninger, i fronter og/eller i partiet. Samtidig er det også viktig å avsløre revisjonismen i dagskampen og forklare revisjonismens forræderi mot den vitenskapelige sosialismen.

2. En av de aller viktigste oppgavene i kampen nå er å danne opposisjonsgrupper mot classesamarbeidsledelsen i fagbevegelsen på klassekampens grunn og gjenreise fagforeningene som kamporganisasjoner.

En del av ledelsen er klart blitt en del av monopolkapitalen, f.eks. øverste sjiktet i ASÍ (= LO). De fleste er revisjonister — verken «sosialister» eller «marxister». Oppgavene til arbeiderklassens samlende

organisasjoner skal være å forene arbeiderne og andre deler av folket på ulike bevissthetsnivåer til massekamp for bedre levevilkår og folkets viktige interesser. Gjennomføringa av fagforeningene som kamporganisasjoner må ta hensyn til a) klassens objektive stilling, b) proletariatets bevissthet om sin klasse og sin stilling, c) foreninga av klassen, d) at kampen skal gi resultater, og dette siste spiller ikke den minst viktige rollen, fordi noe av det aller viktigste for massene i dag er å lære å kjempe og vinne seire. Fagforeningene er arbeiderklassens viktigste skole, når de kjemper progressiv kamp.

3. Hverken bygging av partiet eller styrking av massekampen er mulig uten ei aktiv kampavis, som forer den strategiske propagandaen og massepropagandaen, marxismen-leninismen og dagens klassekamp.

Ei slik avis er avisa til det kommunistiske forbundet og seinere det kommunistiske partiet, og den er brukt som hovedmidlet i propagandaen. Avisa er arbeidsstillaset i partibygginga og en svoren fiende av revisjonismen.

4. *Enhetsfronten* (bygger på det at en forsøker å forene i kampen alle de som har felles interesse av å kjempe fram ei bestemt sak med hensyn til forskjellig klassestilling og klassebevissthet, men uten hensyn til partitilknytning.

I klassekampen hender det ofte at det våkner aksjoner blant massene, som oftest knytta til konkrete saker. Til tross for dette er det alltid viktigst å organisere aksjonene og kampen målbestemt og bevisst. Det er her kommunistenes og de bevisste arbeidernes ledende oppgave kommer inn, men kampparolene skal aldri presses inn på enhetsfronten, i stedet skal en anstrenge seg for å oppnå enhet på et riktig grunnlag.

Partiet og enhetsfronten er to strategiske våpen i den revolusjonære kampen. På en måte er de innbyrdes avhengig, men likevel adskilt som organisasjonsform og også adskilt angående politisk innhold. Det tredje strategiske våpenet er folkehæren.

Nødvendige enhetsfronter er bl.a.:

a. Enhetsfront innen arbeiderklassen og mellom arbeiderklassen og det arbeidende folket om konkrete kampoppgaver, — f.eks. i lønnskampen — kampen mot monopolkapitalen og arbeidsgiverne.

b. Enhetsfront mot utenlandsk aggresjon, utenlandske bedrifter, imperialismen, medlemskapet i NATO/kampen for å drive hæren bort fra landet, mot supermaktene Sovjet og USA og for 200 mils fiskergrense og territorialgrense.

c. Enhetsfront i kvinnekampen og likerettsskampen på klassekampens grunn.

d. Enhetsfront til støtte for undertrykte folk og arbeidere utenlands — f.eks. frigjøringskrefter og frigjøringsbevegelser.

e. Enhetsfront om folkets kultur.

f. Enhetsfront blant ungdommen på klassekampens grunn.

E. Det kommunistiske partiet.

Det kommunistiske partiet er arbeiderklassens og hele folkets organisasjonsform. Partiet er organisert

EIK(m-l) ISLAND

med demokratisk sentralisme og arbeider på grunnlag av marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning.

Partiets første stadium er det stadium da den mest progressive delen av arbeiderklassen blir vunnet for marxismen-leninismen.

Partiets annet stadium er det stadium da partiet forandres fra å være massepropagandaorganisasjon (i hovedsak) til massekamporganisasjon og forbereder arbeiderklassen og folket for revolusjonen.

Partiets tredje stadium kommer i kjølvannet av den sosialistiske revolusjonen, når partiet er fortroppen for arbeiderklassen under proletariatets diktatur.

Innenfor partiet kjemper den proletariske linja og den borgerlige linja så lenge klassene eksisterer.

De allmenne betingelsene for dannelse av partiet er:

1. Eksistensen av arbeiderklassen.
2. Eksistensen av marxismen-leninismen.
3. Eksistensen av en kommunistisk bevegelse i landet.

Den tredje betingelsen er av en slik karakter at den islandske kommunistiske bevegelsen setter særbetingelser i tillegg, på grunn av revisjonistenes grep om «venstre»-bevegelsen og splittelsen av de revolusjonære kreftene. Splittelsen uttrykker seg i at ikke alle islandske marxist-leninister er forenet i en organisasjon, at det fins enkelt-individer utenfor EIK(m-l), (f.eks. innenfor «KFI/m-l»), som står marxismen-leninismen nært.

Ytterligere betingelser er derfor disse:

1. Enhet om de grunnleggende prinsippene i marxismen-leninismen.
2. Enhet om de grunnleggende prinsippene for partiets organisasjon og praksis.
3. Enhet om enhetsfrontmetoden og hovedprinsippene i kamplinja.
4. Sjølkritikk fra alle parter med en helhetsvurdering av sin fortid og riktige resultater — deriblant at KSML fra starten ikke har vært en marxist-leninistisk organisasjon.

Partiet har et program eller programutkast ved stiftelsen, hvor bl.a. kampforholda på Island er analysert og kampen mot revisjonismen er programfesta.

Kommunistiske forbund eller partier må i organiseringa si forene indre, illegalt arbeid på den ene sida med utadvendt arbeid på den andre sida. Kommunistene må være svært vaksomme overfor innenlandske og utenlandske klassefiender, slik at partiet eller forbundet kan fortsette å arbeide sjøl om det blir angrepet på en eller annen måte.

F. Folkehæren.

Det tredje strategiske våpenet til kommunistene er folkehæren. Vi vet at borgerskapet ikke gir fra seg makta hvis det ikke blir pressa til det av et væpna folk. Vi kjenner også forberedelsene de islandske kapitalistene gjorde mot arbeidere i 30- og 40-åra, som bl.a. inneholdt planer om å opprette statspoliti og hvitegardisttropper. Folket må også forberede seg på verdenskrig og på at det da må føre folkekrig mot imperialismen. På den andre sida er våre oppgaver *nå* ikke å samle våpen, men å starte et tålmodig propaganda-arbeid for at arbeiderklassen må forberede seg for å

trygge seieren sin med våpenmakt — mot den som vil slå ned den progressive og sosialistiske bevegelsen på alle tenkelige måter.

IV. REVISJONISMEN.

A. Hva er revisjonisme og opportunisme?

1. I den faglige og politiske bevegelsen til arbeiderklassen i ethvert land, og i hvert enkeltmenneske i disse bevegelsene, foregår det kamp mellom kommunistiske og borgerlige ideer — på den ene sida den den revolusjonære sosialismen og på den andre sida borgerlig eller småborgerlig sosialisme, dvs. opportunisme av ulike typer. Slik vil det bli så lenge klassene fins.

2. Politisk opportunisme betyr at en apellerer til massenes misnøye — påroper seg sjøl som frelser, kaller seg marxister og til og med marxist-leninister, men kjører ut med politikk som i realiteten tjener borgerskapet. Den type opportunisme som kler seg ut som marxistisk er den verste typen av opportunisme og denne typen kaller vi revisjonisme.

3. Revisjonsimen fins i ulike typer:

Som avvik som marxist-leninistene gjør fra den riktige linja, avvik i mange avgjørende spørsmål slik at marxismen-leninismen er underordna, og kaderne går helt over til politisk prestisje- og privilegiejag i fullt samarbeid og tjeneste for monopolkapitalen. Revisjonismen kan være avvik både til «venstre» og til høyre.

Til høyre er den moderne revisjonismen farligst og samtidig er den de fleste steder den mest utbredte typen av revisjonisme i verden i dag. Man kan si at den er (i hvert fall på mange steder) i ferd med å ta over den rollen som sosialdemokratiet hadde før i arbeiderbevegelsen. Revisjonismens masseoppslutning (der hvor man kan snakke om masseoppslutning) bygger, i likhet med sosialdemokratiets oppslutning, på den ene sida på småborgerlig klassebakgrunn (opprinnelse) hos deler av arbeiderklassen og på den makta gamle ideer har blant folket. På den andre sida bygger den på eksistensen av et fåtall av aristokrater i ledelsen i arbeiderklassens faglige og politiske bevegelse, aristokrati som monopolkapitalen har kjøpt opp og som ofte er blitt en del av den. Revisjonistene bruker massenes politiske ubevissthet for å spre borgerlige ideer blant massene og sløve all kamp. Viktig i denne sammenhengen er det å se på den avgjørende makta som borgerskapet har over alle de mest innflytelsesrike massemediene i landet.

Lenin sier at disse opportunistiske kreftene i arbeiderbevegelsen er den *viktigste politiske støttestøtten for borgerskapets diktatur*. Noen viktige kjennetegn for politikken deres er:

a) De kaller sin revisjonisme (som i praksis er reformisme) for marxisme eller til og med marxismeleninisme.

b) De proklamerer «fredelig vei» til sosialismen og driver classesamarbeidspolitik.

c) De er talsmenn for «progressiv imperialism», f.eks. forsvarer og støtter Sovjets innblanding i Angola, og de er motstandere av nasjonale frigjøringskriger — hyller teorien om at «en gnist kan tenne et verdensbrann» (Krustsjov).

EIK(m-l) ISLAND

d) De kjemper for statsmonopolkapitalisme og styrking av den borgerlige staten.

e) De er lakeier for ei fascistisk supermakt — Sovjetunionen.

Revisjonismens innflytelse har ofte årsaka store skader for folkets kamp (f.eks. i Chile, Spania osv.) og for å oppnå resultater i den revolusjonære kampen kreves det kompromissløs kamp mot revisjonismen.

Revisjonismen til «venstre». Den er en type borgerlig/småborgerlig sosialisme. Lenin definerer «venstrekommunismen» som «småborgerlig revolusjonisme» eller «revolusjonsutålmodighet», «som i alle avgjørende spørsmål er i motsetning til de betingelser som proletariatets egentlige klassekamp setter». Mye av det som på Lenins tid måtte ses som «barnesjukdom», er i dag revisjonisme — etter at den kommunistiske verdensbevegelses generallinje ble satt fram, dvs. med Kominterns arbeid og i større grad med den kampen Kinas Kommunistiske Parti og Arbeidets Parti i Albania har ført mot revisjonismen.

Den mest kjente og den farligste typen av «venstre»-revisjonisme er trotskismen. Den angriper marxismen-leninismen fra «venstre». Noen viktige kjennetegn ved trotskismen er:

a) Den fornektet den rolle taktikken har — å sette fram krav og kampformer som gjør det enklere for massene å ta stilling til kampen. På denne måten isolerer trotskistene seg sjøl og de splitter kampen.

b) Den ser på arbeidende småborgere som reaksjonære. Den arbeider for å isolere arbeiderklassen fra sine naturlige allierte.

c) Den går mot kampen for å forsvare nasjonenes sjølråderett. På denne måten tjener den monopolkapitalen, imperialismen og supermaktene.

d) Den angriper de sosialistiske statene og setter dem på lik linje med statskapitaliststatene.

e) Den tjener den moderne revisjonismen og spesielt politikken til Sovjet, med sin vilje til enhet med dem.

f) Den benekter den nydemokratiske revolusjonen og koloniernes og halvkoloniernes sjølstendighetskamp, dvs. den benekter størsteparten av den 3. verdens kamp.

En annen farlig internasjonal type av «venstre»-revisjonisme er Baudeismen¹, som i all hovedsak (betydninga av strategien, forholdet til småborgerskapet, forholdet til den nasjonale kampen osv.) er av samme innhold som trotskismen. Det spiller ingen rolle at denne typen revisjonisme påberoper seg å stå på prinsippene til alle marxismen-leninismens klassikere, fordi hvis man spør seg *hvem* denne linja tjener, så blir svaret alltid det samme: *borgerskapet*. Denne linja har ingen ting annet til felles med arbeiderklassens teorier enn navnet. Den bygger også på et småborgerlig klassestandpunkt og begrenset tillit til folket.

B. Kampen mot revisjonismen.

Vi kjemper mot revisjonismen på tre hovedfronter:

a) I det kommunistiske partiet.

b) Mot innenlandske revisjonister — både til høyre og til «venstre».

1) F. Baude er formannen til «venstre»splittelsesklikken KFML(r) i Sverige.

c) Mot utenlandske revisjonister (spesielt de sovjetiske revisjonistene og deres allierte).

a) I interne partisaker (gjennomføringa av den demokratiske sentralismen, enhet i teori og praksis, osv.) blir borgerlige ideer gjerne kledd i revisjonistiske klær. At revisjonismen kan slå røtter innenfor kommunistpartiet på alle stadier og epoker i klassekampen kan spores tilbake til de borgerlige omgivelsene vi lever i. Revisjonismen er derfor et av de viktigste og farligste våpen som borgerskapet bruker for å knuse og ødelegge proletariatets forropp. Borgerskapet prøver bevisst ulike metoder for å ødelegge partiet: Den prøver f.eks. å *kjøre opp* kommunistenes arbeiderrepresentanter på samme måte som de sosialdemokratiske arbeiderrepresentantene, det prøver å gjennomsyre partiet med borgerlige ideer osv.

I alle spørsmål kjemper to linjer: Den borgerlige og den proletariske. I partiet som utenfor partiet, kommer den borgerlige linja til syne i revisjonistiske klær. I diskusjoner innenfor partiet bør man være oppmerksom på at en revisjonistisk feil behøver ikke absolutt å bety at kameraten er revisjonist.

Kampen mot revisjonismen i egne rekker er kamp på liv og død for kommunistpartiet — det gjelder spørsmålet om å tjene arbeiderklassen eller borgerskapet.

b) Kampen mot innenlandsk revisjonisme.

Den mest innflytelsesrike innenlandske revisjonistkrafta er Folkealliansens ledelse. Den sier at den står for «sosialisme og nasjonal» frigjøring» og har lyktes med å strø sand i øynene på mange ærlige og kamplystne folk. Kontinuerlig avsløring av ledelsen i Folkealliansen er derfor en av de viktigste delene i kampen mot de innenlandske revisjonistene.

«Kampen mot revisjonismen er et nødvendig ledd i kampen for sosialismen i de nordiske landa. Revolusjonen kan bare gjennomføres der det ikke finnes noe revisjonistisk parti som er sterkt nok til å hindre den.» (Fra de nordiske marxist-leninistenes første fellesmøte — jan. 1975).

Vi må avsløre revisjonismen på det ideologiske området. I denne forbindelse kan vi huske på alt det arbeidet Lenin gjorde for å avsløre revisjonistene i den 2. Internasjonale. Vi kommer til å vise revisjonistenes svik mot arbeiderklassen, hvordan dens kamp blir avspora og det parlamentariske pratet lovprist. Men revisjonistene blir først og fremst avslørt i *den daglige praksisen og kampen*.

c) Kampen mot den moderne revisjonismen på det internasjonale planet.

1. Sovjets og sosialimperialismens kontrarevolusjonære karakter må bli kompromissløst avslørt for det islandske folket.

Sovjets imperialistiske karakter må påvises — det at det er ei voksende supermakt som truer verdens folk. I denne forbindelse bør man peke på Sovjets linje i den 3. verden (f.eks. Angola).

2. Den politiske linja til de sosialistiske statene må gjøres kjent.

3. Viktigheten av å sette den proletariske internasjonalsismen ut i livet.

EIK(m-l) ISLAND

C. Venstrebevegelsen 1930—1975.

1. KFI—Sosialistparti—Folkeallianse.

Islands Kommunistiske Parti var i hovedsak kommunistisk og revolusjonært. Revisjonismen og opportunisten hadde innflytelse i partiet fra starten av (1930) og ble styrka etterhvert. Representanter for revisjonismen og opportunisten var f.eks. i flertall i partiets sentralkomite og de lyktes å føre den revisjonistiske linja til seier. Partiets nedleggelse i 1938 stadfester dette.

Ved stiftelsen av Sosialistpartiet, og KFI's sammenlåing med en del av sosialistene i et parti, ble revisjonismen gjort til partiets grunnlag. Marxismen-leninismens hjørnesteiner: Den voldelige revolusjonen, statsteorien, masselinja, kampen mot revisjonismen osv. ble lagt til side. Sosialistpartiet var derfor ikke et sosialistisk parti, men et borgerlig arbeiderparti. De seirene som arbeiderklassen vant i de første åra partiet eksisterte kan en bare takke ei kommunistisk mindretallsgruppe sammen med vanlige kamplystne folk fra arbeiderklassen sjøl. Revisjonistene forsøkte å tillegge partiet all ære av de resultatene som ble oppnådd og bruke dem for å rettferdiggjøre deltakinga i «Nyskapesregjeringen» (1944—1947). Med deltakinga i denne regjeringa ble det definitivt satt strek for perioden med slike kampseire, og perioden med klassesamarbeid, revisjonismen og kampen for statskapitalismen begynte for fullt. Sosialistpartiet var kapitalens beste hjelp til å ødelegge fagorganisasjonene, helt fram til at Folkealliansen blir stifta — først som valgforbund i 1956, men så som politisk parti i 1968. Folkealliansen vokste i takt med frammarsjen for den moderne revisjonismen, etter at kapitalistklikken under ledelse av Krustsjov og co. hadde tatt makta i Sovjet, som ble stadfesta på partikongressen i 1956.

Folkealliansen har fulgt Sosialistpartiets linje og gått lenger i å støtte og spre revisjonismen. I tillegg er Folkealliansen talsmann for ekspansjons- og herredømmelinja til Sovjet på Island og partiet tar full del i driften og administreringen av det kapitalistiske systemet med bestrebelser etter privilegier og bestrebelser etter embeter. Folkealliansen er viktigste representanten for klassesamarbeidslinja i fagbevegelsen og partiet er en hemsko på arbeiderklassens faglige og politiske kamp.

Folkealliansen —som parti— er derfor en uforenlig fiende av arbeiderklassen og andre deler av det arbeidende folket. Derfor erklærer vi krig mot ledelsen i partiet, men inviterer medlemmene på grunnplanet i partiet til enhet.

2. Fylkingen.

Fylkingen har sin opprinnelse i stiftelsen av Sosialistpartiet og revisjonismens seier over kommunistene. (Fylkingen ble stifta som ungdomsorganisasjon for Sosialistpartiet i 1938 — red.) I årene 1938—1968 var Fylkingen i hovedsaken revisjonistisk organisasjon, av samme type som moderpartiet. I årene 1968—71 løsna Fylkingen fra partiet. Mange typer borgerlige linjer dukka opp i dette tidsrommet — alt fra anarkisme til å erklære studenter og intellektuelle som den eneste

revolusjonære krafta, som på mange steder fulgte studentopprøret i slutten av 60-åra.

Etter 1970 fikk marxist-leninistiske ideer noen oppslutning i Fylkingen av marxist-leninister blant islandske studenter i utlandet tok kontakt med marxist-leninistene i Fylkingen. Deres forsøk på å omdanne Fylkingen til en marxist-leninistisk organisasjon ble mislykka bl.a. på grunn av for svak kamp mot revisjonismen og disse marxist-leninistenes egne revisjonistiske feil. Fylkingen ble derfor *aldri* noen marxist-leninistisk organisasjon, sjøl om marxist-leninistene lyktes med å kjempe fram ei riktig linje for organisasjonen i en del spørsmål. Det er derfor marxist-leninistenes vurdering nå er at det var *en feil* å arbeide innenfor Fylkingen i dette tidsrommet og forsøke å omdanne organisasjonen i retning av marxisme-leninisme. *Det eneste riktige ville vært å stifte en marxist-leninistisk organisasjon allerede i 1972.*

Etter at marxist-leninistene gjorde opp med Fylkingen og gikk ut av organisasjonen, tok en type revisjonisme — trotskismen — fullstendig over ledelsen og organisasjonen ble derfor budbærer for «venstre»-frasemakeri og høyre-opportunisme. Fylkingen tok da opp fulle forbindelser med den internasjonale sabotasjeorganisasjonen «4. Internasjonale» og er siden da å betrakte som en *uforenlig fiende av alle progressive krefter.*

3. KSML—«KFI/m-l»: Baudeismen.

Kommunistforbundet (KSML) var opprinnelig en organisatorisk del av den revisjonistiske bevegelsen i Norden som har sine røtter i Sverige og er oppkalt etter sin leder — Frank Baude.

KSML hadde i 1971—1974 hovedsak samme politiske linje som søsterorganisasjonene i Skan-

«Folkets kampveg», EIK(m-l)s program, kom i 2. utgave i 1977.

EIK(m-l) ISLAND

Boligområde i Reykjavik

dinavia. Organisasjonen var kontrarevolusjonær og anti-marxist-leninistisk angående alle de viktigste kampspørsmål, og bygde derfor aldri sin politikk på marxismen-leninismens prinsipper. Det er nok å peke på standpunktet som organisasjonen tok til utvidelsen av fiskerigrensa til 50 mil i 1972, men da kjempet den mot utvidelsen i marxismen-leninismens navn!

Snart etter stiftelsen av KSML starta det kamp mellom ei gruppe som sto marxismen-leninismen nær og kontrarevolusjonære. Marxismen-leninismen vant delvise seire som bl.a. førte med seg at KSML gjorde sjølkritikk i noen *konkrete spørsmål*. Linjeendringa har til tross for dette aldri strukket seg til helheten eller til at den har bygd på en helhetlig sjølvvurdering og oppgjør med arven fra Baudeismen i organisasjonen.

Kampen mot revisjonismen i KSML/«KFI(m-l)» kan ikke vinne seier hvis ikke:

- a) Alle prinsippene i marxismen-leninismen er respektert fullt ut;
- b) Arbeidsstilen tar sikte på organisering av massekamp og helhetlig sjølkritikk;
- c) «Partiet» anerkjenner at KSML aldri har vært noen marxist-leninistisk organisasjon, men i stedet halv-trotskistisk og revisjonistisk i sitt prinsipielle grunnlag.

KSML mente at organisasjonen var ferdig til å stifte et kommunistisk parti i 1976 og inviterte bl.a. EIK(m-l) til å samarbeide om partistiftelsen. EIK(m-l) satte følgende betingelser for en felles partistiftelse:

1. Grunnleggende enhet mellom begge organisasjoner om marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning.
2. Grunnleggende enhet om organiseringa av partiet.
3. Grunnleggende enhet om enhetsfrontmetodene og linjene i de viktigste kampsakene.
4. At sjølve stiftelsesdatoen ble avgjort i forhold til dette og at den skulle bli bestemt av begge organisasjonene i fellesskap.

KSML aksepterte ikke disse betingelsene, hverken i ord eller praksis og stifta dermed sjøl «Islands Kommunistiske Parti (m-l)» våren 1976, på et grunnlag som var svært likt det KSML hadde stått på — uten virkelig helhetsvurdering av sin egen historie. «Partiet» har f.eks. den analyse av klassene at arbeiderklassen bare består av den produktive delen av klassen, men at f.eks. ekspeditører og vanlige kontorarbeidere ikke tilhører arbeiderklassen, men i stedet «småborgerlige mellomgrupper». *Dette er en alvorlig splittelsesvirksomhet i det arbeidende folkets rekke og i sin helhet i sterk motsetning til marxismen-leninismen.*

Den marxist-leninistiske verdensbevegelsen, som EIK(m-l) er en del av, har av naturlige grunner gått forbi «KFI(m-l)» og erklært EIK(m-l) som den *eneste* marxist-leninistiske organisasjonen på Island. «KFI(m-l)» er derfor et isolert fenomen i internasjonal målestokk og «partistiftelsen» har slett ikke forandra noe på det.

4. Kommunistisk Enhetsforbund (m-l).

EIK(m-l) er den første marxist-leninistiske organisasjonen på Island. EIK(m-l) oppsto gjennom den kampen marxist-leninistene førte mot revisjonismen i Fylkingen og KSML.

EIK(m-l) har helt fra starten vært en del av den marxist-leninistiske verdensbevegelsen. I begynnelsen brakte EIK(m-l) med seg en del av Fylkingens revisjonisme og gjorde en del alvorlige feil i sitt arbeid i 1975—76. En kunne spore disse feila til organisasjonens alvorlige revisjon av marxismen-leninismen. F.eks. satte organisasjonen fram en feil hovedmotsigelse (de viktigste motsetningene — arbeiderklasse/kapitalistklasse) i det islandske kapitalistiske samfunnet — sjøl om den analyserte allierte og fiender i den revolusjonære kampen i hovedsak riktig. Organisasjonen tøyde begrepet proletariat/arbeiderklasse over i mange samfunnslag og den la ikke sterk nok vekt på arbeiderklassens ledende

EIK(m-l) ISLAND

rolle i den revolusjonære kampen, — med kommunistpartiet som klassens fortropp. Det som tross alt gjør det at EIK(m-l) hele tida har vært en marxist-leninistisk organisasjon er at *i kampen mellom to linjer innenfor organisasjonen har marxismen-leninismen alltid hatt overtaket*. Dette beviser de to følgende fakta:

1. Organisasjonen har hele tida hatt ei riktig kamp-linje i alle de viktigste kampsakene.
2. Organisasjonen har hele tida kjempa kompromissløst mot revisjonismen og i den kampen seira marxismen-leninismen utvetydig.

EIK(m-l) har i hovedsak tatt riktig standpunkt til KSML's utvikling og historie og til foreninga av islandske marxist-leninister, men EIK(m-l) har derimot overvurdert utviklinga i retning marxisme-leninisme som kom til syne hos KSML.

EIK(m-l) legger nå fram dette vedtaket om foreninga av alle islandske kommunister. Bare de som slutter seg til kampen på grunnlag av det, arbeider i virkeligheten for oppbygginga av et marxist-leninistisk arbeiderparti — kommunistpartiet.

D. Oppsummering og vurdering av den islandske revisjonismen.

Revisjonismens styrke er uten tvil stor og mot den står marxismen-leninismen svakt — foreløpig. Årsaka til dette er at marxismen-leninismen led nederlag i en tidlig periode av KFI's historie. Omkring 1970 kan det slås fast at innflytelsen fra den marxist-leninistiske perioden i den islandske fagbevegelsen er forsvinnende liten. Marxist-leninistiske kamptradisjoner var da meget svake og fullstendig uorganiserte.

Fra 1970 har det skjedd den forandringa i den revisjonistiske leir at «venstre»-revisjonismen har vunnet innpass. På Island fins det derfor relativt sterk «venstre»-kommunisme. Årsaka til dette er fraværet av en marxist-leninistisk bevegelse, på samme tid som revisjonisme og sosialdemokratisme i Folkealliansen blir stadig mer avslørt for progressivt kampfolk. Dette bekrefter bare Lenins ord når han sier at «'venstre'-revolusjonæres innflytelse er ofte en straff for høyre-opportunistisk innflytelse i arbeiderbevegelsen».

Revisjonismens stilling i islandsk venstrebevegelse er sterk, troskistisk innflytelse relativt stor, og dessuten er det blitt stiftet et nytt politisk parti som står på «venstre»-revisjonistisk grunnlag med høyre i innholdet.

SEIER OVER DEN MODERNE REVISJONISMEN OG FORENING AV MARXIST-LENINISTER ER NÅ DET VIKTIGSTE SKRITTET FOR DEN ISLANDSKE REVOLUSJONÆRE BEVEGELSE!

V. SITUASJONEN I VERDEN.

A. HVA ER STILLINGA NÅ?

Over hele verden våkner folkene til bevissthet og over hele verden kjemper de to supermaktene USA og Sovjet for å sikre sin innflytelse og sine utbyttingsmuligheter.

Stadig djupere krise ryster den kapitalistiske verdens grunnpillarer, og supermaktene og andre imperialistiske land forsøker å velte byrdene over på de undertrykte landa og folket i egne land.

I motsetning til det som skjedde i den store verdenskrise i 30-åra blir Sovjet ikke lenger stående utenfor krise. Sovjet, som fortsatt lever i flomlyset av sosialismen fra Lenins og Stalins tid i manges minne, er nå en fascistisk kapitalistisk stat (statskapitalisme) og ei voksende imperialistmakt. Ser man på verden som helhet så er Sovjet en farligere imperialist enn USA ettersom Sovjet er voksende og på offensiven, mens USA er på tilbakegang.

Fire motsigelser er de viktigste drivkreftene i verdenssituasjonen nå:

1. Motsigelsen mellom de undertrykte nasjonene på den ene sida og imperialismen og sosialimperialismen på den andre sida.
2. Motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet i de kapitalistiske og revisjonistiske landa.
3. Motsigelser mellom de imperialistiske landa innbyrdes og da først og fremst motsigelsen mellom imperialismen og sosialimperialismen.
4. Motsigelsen mellom de sosialistiske landa på den ene sida og imperialismen og sosialimperialismen på den andre sida.

B. Hvor går utviklinga?

To hovedstrømninger utskiller seg klart i utviklinga i verden i dag.

For det første går supermaktene mot en ny oppdelingskrig. USA's og Sovjets gigantiske opprustningskappløp og deres stadig økende overgrep for å få økonomisk, militær og politisk kontroll over de mindre imperialistiske landa og spesielt landa i den 3. verden, og også den endringa i maktbalansen som har skjedd i de siste ti år — alt dette fjerner all tvil om at vi nå lever i ei *førkrigstid* og ikke i ei etterkrigstid. Supermaktene konferanser og avtaler om «avspenning», «gjensidig avrustning», er bare ytterligere ledd i krigsforberedelsene deres.

For det andre er den revolusjonære strømmen stadig voksende. Reaksjonens tidsbegrensede offensiv, som kontrarevolusjonens seier i Sovjet hadde stor skyld for, er nå blitt slått tilbake og hovedtendensen er revolusjonær offensiv. Denne offensiven deler seg i to:

- a) Voksende klassekamp og sosialistisk bevegelse i den kapitalistiske verden. Denne kampen har ikke minst skjerpa seg under kapitalismens stadig djupere krise.
- b) Offensiven i den nasjonale sjølstendighetskampen og de nydemokratiske revolusjonene i den 3. verden. Denne offensiven har fra den siste verdenskrigen og fra revolusjonen i Kina karakterisert verdenssituasjonen mer enn noe annet.

De revolusjonære kreftene, folket i de kapitalistiske landa og de undertrykte nasjonene er den eneste krafta som kan hindre oppdelingskrigen mellom supermaktene. Makter disse kreftene ikke å knuse imperialismen før den starter en ny verdenskrig, så er det klart at krigen vil føre med seg en ny bølge av revolusjoner, slik som alle tidligere kriger har gjort. Til tross for at

EIK(m-l) ISLAND

det nå eksisterer grusommere utslettelsesvåpen enn verden har kjent før, så er Mao Tsetungs ord fra 1946 fortsatt og alltid fullt ut gyldige:

«...utfallet av en krig blir bestemt av folkene, ikke av en eller to nye typer våpen. Alle reaksjonære er papirtigre. I sin framtoning er de reaksjonære fryktinngytende, men i virkeligheten er de ikke så mektige. På lang sikt er det ikke de reaksjonære, men folket som er virkelig mektige.» (Fra samtalen med den amerikanske korrespondenten Anna Louise Strong, aug. 1946.)

C. De revolusjonære kreftene og deres motstandere.

Som sagt foran, så er hovedmotsigelsen i verden motsigelsen mellom de undertrykte nasjonene på den ene sida og imperialismen og sosialimperialismen på den andre sida. En behøver ikke mer enn å se på de internasjonale konferansene som er holdt av FN for å se denne motsigelsen klart, og det er det samme om konferansene handler om kvinnekampen eller havretts-spørsmål eller hva som helst. I denne kampen er det de sosialistiske landa Kina og Albania som står i spissen, og de står i spissen for de revolusjonære kreftene over hele verden. Folkerepublikkene Nord-Korea, Vietnam, Laos og Kampuchea, folkene i landa i den 3. verden og arbeiderklassen og det arbeidende folket i de kapitalistiske og revisjonistiske landa — dette er de absolutt revolusjonære kreftene under ledelsen av Kina og Albania. Frigjøringskampen i den 3. verden har karakterisert den revolusjonære offensiven i de siste åra og den utgjør ei mektig kraft. Denne kampen har avfødt folkerepublikker som landa i Indokina og ethvert land hvor folkets kamp seirer, og er samtidig en trusel mot de imperialistiske landa og spesielt supermaktenes ekspansjon. Supermaktene forsøker å kvele denne frigjøringskampen og da står de skulder ved skulder, men hvis det ikke lykkes, konkurrerer de om påvirkning og innflytelse, som eksemplet Angola viser klart. Supermaktene er over alt den største fienden til folkenes kamp. Borgerskapet i de kapitalistiske og revisjonistiske landa prøver vanligvis å undergrave kampen og støtte seg til den ene av supermaktene, men det fins flere eksempler på at imperialistiske land og reaksjonære stater i den 3. verden inntar en progressiv stilling i *konkrete saker*, på grunn av egne interesser, og utvidelsen av den islandske fiskerigrensen er et godt eksempel på slikt. Dette fortjener støtte, sjøl om dette ikke gjør vedkommende stater til en progressiv kraft

generelt. Uten folkets kamp kan en ikke snakke om progressiv kraft.

D. Islandske kommunisters standpunkt til imperialismen.

Island er et imperialistisk land, sjøl om det er et lite land, dette betyr at den islandske kapitalismen er på et imperialistisk stadium og utbytter folket i andre land. Likevel fins det på Island imperialistisk innflytelse fra utenlandsk kapital, både økonomisk, politisk og militært. USA-imperialismens og EEC-imperialismens innflytelse blir stadig mer klar for stadig flere, mens innflytelsen til den sovjetiske sosialimperialismen ikke er like klar. Den vokser stadig på Island og har sine mektige talsmenn i partiene Folkealliansen (revisjonistpartiet) og Fremskrittspartiet (senterpartiet), som er SIS-kapitalens (SIS = kooperativene) talerør. Islandske kommunister kjemper mot *alle typer* av imperialistisk innflytelse og for forsvar av landets politiske, økonomiske og militære sjølstendighet.

De viktigste oppgavene i den anti-imperialistiske kampen er følgende:

1. Kampen mot Islands medlemskap i NATO og kampen mot de militære basene på Island og kampen mot alle militærpakter og alle militære overgrep fra supermaktene.

2. Kampen for full råderett over 200 mils fiskerigrense og territorialgrense og kampen mot all rovdrift på ressursene. Denne kampen må også rettes mot den islandske kapitalen, ettersom den utvida fiskerigrensa i **den hensikt å sikre seg sjøl maksimal profitt ved rovdrift** og for å kunne bruke fiskebankene som handels-gjenstand i sine forbindelser med utenlandsk kapital.

3. Kamp mot all tilknytning til og medlemskap i EEC og kamp mot utenlandsk storindustri og utenlandske investeringer på Island.

4. Å avsløre Sovjets imperialistiske karakter og å kjempe mot begge supermaktene og deres militærpakter. Avsløring og kamp mot supermaktenes krigsplaner og krigsfaren er en veldig oppgave.

Arbeiderklassen er den eneste urokkelige anti-imperialisten. Den bygger opp en brei front av alle anti-imperialistiske krefter i kampen mot imperialismen.

1. sept. — 1976

Kommunistisk Enhetsforbund (marxist-leninister)
Reykjavikavdeling/Akureyriavdeling.

OFML er AKP(m-l) sin syster-organisasjon på Færøyaner. I fjor kom det første nummeret av avisa «ARBEIDID» ut, den første kommunistiske avisa som er blitt utgjeven på Færøyaner. Vi prentar her fire artikler fra nr. 2 - 1976.

Færøyske kommunister mot revisjonisme og sosialimperialisme

FÆRØYSKE KOMMUNISTER MOT REVISJONISME OG SOSIALIMPERIALISME

Den openhjartige majoren

I fjor uttalte den danske major Jensen seg altfor openhjartig om føremålet med dei militære NATO-installasjonane på Færøyane. Her er kommentaren i Arbeidid nr. 2 - 1976.

MAJOREN SNAKKA SANT

Sidan Klaksviksstriden midt i femti-åra har valet av danske embetsmenn på Færøyane vore slik at dei glattaste og penaste og mest «diplomatiske» er tekne fyrst. Ein Rytter ville vore utenkjande i våre dagar.

No får dei pålegg om å prata vent med dei innfødde og ikkje øsa dei opp på noko vis.

Dette løyner den verkelege makta som danske embetsmenn har. Ingen kan vera så ufin at han set utnamnet imperialist på den pene fullmektig Petersen i statsadministrasjonen, han som alltid helsar så folkeleg og tilmed et færøysk mat.

Og dei kommandørkapteinane, flyoberstane og andre som kjem som gjester til landsstyret kvart år, både for det eine og det andre, dei er elskverdige menn som ikkje eingong kjem i uniform, men i søndagskleda som kvar annan lovtingsmann.

Men unntaket stadfestar regelen. Og mindre avsløpne menn, som ikkje har skjøna anna enn å seia den nakne sanninga, kjem utan å vilja det til å avduka stoda slik ho verkeleg er. Og gjennom orda til B.J. Jensen, major, kom den sanninga fram, som folk trass i alt har visst om, men har gøymt bort no i fleire år.

At sanninga kom fram er ikkje minst takk vera det framifrå journalistiske arbeidet og fotoarbeidet til folka i avisa «Magn». Det er diverre alt for langt mellom verkeleg godt avisstoff på Færøyane, då journalistane verkeleg oppfyller kravet om å vera augo og øyra for folket.

KVA SA MAJOREN

For det fyrste stadfesta majoren den fåren for militær aggresjon som Mjorkadalsbasen stiller oss overfor. At han ikkje er laga for å verja Færøyane, men er ei brikke i spelet mellom dei to krigsgalne supermaktene USA og Sovjet. At Mjorkadalsbasen har til oppgåve å vakta dei nogjeldande samfunnstilhøva, saman med politiet. Og at dei danske militære styresmakter undervurderer den færøyske militærmotstanden fælende svært mykje.

KRIGSFÅREN I DAG

Diverre er det slik at alle som har augo å sjå med, må vedgå at fåren for krig er stor i dag.

På den eine sida har vi den eine supermakta, USA, som freistar å tvihalda på den makta som ho har hatt i verda sidan den siste verdskrigen ved å rusta veldig opp.

På den andre sida har vi den andre supermakta, Sovjetsamveldet, som freistar å ta plassen etter USA ved å rusta endå meir opp.

Det finst dei som ser ei trygd for at det ikkje kan koma krig i den veldige opprustninga til desse to statane.

Det må vera det same som at ein mann som sit på ei kruttønne, trur at han vert tryggare ved å gjera kruttønna større.

MJØRKADALEN I FÆRØYSK INNANRIKSPOLITIKK

På Færøyane som andre stader, held klassestriden fram heile tida. Dei arbeidande klassane må kjempa for kvar lita betring i løn og levevilkår. Dei klassane som har eigedom, freistar med alle krefter å setja det dei eig inn på å verja førerrettane sine, slik ein kan sjå overalt.

Og skulle det gå heilt gale, så har dei herskande klassane nå fått vitnemål frå major Jensen om at det skal koma mjørkadalsmenn og hjelpa dei. Dette er eit mønster vi kjenner frå andre stader. NATO-makta er i stor mon vend mot «femtekolonnen». Femtekolonnen, det er kvar og ein som kjempar for å endra det urettvise samfunnssystemet vi har. Det kan vera arbeidsfolk som streikar for betre kår, grupper som seier at dei har ei viss politisk tenking, fiskarar som kjempar for dei avtalane som lovgjevarmakta vil nekta dei etter press frå Fiskesalet og bankane, osv.

DET ER INGEN MOTSTAND PÅ FÆRØYANE

At majoren var så openhjartig, det kjem mest av at han har vore i god tru.

Han har hatt gode grunnar for å tru at militærsaka berre var ein partipolitisk sutteklut.

Det er jo prova gong på gong at lagtingspolitikarane ikkje står for det dei seier. Det same lagtinget og landsstyret som har eit klårt standpunkt i militærspørsmålet, byr neste dagen ein hop av militært skrammel til midtdag.

Byrådet i Tórshavn har ikkje løfta ei hand for å verja borgarane sine mot den sosiale skaden som har oppstått av at 100—200 militærpersonar har pressa seg inn i byen.

Men no ser det ut at det skal bli ei vending.

FÆRØYSKE KOMMUNISTER MOT REVISJONISME OG SOSIALIMPERIALISME

Hermann Oskarsson, formann i OFML: NATO-hæren vekk frå Færøyane

22.august 1976 vart det arrangert eit demonstrasjonsmøte i Mjorkadal på Færøyane mot Nato-basen på øya. Vi gjengir her talen som Hermann Oskarsson, formannen i OFML, heldt på dette møtet. Talen sto i nr. 2-1976 av avisa «Arbeidid».

Eg meiner det er særleg to grunnar til å protestera mot at vi har fått ein NATO-base i Mjorkadal. Og grunnane er av eit slikt slag at det er grunn til å gjera meir enn å protestera.

Den fyrste grunnen er at Færøyane er i stor fære der som dei to supermaktene fer laus på einannan.

Den andre grunnen er at NATO-hæren er eit trugs-mål mot den sjølvsgde demokratiske retten vi har til å avgjera alt som vedkjem landet vårt.

Om den fyrste færen. Dei to supermaktene USA og Sovjetsamveldet har rusta seg stadig betre ut med våpen dei siste 20 åra. Og kvifor gjer dei no det?

Dersom vi vil ta lærdom av den andre verdskrigen, så er stoda heilt grei.

USA-imperialismen har hatt avgjerande makt i verda sidan den andre verdskrigen, og ingen har kunna kappast med denne penge- og våpenmakta. USA har vunne seg makt i dei fleste koloniane og har gjort seg rik på dei, medan desse landa har blødd for det. USA har hatt den same rolla som alle europeiske kolonimakter hadde før den andre verdskrigen.

Men Sovjetsamveldet som før var eit sosialistisk land, er no blitt eit land av same slaget, og ikkje berre like sterkt, men endå sterkare imperialismakt i dag enn USA.

Sovjet fekk seg ikkje makt i nokon koloniar til å byrja med. Når så dei nye herrane i Kreml byrja å rusta seg ut til kappestrid med USA, ein svært blodig kappestrid, var målet berre eitt, verdsherredøme. Nett same rolla som Tyskland hadde føre andre verdskrigen.

Sovjets innmarsj i Angola er eit prov på styrken og omsynsløysa til herrane i dette stykket. Og ingen torde å mukka imot dette. Ikkje ein gong USA. For Sovjet er i dag sterkare når det gjeld våpen og har vunne finan-

Det vert klårt for folk at ingenting vert borte om ein ikkje tek saka i egne hender. Møtet i Mjorkadal (som trass i at journalistane i «Tingakrossur» og «Sosialin» ikkje hadde pussa brillane den dagen) samla mellom 500 og 1000 folk (mellom 175 og 200 bilar sto parkert omkring det skiltet som politiet sette opp rett framfor

siell makt i alle dei austuropeiske landa, India, Kuba osv.

Denne kappestriden om verdsherredømet minnar svært nøye om stoda før den andre verdskrigen. Begge supermaktene bur seg til krig, men pratar om fred. I fjor møttest partane i Helsinki for å prata om fred, semje og brødreleg. Dette er mest den same fredsbodskapen som ein hørde frå München ein gong, men som ende med krig.

Og dette må takast på ramt alvor. Færøyane ligg i frontlina. På grunn av Mjorkadalsbasen er vi ein av dei fremste områda som ligg opp til staden der begge supermaktene møttest, der børsemunningane når kvarandre. Dette har majoren gjeve vitneprov om. Det har kanskje mindre å seia, for vi har fått eit anna, meir pålitande vitneprov.

Krigsførebuingane er ikkje lenger så gøynde og løynlege. Sovjet har halde øvingar som peikar på at vi ligg i eit område der elden vil fengja fyrst.

Det var dei såkalla knipetongøvingane. I den eine øvinga la marine og fly ei knipetong kring Europa. Den eine armen innefrå Middelhavet og ut i Atlanterhavet og den andre armen nord frå Kola-halvøya og vestover til Færøyane nord for oss.

Dette er ikkje gissingar, men velgrunna tankar.

Krig kjem ikkje ut av ingenting. Langt i frå. Det er ein strid om å vinna avgjerande makt over alle land i verda og dei rikdomane som finst der. Det er dette som har valda begge verdskrigane i vår tid. I 1939 kom Tyskland til duka bord, og i dag er det Sovjet som kjem til duka bord.

Men nettopp fordi det er ein strid om landa i verda, kan vi hindra dette samanstøtet. Vi vil ikkje vera kulefangar eller kanonføde for noka supermakt. Og det vil ingen i heile verda. Vi skal og vi kan hiva supermaktene ut. La det polske folket hiva den sovjetiske hæren ut. Og la oss fylgja dei og hiva ut den andre parten, NATO-hæren.

møtet), var eit samstemt og sterkt tilsvar til den openhjartige majoren.

Det er von om at det veks ei rørsle ut or dette som krev at Færøyane skal rivast laus frå all aggresjon, militær eller annanslags, og frå alle utanlandske makter.

FÆRØYSKE KOMMUNISTER MOT REVISJONISME OG SOSIALIMPERIALISME

«Arbeidid» Færøyane: VEKSANDE SOVJETISK ROVFISKE

I den siste tida har kjempestore fabrikktrålarar frå Sovjetsamveldet ausa opp fisk utanfor kysten av Aust-Grønland.

80 sovjetiske fabrikktrålarar frå 2000 til 5000 BRT, har drege på fiske utanfor kysten av Aust-Grønland dei siste månadene. Talet har vakse snøgt, for det er berre stutt tid sidan det berre var 40 trålarar på desse felta. Jakup Magnusson, leiaren for det islandske fiskegranskingsinstituttet, som har vore ved Aust-Grønland, kallar desse sovjetiske fiskefartya for «støvsugarar», for dei freistar å fiska opp all fisk som finst der, utan skilnad for storleik eller slag. Småfisken malar dei til mel. Dette snøgt veksande sovjetiske rovfisket har sett ein støkk i somme grønlendingar. Då ein sovjetisk statsråd vitja Grønland i slutten av juni, vart han møtt av unge grønlendingar som demonstrerte mot han og kravde at Sovjetsamveldet måtte stogga dette rovfisket.

VEKSANDE FJERNFISKE

Då arbeidarklassen rådde i det sosialistiske Sovjetsamveldet, vart det berre lagt vekt på heimefiske. Men etter at ein ny overklasse tok makta i Sovjetsamveldet og atterreiste kapitalismen i ei statskapitalistisk form, har landet bygd fjernfiskeflåten sin ut i stor mon. I 60-åra vart det bygt heile fiskeflåtar av kjempestore morskip som fiskar på alle verdshava. I dei siste 20 åra er det sovjetiske fisket blitt dobla 11 gonger. I 1974 fanga Sovjetsamveldet oppmot 1/6 av all fiskefangst i verda, og av dette vart 9/10 teke på landgrunna til andre land.

Det er særleg landa i den 3. verda som vert råka av dette rovfisket, og særleg afrikanske land. Fiskefangsten Sovjet driv i Sør-Atlanteren voks frå 44.000 tonn i 1960 til 460.000 tonn i 1965 og 1.900.000 tonn i 1973. Meir enn 4/5 av denne fangsten vart teke utanfor den vestafrikanske kysten, frå Gibraltarstredet til Kapp Godthåp.

ALVORLEGE FYLGJER

Det sovjetiske rovfisket har fått alvorlege fylgjer for mange land.

Mot slutten av 1972 kom det ein sovjetisk fiskeflåte inn på den pakistanske landgrunna. Ved å nytta kjempestore fiskefartyg med djuptgåande trål, vart så å seia all fisk fanga opp før han kom inn til den pakistanske kysten. Etter berre 6 månader hadde den sovjetiske fiskeflåten rydda ut ein så stor lut av fiskestammen at 1/3 av den pakistanske fiskeflåten måtte leggjast ved

kaia, meir enn 6000 fiskarar mista arbeidet og landet tapte 150 millionar pakistanske kroner i utanlandsk valuta.

JAPAN

I Japan kjem det jamnleg ein sovjetisk fiskeflåte under leiing av eit morskip på 10.000 tonn inn på landgrunna i fisketida og trålar utan omsyn, øydelegg garn og anna utstyr for dei japanske fiskarane og skader botnen. Japanske fiskarar har protestert kraftig mot dette rovfisket som øydelegg utkommet for dei.

KANADA

Det sovjetiske fisket ved Kanada voks frå 1968 til 1973 frå 794.00 tonn til 1.357.000 tonn, og gjorde stor skade på fiskestammen. Dette førte med seg at den kanadiske fangsten gjekk ned i same tidsrom frå 1.263.000 tonn til 922.000 tonn.

DEI NORDISKE LANDA VERT RÅKA

Også dei nordiske landa er blitt råka av det aukande sovjetiske rovfisket.

NOREG

Nytt frå Noreg i slutten av juni fortel at om lag 300 fabrikktrålarar frå Sovjetsamveldet og andre land driv fangst i Barentshavet mellom Nord-Norge og Bjørnøya.

Det er mange fleire sovjetiske fiskefarty på frå 1000 til 7000 tonn enn det som er fastsett i avtalen om fiske i dette området, og dei fylgjer heller ikkje den flernasjonale avtalen om maskevidde.

FINLAND

Fiskarar i Ahvenanma-distriktet har lenge kravd at det vert sett kvotar for utanlandsk fiske i Bogskarområdet, som er det einaste fiskefeltet som det går an å fiska på om vinteren. Harmen mot det sovjetiske rovfisket i dette området er så stor at det sovjetiske konsulatet i distriktet vart steina og måla over med slagord som kravde at det sovjetiske rovfisket måtte stoggast.

SVERIGE

Olsokdagen kom det nytt frå Sverige om at det var sett 50 sovjetiske trålarar innanfor havgrensa, berre nokre få sjømil sør for øya Öland. Dei vart drivne bort av svenske kystvaktbåtar.

Dei siste 2 åra har ein sett sovjetiske skip fiska innanfor fiskegrensa til meir enn 30 land. Det er ingen grunn til å undrast på at Sovjetsamveldet er lite nøgd med utvidingane av fiskegrensa til 200 sjømil frå ein del land. Sovjet protesterte mot den islandske utvidinga av fiskegrensa til 200 sjømil, og på dei internasjonale fiskekonferansane har dei freista å hindra av all makt at kyststatane skal få full råderett over sine egne sjøområde.

FÆRØYSKE KOMMUNISTER MOT REVISJONISME OG SOSIALIMPERIALISME

Danske kommunistar forsvarar Færøyanes rett til sjølvstyre

Vi prentar her ein artikkel frå nr. 2 av avisa «Arbeidid», som syner korleis danske kommunistar og revisjonistar har motsett syn på spørsmålet om færøysk sjølvstyre. Dei danske kommunistane i KAP hevdar det færøyske folket sin rett til nasjonalt sjølvstyre og løsriving frå Danmark, medan revisjonistane i DKP går mot desse prinsippa

KFML — den danske systerorganisasjonen til OFML — har no kunngjort framlegget sitt til program for Kommunistisk Arbejderparti (KAP), som snart vert skipa. Her vert det sagt fylgjande om den danske imperialismen på Grønland og Færøyanes:

«KAMPEN MOD DANSK IMPERIALISME

Danmark er et lille imperialistisk land i det imperialistiske verdenssystem.

Danmarks nationale suverænitet undergraves og trues af de imperialistiske supermagter og af de mellemstore imperialistiske magter.

Men samtidig deltager det danske imperialistiske borgerskab i udbytningen af folkene i den tredje verden. Danske monopoler er placeret i en række lande i den tredje verden, og gennem kapitaleksport deltager det danske borgerskab i udsugningen af folkene i den tredje verden.

Dertil kommer, at Danmark selv er en imperialistisk kolonimagt. Grønland og Færøerne er underlagt den danske stat.

.....

Færøerne undertrykkes ligeledes økonomisk og politisk. Færøernes afhængighed af Danmark medfører en ensidig udvikling af den færøske økonomi, og afhængighedsforholdet udbygges yderligere gennem den danske bankkapital og gennem dansk kontrol med Færøernes import. Færøerne anvendes desuden som militært støttepunkt for NATO. Kommunistisk Arbejderparti støtter det færøske folks kamp for national uafhængighed og løsrivelse fra Danmark.

Kommunistisk Arbejderparti støtter det færøske folks kamp imod den danske kontrol med færøsk økonomi.

Kommunistisk Arbejderparti støtter det færøske folks kamp imod supermagterne og især imod NATOs anvendelse af Færøerne som militært støttepunkt.» (Vår understreking.)

OG KVA SEIER DEI DANSKE REVISJONISTANE?

Det er svært interessant å samanlikna det standpunktet dei danske marxist-leninistane tek til færøysk sjølvstyre med standpunktet til dei danske revisjonistane i Danmarks Kommunistiske Parti (DKP), som er brodrpartiet til KFF («Færøysk Kommunistisk Parti» — ein revisjonistklikk på Færøyanes, red.)

I framlegget sitt til nytt program (1975) seier DKP dette om standpunktet sitt til færøysk sjølvstyre:

«Færøerne. Det færøske folk må sikres ret til fuldt nationalt selvstyre. Kun på dette grundlag kan statsfællesskabet videreføres. Et demokratisk Danmark må gøre op med alt dansk formynderi i forholdet til Færøerne, bl.a. således, at Lagtingets beslutninger, om at NATO skal ud af Færøerne, træder i kraft, at Færøerne selv får ret til at bestemme fiskerigrænsen — uanset dansk handelspolitik, og må give dem selvstændige muligheder for at holde sig fri af imperialismens blokke.

Det må ydes støtte til de færøske folks materielle og kulturelle udvikling på nationalt grundlag.» (Vår understreking.)

Er det nokon som ser skilnaden?

SOVJETSAMVELDET ER IMPERIALISTISK

Årsaka til dette verdsomfemnande rovfisket til Sovjetsamveldet er jakta som den nye sovjetiske overklassen driv på størst mogleg profitt. Sovjetsamveldet er i dag vorte ei sosialimperialistisk supermakt. Vi kallar det sosialimperialistisk, av di det er «sosialistisk» i ord, men imperialistisk i handling.

Som Lenin har synt, må eit imperialistisk land stadig auka si utbytting av arbeidet og naturrikdomane i andre land. Sovjet har difor sett det opp som ein viktig del av den nye 5-årsplanen sin å auka det «økonomiske sam-

arbeidet» med andre land, og siktar t.d. mot å auka rovfisket sitt med om lag ein tredel (30—32 %) i desse fem åra.

Det er såleis klårt at den sovjetiske supermakta vil auka utbyttinga si av andre land med all makt. I fisket vil vi få sjå auka rovfiske og fleire brot på reglar om maskevidd, fangstkvotar og fiskegrenser.

Folk som meiner at Sovjetsamveldet framleis er sosialistisk vil få augo opp for denne utbyttinga, og det må bli reist politisk strid mot sovjetiske åtak på interessene til det arbeidande folket på Færøyanes.

KOMMUNISTISK ARBEJDER REIS KAMPEN MOT

Kommunistisk Arbejderparti ble stifter 20 - 21/november 1976, og er AKP(m-l)'s søsterparti i Danmark. I og med partistiftelsen ble 8 års partibyggende arbeid i KFML avsluttet og den danske arbeiderklassen kunne konstatere at en strategisk begivenhet hadde funnet sted: Det kommunistiske partiet var gjenreist. Vi trykker her utdrag av programmet som tar opp den internasjonale situasjonen og kampen mot imperialismen.

3. DANMARK OG KAMPEN MOD SUPERMAGTERNE

Også Danmark er utsatt for de to imperialistiske supermagners aggresjon.

Danmark er medlem af NATO og dermed underlagt den amerikanske imperialismes verdensstrategi. Det danske militærapparat er uløseligt forbundet med USA-imperialismens kapløb med socialimperialismen om herredømmet i Europa. Som medlem af NATO vil Danmark derfor uundgåeligt blive inddraget i en militær konfrontation mellem USA- og socialimperialismen.

Danmark har en vigtig militærstrategisk placering. Danmark behersker indsejlingen til Østersøen og kan i givet fald lukke af for passage. Denne beliggenhed er af afgørende betydning for supermagterne.

Fra syd og øst er Danmark truet af socialimperialismen og dennes aggressive militære pakt, Warszawa-pakten. Warszawa-pagttropper er stationeret mindre end 100 km fra Danmarks grænse, og den sovjetiske Østersøflåde udgør en permanent trussel mod de danske kyster.

Danmarks nationale suverænitet er således undergravet af USA-imperialismen og truet af socialimperialismen.

Kampen mod supermagterne er et livsspørgsmål for den danske arbejderklasse og det danske folk. Det er selve den danske nations eksistens, som står på spil.

Kommunistisk Arbejderparti vil rejse og udvikle kampen mod begge supermagter, bekæmpe enhver national selvopgivelse, bekæmpe pacifistisk 'Hvad-kan-det nytte'-mentalitet og mobilisere til kamp imod supermagnernes aggresjon imod Danmark og til antiimperialistisk solidaritet med folk og nationer, som udsættes for supermagnernes udbytning, undertrykkelse og militære overfald.

Kommunistisk Arbejderparti vil arbejde for en bred enhed i kampen mod de imperialistiske supermagter med kampen for den nationale selvbestemmelsesret som politisk grundlag.

Kommunistisk Arbejderparti vil bekæmpe revisionisternes forsøg på at revaske socialimperialismen og på at fremme socialimperialismens interesser i Danmark.

I kampen mod de imperialistiske supermagter rejser Kommunistisk Arbejderparti kravet om Danmarks udmeldelse af NATO. Målet er et alliancefrit Danmark.

I kampen mod supermagterne rejser Kommunistisk Arbejderparti krav om, at danske stræder og sunde spærres for supermagnernes flåder, at flåde- og militærøvelser standses på dansk territorium, og at den dansk-vesttyske fælleskommando nedlægges.

I kampen mod supermagterne må det danske folk arbejde for NATO- og Warszawa-pagtens nedlæggelse, for fjernelsen af alle supermagts-tropper på fremmed territorium, for nedlæggelsen af alle danske FN-kontingenter og for solidaritet med den tredje verdens folk.

Kommunistisk Arbejderparti vender sig imod den såkaldte u-lands-hjælp, der er et redskab for danske kapitalinteresser til udbytning af folkene i Den tredje Verden.

I kampen mod supermagterne må det danske folk først og fremmest støtte sig på egen indsats, men samtidig må der rejses kamp for at udvikle en fælles kamp, ikke mindst mellem de europæiske folk, imod de to supermagter.

Danmark er en del af Norden. De nordiske lande er samlet utsat for supermagnernes aggresjon. De nordiske folk må udvikle og styrke en

PARTI, DANMARK: BEGGE SUPERMAKTENE

fælles kamp imod supermagterne, kæmpe for et alliancefrit Norden, bekæmpe flåde- og andre militærøvelser på nordisk territorium og i nordiske farvande og forene sig med den tredje verden i kampen mod supermagterne.

4. DANMARK I EUROPA

Danmarks nationale suverænitet er imidlertid ikke kun truet af de to imperialistiske supermagter. Danmark er medlem af EF, der er et instrument for de store vesteuropæiske monopolars bestræbelser på at øge udbytningen og undertrykkelsen af den vesteuropæiske arbejderklasse. En følge af samvirket mellem de europæiske monopoler er nedbrydningen af de mindre landes suverænitet.

EF er en sammenslutning af europæiske imperialistiske lande på de store magters betingelser. EFs udenrigspolitik har til formål at skabe en vesteuropæisk supermagt, der kan tage kampen op imod USA- og socialimperialismen.

I disse bestræbelser kommer EF til at stå i et modsætningsforhold til supermagterne; dette modsætningsforhold kan i visse tilfælde midlertidigt svække de to supermagter, men grundlaget for EFs politik er ikke kampen mod supermagterne, men stræben efter selv at blive en supermagt.

Arbejderklassen og de europæiske folk kan ikke støtte sig på de europæiske monopoler i kampen mod supermagterne. Kun ved at bekæmpe de europæiske monopolars nedbrydning af den nationale selvbestemmelsesret og ved at bekæmpe de europæiske monopolars skærpelse af udbytningen og undertrykkelse af den europæiske arbejderklasse kan de europæiske folk på én og samme tid skabe et gunstigt udgangspunkt for et ligeberettiget samvirke mellem de europæiske folk i kampen mod supermagterne og frigøre sig fra egne monopolars skærpelse af undertrykkelsen og udbytningen ved hjælp af EF.

Kampen mod EF er en antiimperialistisk kamp. Denne kamp retter sig ikke blot mod de europæiske monopolars nedbrydelse af de enkelte nationers selvbestemmelsesret, men også imod EF som et redskab for den vesteuropæiske imperialismes udbytning af den tredje verden.

Kommunistisk Arbejderparti vil arbejde for, at Danmark kommer ud af EF; Kommunistisk

Arbejderparti vender sig imod opbygningen af en europæisk politisk og militær union.

Kommunistisk Arbejderparti sætter kampen mod EF i forhold til kampen mod de to supermagter; kampen mod supermagterne må føres på arbejderklassens og de europæiske folks betingelser — ikke på de europæiske monopolars.

5. DET NATIONALE FORSVAR

I kampen mod de imperialistiske supermagter, for et alliancefrit Danmark og for national selvbestemmelsesret kan den danske arbejderklasse og det danske folk ikke støtte sig på det danske militærapparat.

Det danske militærapparats vigtigste funktion er at tjene borgerskabet til undertrykkelsen af arbejderklassen. En støtte til det danske militær ville videre betyde, at den danske arbejderklasse kapitulerede over for borgerskabet, som altid har forrådt nationen og solgt ud af dens interesser.

I kampen for national selvbestemmelsesret og for nationens eksistens må den danske arbejderklasse støtte sig på egne kræfter.

Kommunistisk Arbejderparti arbejder for at nedbryde borgerskabets militærapparat. Kun en væbnet arbejderklasse og et væbnet folk kan forhindre supermagtsaggression og være et værn om den danske nation.

Samtidig med, at Kommunistisk Arbejderparti arbejder for at nedskære bevillingerne til militærapparatet, vender det sig imod pascifistiske paroler om afrustning, som dels er udtryk for national selvopgivelse, og som dels er udtryk for illusioner om, at det under kapitalismen er muligt at afskaffe kernen i borgerskabets voldsapparat.

Kommunistisk Arbejderpartis mål er et folk i våben. Kampen under den tysk-imperialistiske besættelse af Danmark viste med al tydelighed, at den danske arbejderklasse er hovedkraften i kampen for national uafhængighed, og at arbejderklassen i denne kamp står over for et borgerskab, der forråder nationen; derfor må arbejderklassen gennem sin egen bevæbning sikre nationens forsvar.

6. KAMPEN MOD DANSK IMPERIALISME

Danmark er et lille imperialistisk land i det imperialistiske verdenssystem.

KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI: REIS KAMPEN MOT BEGGE SUPERMAKTENE

Danmarks nationale suverænitet undergraves og trues af de imperialistiske supermagter og af de mellemstore imperialistiske magter.

Men samtidig deltager det danske imperialistiske borgerskab i udbytningen af folkene i den tredje verden. Danske monopoler er placeret i en række lande i den tredje verden, og gennem kapitaleksport deltager det danske borgerskab i udsugning af folkene i den tredje verden.

Dertil kommer, at Danmark selv er en imperialistisk kolonimagt. Grønland og Færøerne er underlagt den danske stat.

Det danske borgerskab udplyndrer de grønlandske naturressourcer, affolker de grønlandske udsteder, fører en diskriminerende lønpolitik og stræber efter en likvidering af den grønlandske natur. Det danske borgerskab har overdraget dele af Grønland til den amerikanske imperialisme.

Kommunistisk Arbejderparti støtter det grønlandske folks kamp for national uafhængighed og løsrivelse fra Danmark.

Kommunistisk Arbejderparti støtter det grønlandske folks kamp imod udplyndringen af dets naturrigdomme og mod det danske borgerskabs udsugning af det grønlandske folk.

Kommunistisk Arbejderparti støtter det grønlandske folks kamp imod den amerikanske imperialismes besættelse af grønlandsk territorium og imod socialimperialismens voksende trussel mod folkene i de nordatlantiske egne.

Færøerne undertrykkes ligeledes økonomisk og politisk. Færøernes afhængighed af Danmark medfører en ensidig udvikling af den færøske økonomi; og afhængighedsforholdet udbygges yderligere gennem den danske bankkapital og gennem dansk kontrol med Færøernes import. Færøerne anvendes desuden som ilitært støttepunkt for NATO.

Kommunistisk Arbejderparti støtter det færøske folks kamp for national uafhængighed og løsrivelse fra Danmark.

Kommunistisk Arbejderparti støtter det færøske folks kamp imod den danske kontrol med færøsk økonomi.

Kommunistisk Arbejderparti støtter det færøske folks kamp imod supermagterne og især imod NATOs anvendelse af Færøerne som militært støttepunkt.

Typografene i «Berlingske Tidende», demonstrerer mot arbeidsretten.

AKP(m-l):

UTTALELSER OG HILSENER OM INTERNASJONALE SAKER

FRA JULI 1976 — DESEMBER 1976

Polens arbeidere til kamp mot kapitalistisk utbytting

Klassekampen 52/76 (6/7)

Mandag 28.juni sendte Arbeidsutvalget i AKP(m-l) ut denne uttalelsen:

Den polske arbeiderklassen har på nytt vist sin forakt for Gierek-regimet. Fredag 25.juni satte arbeiderne over hele landet i verk militante streiker. Partisjef Giereks forsøk på å heve matvareprisene med opp- til 100 prosent ble slått tilbake.

REAKSJON MOT KAPITALISMEN

De enorme prisøkningene var den direkte årsaken til opp- roret. Men på samme måten som i desember 1970 var aksjonene retta mot følgene av at kapitalismen er innført på nytt i Polen. Dyrtida er et resultat av det byråkrat-kapitalistiske vanstyret som hersker i Polen i dag.

Etter opprøret i desember 1970 har Gierek-regimet prøvd å late som om de forer en »arbeidervennlig» politikk. Aksjonene fredag viser at denne politikken har falt i grus. Krisa i den kapitalistiske øko-

nomien forverres. Byrdene blir velta over på arbeiderklassen.

Krisa blir ekstra hard fordi det sosialimperialistiske Sovjet har gjort Polen til et lydrike og driver stortilt utplyndring av naturressurser og økonomi.

BRESJNEV OG GIEREK FRYKTER FØLGENE

Trass i at de sitter med mektig våpenmakt, turde quislingen Gierek og Moskva knapt å sette inn politi og hæravdelinger mot de streikende arbeiderne.

livende redd for å miste kontrollen over sin imperialistiske »forgård» i Warszawapaktlanda, på samme måte som USA frykter som pesten å miste kontroll i Vest-Europa. Slår det sprekker i denne »forgården», står mye på spill for denne supermakta som konkurrerer med USA om verdensherredømmet.

Streikene viser også hvor falsk snakket til de moderne revisjonistene er når de lovpri- ser »det sosialistiske Polen», der

»arbeiderklassen har makta», osv. Streikene viste tvert om at arbeiderne er fratatt makta over staten, at kapitalismen er gjeninnført, og at arbeiderne derfor slåss mot diktaturet av borgere og parti- pampere. »NKP» og SV-ledelsens falske myte om »sosialismen i Polen», som i Sovjet, har på nytt fått et skudd for baugen.

ET STRÅLENDE EKSEMPEL

Den polske arbeiderklas- sen har gitt oss et strålende eksempel: De våger å reise kamp mot det sosial-fascistiske diktaturet i Polen og mot supermakta Sovjet som står bak Gierek. Vi hilser Polens revolusjonære arbeiderklasse. Vi hilser på samme måte Polens Kommunistiske Parti, som er forbudt av Giereks falske «kommunistparti». PKP har fra 1965 gått i spissen for arbeidernes kamper, de har reist parolen om å styrte det borgerlige diktatur og opprette proletariatets diktatur. En dag vil denne kampen bli kron- et med seier

Arbeidsutvalget i AKP(m-l)

AKP(m-l): UTTALELSER OG HILSENER OM INTERNASJONALE SAKER

AKP(m-l) hilser 55-årsdagen til KKP

Klassekampen 52/76 (13/7)

29.juni var det 55 år siden Kinas Kommunistiske Parti ble oppretta. Dette var ei historisk hending for den revolusjonære verdensbevegelsen. I samband med årsdagen sendte arbeidsutvalget i AKP(m-l) følgende hilsningstelegram:

Til Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti
v/formann Mao Tse-tung.
Kjære kamerater.

Vi sender dere våre hjerteligste gratulasjoner i anledning 55-årsdagen for det store, strålende og seierrike Kinas Kommunistiske Parti.

KKP, leda av formann Maos korrekte marxist-leninistiske

linje, er den mektige garantisten for at Kina skal fortsette å være rødt og bygge sosialismen og kommunismen. KKP i ledelsen for arbeiderklassen og folket i Kina, er garantisten for at borgerlige politikere som Liu Chao Chi, Lin Piao og Teng Hsiao-ping ikke vil lykkes i å styrte proletariatets diktatur og gjenopprette kapitalismen i Kina.

KKP, vegleda av den proletariske internasjonalismen, er garantisten for at Folkerepublikken Kina skal fortsette å være et mektig bolverk mot sosialimperialismen, USA-imperialismen og all reaksjon, og en mektig støtte for de kjempende folkene, proletariatet og kommunistene over hele verden.

Det norske arbeidende folket, som er trua både av den aggressive sovjetiske sosialimperialismen og den andre supermakta USA-imperialismen, veit å verdsette den konsekvente støtten det får fra Folkets Kina leda av KKP. De norske kommunistene i AKP(m-l) veit å verdsette det strålende eksemplet og de rike erfaringene vi har fått fra de kinesiske kommunistene, leda av formann Mao.

LENGE LEVE KINAS KOMMUNISTISKE PARTI!

LEVE MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGS TENKNING!

29.juni 1976,
for Arbeidsutvalget i AKP(m-l)
Pål Steigan
(formann)

Chu Teh er død

Klassekampen 53/76 (13/7)

Chu Teh er død

Den store kinesiske lederen Chu Teh døde i Peking tirsdag 6. juli, 90 år gammel. AKP(m-l) har sendt denne kondolansen:

Til Kinas Kommunistiske Partis Sentralkomite ved Formann Mao Tsetung, Den Nasjonale Folkekongressens Permanente Komite og Folkerepublikken Kinas Regjering.

Kamerater.

Vi har med sorg mottatt meldingen om at Kamerat Chu Teh, medlem av Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti, medlem av Politbyrået i KKP's Sentralkomite, medlem av den permanente komite i Politbyrået i KKP's Sentralkomite og formann i den permanente komiteen i den Nasjonale Folkekongressen, er død.

Kamerat Chu Teh var en framstående kommunist og en stor revolusjonær leder som viet sitt liv til proletariatets sak. I nært samarbeid med Formann Mao Tsetung bygde han opp og leda den seierrike Røde Hær under hele den langvarige krigen mot de japanske inntrengerne. Han sto i spissen for en lang rekke militære slag. Kamerat Chu Teh leda den

Røde Hær med stor klokskap, personlig mot og evne til lojalt å sette ut i livet linja til Kinas Kommunistiske Parti og Formann Mao Tsetung.

Etter frigjøringa av Kina fikk kamerat Chu Teh store og betydningsfulle oppgaver i ledelsen for Folkerepublikken, oppgaver som han hadde ved sin død.

Kamerat Chu Teh ble eisket og respektert av de kinesiske folkemassene og av revolusjonære verden over. Gjennom hele sitt liv som kommunist forente han seg med folkemassene og delte deres kår. Han vil bli stående som et lysende forbilde for proletariatets og revolusjonens sak.

På vegne av Arbeidernes Kommunistparti (marxist-leninistene) i Norge sender vi vår kondolanse til Kinas Kommunistiske Parti, til den Nasjonale Folkekongressen og Folkerepublikken Kinas regjering.
Oslo, 7. juli 1976.

Arbeidsutvalget i Arbeidernes Kommunistparti (m-l)
Pål Steigan
(formann)

AKP(m-l): UTTELELSER OG HILSENER OM INTERNASJONALE SAKER

Solidaritet med Polens arbeidere!

Klassekampen 55/76 (27/7)

16. og 17. juli «dømte» Gierrek-regimet 13 polske arbeidere til fengsel.

Vi kan altså slå fast at den fascistiske regjeringa Gierrek nå er i gang med de hevne-aksjonene mot den herolske polske arbeiderklassen, som den varsler like etter arbeidernes strålende revolusjonære kamper tidligere i sommer.

Vi fordømmer skarpt

fengslinga av våre 13 polske kamefater. Situasjonen krever nå at arbeidere, anti-imperialister og progressive styrker solidaritetsarbeidet for den polske arbeiderklassen. AKP(m-l) støtter det initiativet som 50 faglige tillitsmenn- og kvinner har tatt for å uttrykke støtte til våre klassefeller i Polen, og vi oppfordrer våre medlemmer til å sette kreftene inn for å

skaffe stor oppslutning om oppropet deres.

**NED MED SOSIAL-
IMPERIALISMEN OG
DENS LAKEIGIEREK!
STØTT DEN HELTE-
MODIGE POLSKE ARBEI-
DERKLASSEN!**

Arbeidsutvalget i AKP(m-l)
Oslo 20. juli 1976.

AKP(m-l) protesterer mot USA's provokasjoner i Korea

63/76 (24/8)

Arbeidsutvalget i AKP(m-l) protesterer mot grenseprovokasjonene som USA-imperialismen sto bak i Korea siste uke. En erklæring fra AKP(m-l) ble fredag overlevert Oslo-ambassaden til Den demokratiske folkerepublikken Korea. Erklæringa har følgende ordlyd:

AKP(m-l) fordømmer de

siste provokasjonene fra USA-imperialismen ved den demilitariserte sonen som deler Korea. Disse provokasjonene er en del av en serie handlinger av USA-imperialismen for å framtvinge en krigstilstand i Korea.

Vi gjentar vår helhjerta støtte til Koreas Arbeiderparti i Den demokratiske folke-

republikken Korea under ledelse av kamerat Kim Il Sung i deres kamp mot USA-imperialismen og marionett-klikken til Pak Jung Hi, for en fredelig gjenforening av fedrelandet.

Arbeidsutvalget i AKP(m-l)s
sentralkomite
Pål Steigaaen, formann.

Leve Tel Al-Zaatar!

Klassekampen 63/76 (24/8)

16. august sendte Arbeidsutvalget i AKP(m-l) ut denne uttalelsen:

Etter 62 dager falt Tel al-Zaatar. De palestinske og libanesiske frihetskjemperne har lidd et nederlag i forsvarskampen mot falangistenes terrorbombing. Men nederlaget er midlertidig. Nye seire vil følge på nye nederlag inntil det palestinske folket og de arabiske massene når den endelige seieren. Folkekrigen er langvarig. En rettfærdig sak er nødt til å seire.

**SUPERMAKTENE
GARANTERTE
FOR BLODBADET**

Borgere og revisjonister prøver nå å framstille krigen i Libanon som et «meningsløst blodbad». Men bak blodbadet står krefter som velt utmerket godt hva som er «meningen» med det. Blodbadet kunne aldri funnet sted uten supermaktene

aktive innblanding. Nedslaktinga er i USA og Sovjets interesse. Den tjener sionistlederne i Tel-Aviv. Deres mål er felles: Likvidering av det palestinske folkets frigjøringskamp. Dette er kjernen i Libanon-krigen.

**USA OG SOVJET KJEMPER
OM KONTROLLEN**

Både USA og Sovjet kjemper om kontrollen over Midt-Østen. Området er rikt på olje, ligger strategisk til som en innfallsport til Det Indiske hav og til Afrika. Det er et viktig flankeområde til Europa. Supermaktene kommer ikke utenom verken Europa eller Midt-Østen i sin kamp om verdensherredømmet.

**ISRAEL: USA-IMPERIA-
LISMENS FREMSTE
STØTTE I MIDT-ØSTEN**

Den palestinske og arabiske frihetskampen truer med å velte spillet for USA og Sovjet i dette viktige området. For å knuse frihetskampen i Midt-Østen har supermaktene skaffet seg allierte. USA har satset på okkupantstaten Israel som sin fremste militære støtte. Denne fascistiske og rasistiske staten har fordrevet 2/3 av det palestinske

folket og representerer en trussel mot alle de arabiske landa i området.

**FALANGISTENS OPPGAVE:
KNUSE FRIHETS-
KJEMPERNE**

I takt med framgangen til den palestinske frigjøringsbevegelsen både internasjonalt og innad for det okkuperte Palestina, har angrepene på det palestinske folket økt tilsvarende. For ett år siden tok den fascistiske falangistbevegelsen i Libanon på seg oppgava å knuse den palestinske frigjøringsbevegelsen. For i dette landet sto PLO sterkt, og fikk økt sympati fra de libanesiske massene. Dette truet fascistenes interesser, det gjorde herskerne i Tel-Aviv bekymret for framtida, og alarmerte USA.

**I MAI VAR FASCISTENE
NÆR VED Å TAPE**

Men falangistene og deres oppdragsgivere feilberekna situasjonen grovt. I løpet av få måneder begynte situasjonen å bli desperat for dem. Fra januar til mai i år rykket de libanesiske nasjonale kreftene sammen med PLO fram og frigjorde 80 pro-

AKP(m-l): UTTALELSER OG HILSENER OM INTERNASJONALE SAKER

sent av landet fra falangistenes klør. Nesten hele den libanesiske hæren deserterte og gikk over i den nyskapte Libanesiske-arabiske hæren. PLO, som lenge ikke ønsket å gripe inn i kampen i Libanon, tok aktivt del i den etter mange grove provokasjoner fra falangistene.

I mai var nederlaget nesten uunngåelig for fascistene. De holdt bare deler av Beirut og havnebyen Junieh. Fascistene måtte tape krigen.

SUPERMAKTENE REDDA FALANGISTENE

Men i tolvte time grep supermaktene inn — hver på sin måte. Sioniststaten Israel kunne fortsatt glede seg over at «araber drepte araber» mens staten Israel gikk fri.

USA-imperialismen satte i gang disse tiltaka:

- Inngikk en politisk avtale med det syriske regimet: Dersom Syria gikk til intervensjon i Libanon og knuste frihetskjemperne, ville Kissinger kaste mye krefter inn for å presse

SYRIAS INVASJON REDDA FALANGISTENE

Den syriske invasjonen blei den militære redningen for fascistene i Libanon. Den bidro til å svekke palestineres rettferdige frihetskamp mot okkupasstaten Israel. Og den bidro til å styrke supermaktens kontroll over området inkludert supermaktens intense forsøk på å kontrollere PLO.

Tel al-Zaatar er derfor blitt et symbol på hvordan supermaktene og deres allierte prøver å likvidere et helt folk.

Tel al-Zaatar er samtidig et symbol på de harde prøvelsene som et heltmodig folk må gjennom på veien fram mot den endelige seieren.

FALSKE OG VIRKELIGE VENNER

I dag finnes det krefter, også i Norge, som prøver å skjule hvilke krefter som står bak blodbadet.

Borgere og falske venner av det palestinske folket fører fram ei linje for «solidaritet» som skjuler hvem som er bødlene og hvem som er deres oppdragsgivere. De som tradisjonelt støtter USA-imperialismen prøver å skjule USA-imperialismens og Israels reaksjonære rolle. De moderne revisjonistene prøver å dekke over sosialimperialismens like reaksjonære rolle. Trass i at palestinere slaktes ned med sovjetiske våpen prøver falske «venner» av Palestinas folk å framstille Sovjet som en «naturlig venn» av PLO.

STØTT INNSAMLINGA «SOLIDARITET NORGE-PALESTINA»!

Virkelige venner av det palestinske folket og de libanesiske patriotene må i tida framover ta aktivt del i solidaritetsarbeidet. La oss

- gjøre innsamlinga «Solidaritet Norge—Palestina» til et kraftig handslag, 100 000 kroner så raskt som mulig.

- Føre aktivt fram en av innsamlingas paroler når vi samler inn pengene: «Støtt PLO»!

- Fortelle hvem som har satt i scene blodbadet i Libanon, og ikke et sekund hjelpe supermaktene, Israel og deres venner med å skjule deres kyniske blodpolitikk.

- Slutte opp om og støtte Palestinakomiteen i Norge.

MEKTIGE VENNER I FRAMMARSJ

Palesinas folk, de libanesiske patriotene og de arabiske massene har store og farlige fiender. Men samtidig har de venner over hele landet. Og det er deres styrke som vokser. Frihetskjempernes venner er mange. Det er alle undertrykte nasjoner og alle folk som kjemper for frihet mot USA-imperialismen og sosialimperialismens angrep. Med slike allierte i frammarsj er palestinerne og de arabiske massene nødt til å vinne en dag. Vegen fram til seier vil by på mange tilbakeslag. Frihetskampens veg går i ebbe og flo. Men seieren er sikker om folket holder fast på den rettferdige saken og våpenet, og smir stadig fastere solidaritet med sine ekte og store venner.

- Leve Tel al-Zaatar

- Leve det palestinske folkets og de arabiske massenes frihetskamp!

- Avslør og bekjemp blodbadets bakmenn: Supermaktene USA og Sovjet!

- Isoler og bekjemp sioniststaten Israel!

Arbeidsutvalget i AKP(m-l),
Oslo, 16. august 1976

31 år siden august-revolusjonen i Vietnam

Klassekampen 67/76 (7/9)

28. august sendte arbeidsutvalget i AKP(m-l) følgende hilsen:

Til Sentralkomiteen i Vietnams Arbeiderparti, til regjeringa i den Sosialistiske Republikken Vietnam, ved kamerat Ton Duc Thang, president i SRV, kamerat Le Duan, førstesekretær i Sentralkomiteen i VAP, kamerat Truong Chinch, formann i den faste komiteen i SRVs nasjonalforsamling og kamerat Pham Van Dong, statsminister i SRV.

Kjære kamerater!

For 31 år siden skapte det vietnamesiske folkets strålende Augustrevolusjon den Demokratiske Republikken Vietnam. Augustrevolusjonen var et viktig vendepunkt i verdenshistorien. Den proklamerte den første folkedemokratiske staten i et land som

hadde vært erobra og kolonisert av en imperialistisk makt. Det var et stort framskritt for kolonifolkenes frigjøringskamp mot imperialismen, og et stort framskritt for den proletariske verdensrevolusjonen.

Augustrevolusjonen og opprettelsen av DRV var en strålende seier for Indokinas Kommunistiske Parti (i dag Vietnams Arbeiderparti). Det var en strålende seier for den store kommunistiske lederen, kamerat Ho Chi Minh, som personlig hadde tatt initiativet til å stifte partiet.

Etter seieren i frigjøringskrigen den 30. april 1975, ble valgene over hele Vietnam seierrikt gjennomført den 25. april i år, og Vietnam ble gjenforent etter et hi-

storisk vedtak i den felles nasjonalforsamlinga sist sommer.

Vi støtter Vietnams kamp for å skape et nytt Vietnam. Vi støtter SRVs rett til å bli medlem av FN, og fordømmer USA-imperialismens sabotasje.

For kommunistene og de revolusjonære arbeiderne i Norge er Augustrevolusjonen, Vietnams Arbeiderpartis og Ho Chi Minhs kamp et eksempel vi vil studere og lære av, og et forbilde for vår egen kamp mot imperialisme og reaksjon.

LENGE LEVE DEN SOSIALISTISKE REPUBLIKKEN VIETNAM!

LENGE LEVE VIETNAMS ARBEIDERPARTI, HO CHI MINH PARTI!

LEVE VENNSKAPET MELLOM NORGES OG VIETNAMS FOLK!

AKP(m-l): UTTALELSER OG HILSENER OM INTERNASJONALE SAKER

Følgende hilsen ble torsdag 9. september sendt fra ledelsen i AKP(m-l):

Sentralkomiteen, Kinas Kommunistiske Parti, Regjeringa i Folke-republikken Kina.

Kamerater,

Vi har med dyp sorg mottatt meldinga om at Kamerat Mao Tsetung, Formann i Sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti, er død. Dette er et smertelig tap for partiet og folket i Kina, for hele den kommunistiske verdensbevegelsen, verdensproletariatet og folkene som kjemper for frigjøring.

Kamerat Mao Tsetung ofret hele sitt liv i kampen for marxismen-leninismen og den proletariske verdensrevolusjonen.

Kamerat Mao Tsetung er vår tids største marxist-leninist. Han er en verdig etterfølger av verdensproletariatets andre store ledere og lærere: Marx, Engels, Lenin og Stalin. Kamerat Mao Tsetung har forsvart og videreutvikla den vitenskapelige sosialismen. Hans verker er mektige våpen for kommunistene og alle som kjemper for å gjøre revolusjon.

Kamerat Mao Tsetung og Kinas Kommunistiske Parti sto i spissen for kampen for å avsløre den moderne revisjonismen som tok makta i SUKP etter Stalins død. Kamerat Mao Tsetung slo fast at sosialismen og proletariatets diktatur var styrta i Sovjet, og at under Krustajov og Bresnjev er det erstatta med kapitalisme og fascistisk diktatur. Denne kampen hadde verdenshistorisk betydning.

Den avslørte revisjonistene som flender av verdens folk og gjorde det mulig for kommunistene i alle land å oppdage og bekjempe den revisjonistiske sabotasjen av den kommunistiske verdensbevegelsen.

Kamerat Mao Tsetung og Kinas Kommunistiske Parti har i mer enn 50 år stått i spissen for den største revolusjonære bevegelsen verdenshistoria har sett: den store Kinesiske revolusjonen. For-

Kondolanse fra AKP(m-l)

mann Mao Tsetung gikk sjøl i spissen i arbeidet for å stifte Kinas Kommunistiske Parti i 1921, og for å grunnlegge den Røde Armeen i 1927. Han leda den revolusjonære væpna kampen mot den japanske imperialismen, USA-imperialismen og kinesisk reaksjon fram til seieren i den nasjonal-demokratiske revolusjonen i 1949.

Fra 1949 leda Formann Mao og Kinas Kommunistiske Parti kampen for å befeste proletariatets diktatur og legge grunnlaget for sosialismen. Han starta personlig Den Store Proletariske Kulturrevolusjonen i 1966 for å styrke proletariatets diktatur og hindre

en gjenreisning av kapitalismen i Kina. Formann Mao fortsatte å utvikle og skjerpe kampen mot revisjonismen helt fram til han døde. I de ti siste åra han levde, leda han kampen for å avsløre og tilintetgjøre de kontrarevolusjonære hovedkvarterene til Liu Chao Chi, Lin Piao og Teng Hsiao-Ping.

Helt til den siste tida han levde, sto Kamerat Mao Tsetung i første rekke i kampen mot imperialismen, revisjonismen og all reaksjon. Han sto i første rekke i kampen mot de to imperialistiske supermaktene Sovjet og USA, han støtta resolutt frigjøringsbevegelsene og de kjempende folkene i

den 3. verden, de virkelige sosialistiske landa og verdensproletariatets revolusjonære kamp.

Arbeidernes Kommunistparti (ml), proletariatets revolusjonære parti i Norge, skylder sin eksistens til Kamerat Mao Tsetung. I Norge hadde den revisjonistiske gifta trengt dypt inn i den kommunistiske bevegelsen. Men de norske kommunistene klarte ikke å på eget initiativ summere opp hva som var feil, kritisere den moderne revisjonismen og gjenorganisere den kommunistiske bevegelsen i Norge. Det var den internasjonale kommunistiske bevegelsens kamp mot den moderne revisjonismen – og fram for alt, Kamerat Mao Tsetungs kamp i spissen for Kinas Kommunistiske Parti – som gjorde det mulig for oss å se klart hva vi måtte gjøre, og framgangsrikt løse oppgaven med å bygge det nye partiet vårt.

Kamerat Mao Tsetung dr gikk fra oss. Men arbeidet hans er u dødelig. Hans verker vil sammen med de andre marxistiske klassikernes verk, fortsette å veilede kommunistene og verdensproletariatet i kampen for å gjøre revolusjon. Når imperialismen og kapitalismen er styrtet og kommunismen har seiret i hele verden, vil den arbeidende menneskeheten minnes Kamerat Mao Tsetung og være ham evig takknemlig for hans gigantiske historiske innsats for menneskehetens frigjøring.

Lenge Leve MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGS TENKNING

For Sentralkomiteen i ARBEIDERNE KOM-MUNISTPARTI(m-l) – NORGE

Pål Steigan, formann.

Kondolanser fra NKS og Rød Ungdom

Fra ledelsen i Norges Kommunistiske Studentforbund og Rød Ungdom er det også sendt kondolanse i samband med Mao Tsetungs død.

AKP(m-l): UTTALELSER OG HILSENER OM INTERNASJONALE SAKER

PCR-Chile i spissen for kampen, fellesuttalelse PCR - AKP(m-l)

Klassekampen 69/76 (14/9)

Medlemmer av sentralkomiteene i AKP (m-l) i Norge og PCR — Chile møttes nylig. (PCR — Partido Comunista Revolucionario). Møtet fant sted i en atmosfære av godt vennskap og revolusjonær entusiasme. Det blei utveksla informasjoner og analyser av den internasjonale situasjonen, om utviklinga av klassekampen i de to landa, om den felles kampen mot USA-imperialismen og den sovjetiske sosialimperialismen og den sovjetiske sosialimperialismen og deres monopolistiske og revisjonistiske allierte og lakeier, og om de proletarisk-internasjonalistiske oppgavene til begge partier. Om de grunnleggende spørsmåla som ble diskutert viste det seg å være fullstendig enhet i syn. AKP (m-l) i Norge og PCR — Chile vil, rettledda av de udødelige marxist-leninistiske prinsippene og den proletariske internationalismen, stadig anstrenge seg for å styrke forbindelsene seg imellom og den gjensidige støtten de gir hverandre, i samsvar med forholda og kravene i den revolusjonære kampen i sine to land, heter det i en felles uttalelse fra AKP (m-l) og det marxist-leninistiske partiet PCR i Chile.

Uttalelsen fortsetter slik:

— AKP (m-l) i Norge fordømmer med indignasjon de blodige forbryttelsene og undertrykkelsen og den ultra-reaksjonære økonomiske politikken til den militære fascistjuntaen, som sulter det chilenske folket i hjel til fordel for USA-imperialismen, monopolene og godseierne som støtta og finansierte det fascistiske statskuppet i Chile.

— AKP (m-l) i Norge støtter bestemt den seierrike kampen som PCR utvikler i rekkene til arbeiderklassen, bønderne og hele folket som ikke har slutta å kjempe, som ikke er beseira og ikke har resignert, men som reiser kamp hver dag mot diktaturet og for frigjøringa si. Likedan støtter AKP (m-l) i Norge tiltaka til PCR for å forne alle antifascistiske krefter og sektorer i en brei «Folkets Front» (FP) som kjemper på grunnlag av et minimumsprogram for å styrte diktaturet og for et Demokratisk Program for Antifascistisk Enhet som skal gjennomføres av de som erstatter det.

Arbeiderklassen i ledelsen

— AKP (m-l) i Norge støtter linja til PCR i Chile som ser kampen for å styrte diktaturet som et ledd i kampen til arbeiderklassen og det chilenske folket for å erobre makta, for Folke-demokratiet og sosialismen. Den chilenske erfaring har enda en gang vist at erobringa av makta i Chile bare er mulig gjennom å skape en stor front av arbeidere og bønder med andre

sektorer av folket, leda av arbeiderklassen og dens parti, som gjennom de kampene utvikler folkekrigene og skaper sin egen folkehær, den eneste veien for dens frigjøring.

— AKP (m-l) understreker at PCR — Chile gjennom å anvende sin marxist-leninistiske linje fordømte bestemt og i rette tid revisjonistens bedrageri og forræderi og deres såkalte «chilenske vei til sosialismen», appellerte til massene om å stole bare på sin egen kamp for å frigjøre seg sjøl og ikke tillate noen illusjoner om de reaksjonære pro-imperialistiske væpnede styrkene. PCR-Chile fordømte revisjonistpartiets forsøk på å knuse massenes kamp og lette den sovjetiske sosialimperialismens inntrengning i Chile gjennom Unidad Popular-regjeringa.

På grunn av dette holdt PCR-Chile seg utafor den nevnte regjeringa for å mobilisere massene aktivt i kampen for sine interesser og bak de anti-imperialistiske, anti-monopolistiske og anti-jordeier-parolene. Takket være sin riktige politiske linje, og den høye moralen til kadrene og aktivistene og de nære båndta til massene og det at det alltid oppretholdt den grunnleggende delen av organisasjonen i hemmelighet, har det lyktes for PCR-Chile å beholde det store flertallet av sine ledere og aktivister i første rekke i den anti-fascistiske kampen inne i landet.

Revisjonistene avvæpna folket

AKP (m-l) i Norge verdsetter og støtter forsøka til PCR-Chile for å

forklare den opportunistiske og anti-marxistiske naturen som har karakterisert erfaringa med UP-regjeringa (Folkefrontregjeringa, vår anm.) som var inspirert og dirigert under rettleiing av det falske «kommunistpartiet», den sovjetiske sosialimperialismens agent i Chile. En erfaring som har ført det chilenske folket, avvæpna ideologisk og fysisk av revisjonistene, til de massakrene, undertrykkelsen og den fascistiske superutbyttinga som det lider under i dag.

Det chilenske folket har fått betale dyrt i blod for de moderne revisjonistenes forræderi. AKP (m-l) er sikker på at det chilenske folket vil forvandle sorgen til styrke og nederlaget til seier. Det chilenske folkets erfaringer er av verdenshistorisk betydning, fordi de ennå en gang viser nødvendigheten av å bryte med revisjonismen og sosialimperialismen og avvise alle illusjoner om en «fredelig parlamentarisk vei» til folkedemokrati og sosialisme. Nettopp derfor er også PCR-Chile's prinsippfaste linje med å avvise samarbeid med revisjonistpartiet PC under Allende av stor internasjonal betydning. Det er et eksempel ikke bare for de revolusjonære i Chile, men for marxist-leninister og de kjempende folka i hele verden. Det peker ut den eneste veien som kan føre folkenes kamp til seier, veien med å utvikle folkenes revolusjonære kamp, samtidig som de revolusjonære bryter alle forbindelser med og skarpt bekjemper de kontra-revolusjonære revisjonistiske «kommunist»-partiene. I dette rekner AKP (m-l) PCR som et forbilde for seg.

Leve de revolusjonære og patriotene

AKP (m-l) i Norge ærer Guillermo Arevalle, ung arbeiderleder og medlem av sentralkomiteen i PCR-Chile, som blei torturert til døde av diktaturet uten å si et ord. Vi senker vår røde fane i ærbødighet for de revolusjonære og patriotene som er falt i kampen og myrdet av fascismen. Vi lover ved hans og alle falne revolusjonæres minne å utvikle støttearbeidet enda mer for det chilenske folket og våre chilenske kamerater i åra som kommer».

Kampen i Norge

I uttalelsen blir også norske forhold tatt opp. PCR påpeker at streikekamp og andre former for klassekamp har utvikla seg raskt i Norge de siste åra, under støtte og veiledning fra AKP (m-l). Denne utviklinga viser falskheten i den borgerlige propagandaen om Norge som et «sosialdemokratisk paradis». I Norge fins ar-

AKP(m-l): UTTALELSER OG HILSENER OM INTERNASJONALE SAKER

beidsløshet, rasediskriminering av fremmedarbeidere, utarming av arbeidere, arbeidende bønder og fiskere, bolignød. «Velferdsstaten» er i virkeligheten ikke annet enn en form for monopolborgerskapets diktatur, etter 40 år med sosialdemokratisk regjering.

Det heter også at PCR støtter kampen om de arbeidende massene i Norge fører mot de to supermaktene og all imperialismen. USA-imperialismen er den supermakta som har størst innflytelse i Norge, men den andre supermakta, den russiske sosialimperialismen, har styrka virksomheten sin for å skaffe seg innflytelse i Norge de siste åra. Sosialimperialismen utvikler økonomiske forbindelser med store norske monopoler, og driver en intens virksomhet overfor sosialdemokratiske og revisjonistiske ledere. På grunn av Norges strategiske beliggenhet gjennomfører også sosialimperialismen stadig nye angrepsøvelser gjennom lufta og over havet og andre nordiske land. Uttalelsen streker også under at faren for et sosialimperialistisk angrep og okkupasjon av Norge øker og fortsetter slik:

«PCR støtter bestemt den riktige og modige linja til AKP (m-l) i Norge mot faren for invasjon retta mot Norge fra ei supermakt. Hvis Norge blir invadert til AKP (m-l) i ledelsen for proletariatet og det arbeidende folket utvikler en langvarig nasjonal og revolusjonær folkekrig mot imperialismen med det slutt målet å drive ut alle imperialister og opprette proletardiktaturet og sosialismen.

PCR — Chile hilser AKP (m-l) i Norge sine framganger i ledelsen for massenes kamp mot monopolene og imperialismen. Et uttrykk for disse framgangen var årets 1. mai-tog i Oslo, der 10 000 norske og utenlandske arbeidere, studenter og andre progressive og anti-imperialister gikk sammen med AKP (m-l) i en av de største demonstrasjonene i Norge etter krigen.

— PCR-Chile verdsetter og framhever den høyeste internasjonalsmen AKP (m-l) i Norge viser gjennom å solidarisere seg aktivt med Chiles folk og vårt parti i vår kamp mot fascismen!

Skjerpning av kapitalismens krise

Våre partier anser at vi nå er inne i en epoke med kraftig skjerpning av kapitalismens og imperialismens krise, en epoke da den proletariske verdensrevolusjonen går framover mot sin endelige seier. Den viktigste drivkrafta i verdensutviklinga nå er frigjøringsbevegelsens og folkenes kamp i den tredje verden. Samtidig utvikler klassekampen seg i de utvikla imperialistiske landa og i de to supermaktene sjøl. I spissen for kampen mot imperialismen, sosialimperialismen revisjonismen og all reaksjon står Kinas Kommunistiske Parti, leda av formann Mao Tse-tung, og Arbeidets Parti i Albania, leda av kamerat Enver Hoxha. Konsolideringa av proletariatets diktatur, seirene over revisjonismen og bygginga av sosialismen i Kina og Albania er en mektig seier for verdensrevolusjonen og et verdenshistorisk nederlag for den moderne revisjonisme.

Krigsfaren øker

— Samtidig som revolusjonens krefter vokser, øker også faren for en ny tredje verdenskrig. I denne situasjonen er det nødvendig at folkene forbereder seg. Det er viktig å skjerpe årvåkenheten og arbeide aktivt for å avsløre den voksende sosialimperialistiske makta fordi det ennå finnes illusjoner om den som stammer fra det sosialistiske Sovjets ærerike historie under Lenin og Stalin. Samtidig er det nødvendig å øke kampen mot USA-imperialismen. Det kan ikke på noen måte tillates at årvåkenheten slakkes overfor den andre supermakta —

USA-imperialismen. USA-imperialismen og sosialimperialismen utgjør begge to verdens folks hovedfiender, og kommunistene må bekjempe alle ideer som går ut på at folkene kan støtte seg på en supermakt for å befri seg fra en annen.

Folkene vil reise seg

Folkene i den tredje verden vil reise seg, arbeiderklassen og de arbeidende massene i de utvikla kapitalistiske og imperialistiske landa vil reise seg, og arbeiderne og de undertrykte folkene i de to supermaktene sjøl vil sikkert også reise seg. Taperne i en ny verdenskrig vil ikke bli verdens folk, men de imperialistiske supermaktene sjøl.

Utviklinga i verden i dag krever at verdens kjempende folk, arbeidere og marxist-leninister i alle land styrker forbindelsene med hverandre.

Det er en spesiell plikt for proletariatet og de arbeidende massene i de utvikla kapitalistiske og imperialistiske landa å støtte de kjempende folkene som blir undertrykt av imperialismen. Forbindelsen mellom PCR — Chile og AKP (m-l) Norge uttrykker både enheten mellom arbeiderklassen i de imperialistiske landa og de undertrykte landa og enheten i den kommunistiske verdensbevegelsen. Våre to partier lover i framtida å gjøre sin plikt som proletariske internasjonister og kommunister, kjempe for å styrke kampforbundet mellom verdens folk mot imperialismen og enheten mellom alle verdens marxist-leninister.

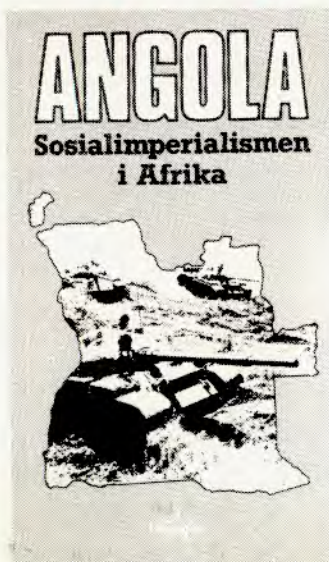
LEVE VENNSKAPET MELLOM ARBEIDERKLASSEN OG FOLKENE I CHILE OG NORGE!

LEVE PCR, AKP (m-l) OG DEN KOMMUNISTISKE VERDENSBEVEGELSEN!

ARBEIDERE OG UNDERTRYKTE FOLK I ALLE LAND, FOREN DERE!

Oktober

NORGES ENESTE MARXIST-LENINISTISKE ARBEIDERFORLAG

Angola. Sosialimperialismen i Afrika.
220 s., 38,-

Mao Tsetung: Om den langvarige krigen.
120 s., 28,-

Mao Tsetung: Om de viktigste forholda.
28 s., 5,-

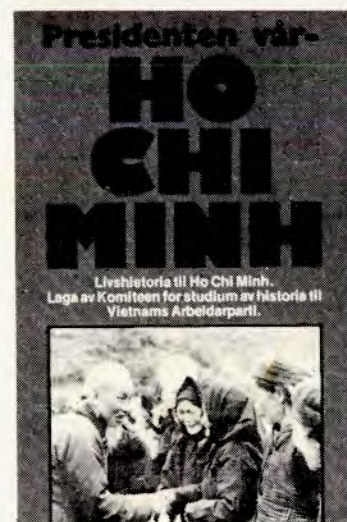

Spania 1936 - 1939. Folket i krig mot fascismen.
170 s., 30,-

ENVER HOXHA
Melding til
det 7. landsmøtet
i Arbeidets Parti
i Albania
1. NOVEMBER 1976

Enver Hoxha: Melding til 7. landsmøte i APA.
240 s., 42,50

Presidenten vår — Ho Chi Minh.
144 s., 27,-

Dette er noen av bøkene Forlaget Oktober har gitt ut om erfaringene fra den revolusjonære bevegelsen i verden i dag. Flere andre er under planlegging for de nærmeste månedene. Vend deg til Oktober-bokhandlerne for å få den nye katalogen over alle utgivelsene og opplysninger om de nærmeste planene.